

படைப்பு

உள்ளது-3 | நதி-11 | மார்ச்-2021 | திங்களிதழ்

ISSN : 2582-4015

தகவு

www.padaippu.com

கலை இலக்கிய மின்னிதழ்

“பெண்ணிய
உரையாடல்கள் என்னும்
மானுட உரிமைகள்
வழியாகவே
மாண்பற்று இருந்த
ஆண்களின்
உடல்களுக்கும்
மாண்புகளை
ஈன்றளித்திருக்கிறோம்!”

- கவிஞர் குட்டி ரேவதியுடனான நேர்காணல்

• விதை விழுந்த கணங்கள்
எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி

• காலத்தையும் அதிர
வைப்போம்!
அமுதா தமிழ்நாடன்

• 'படைப்பு' மகளிர்

நிறுவனர் & நிர்வாக ஆசிரியர் :
ஜின்னா அஸ்மி

ஆசிரியர் :
ஆசியாதாரா

நிர்வாகக் குழு :
சகா(சலீம் கான்)
இப்ராஹிம் ஷரீப்
ராஜா ஜெயகரன்

தலைமை நிருபர் :
வலங்கைமான் நூர்தீன்

நிருபர்கள் குழு :
முனைவர் கோ.நித்தியா
க.சோ.திருமாவளவன்
ஸ்டெல்லா தமிழரசி

முதன்மை வடிவமைப்பாளர் :
கமல் காளிதாஸ்

வடிவமைப்பு :
ப.முகம்மது புலவர் மீரான்

ஓவியக் கலைஞர்கள் :
சக்தி அருளானந்தம்

படைப்புகள் மற்றும்
கருத்துக்களை அனுப்ப வேண்டிய
மின்னஞ்சல் முகவரி :
padaippugal@padaippu.com

அலுவலக முகவரி :
படைப்பு குழுமம்
அரசு பதிவெண் : 521/2018
#8, மதுரை வீரன் நகர்
கூத்தப்பாக்கம்
கடலூர், தமிழ்நாடு - 607002.
admin@padaippu.com

நேர்காணல்கள் மற்றும் கட்டுரையாளர்களின்
கருத்துக்கள் அவரவர் கருத்துக்களே.
கதை மற்றும் கவிதைகளின் கருத்துக்கள்
கற்பனையே. படைப்பு தகவு மின்னிதழின்
கருத்துக்கள் அல்ல.

- தலையங்கம் -பக். 04
- “பெண்ணிய உரையாடல்கள் என்னும் மானுட உரிமைகள் வழியாகவே மாண்பற்று இருந்த ஆண்களின் உடல்களுக்கும் மாண்புகளை ஈன்றளித்திருக்கிறோம்!”
- கவிஞர் குட்டி ரேவதியுடனான நேர்காணல் -பக். 05
- விதை விழுந்த கணங்கள்
- எழுத்தாளர் சு.தமிழ்ச்செல்வி -பக். 17
- ‘படைப்பு’ மகளிர் -பக். 29
- காலத்தையும் அதிர வைப்போம்!
- அமுதா தமிழ்நாடன் -பக். 36
- பேரண்ட பெருவெளியில் மாயநதியின் கால்தடம்
- ப்ரியா பாஸ்கரன் -பக். 47
- கணிகையர் வாழ்வின் நோக்கும் போக்கும்
- முனைவர் பொ.தீராவிடமணி -பக். 54
- பெண் என்னும் உலகம்
- மழயிசை -பக். 57
- தீர்ப்புகள் தீர்வுகளாகுமா?
- முனைவர் நளினிதேவி -பக். 62

சிறுகதைகள்

- **கெஸ்ட்**
- க.சி.அம்பிகாவர்ஷினி -பக். 22
- **நேஹா அக்கா**
- கனகா பாலன் -பக். 33
- **வெண்ணிற மலர்**
(மொழிபெயர்ப்புச் சிறுகதை)
- மூல ஆசிரியர் : டெஃபி
- தமிழில் : கர்குழலி -பக். 39
- **அங்காமி**
- பவித்ரா பாண்டியராஜு -பக். 44
- **பூவாமி**
- ரம்யா ரவிக்குமார் -பக். 49
- **கருப்பசாமி**
- செ.விஜயராணி மீனாட்சி -பக். 59

கவிதைகள்

- **அ.வெண்ணிலா** -பக். 21
- **ரிஸ்கா முக்தார்** -பக். 42
- **சுஜாதா கண்ணன்** -பக். 42
- **சுர்யாசக்தியநாராயணன்** -பக். 43
- **சத்யா மருதாணி** -பக். 43
- **கயல்** -பக். 43
- **தேன்மொழி தாஸ்** -பக். 61

படைப்பு
உருக்கிள் இணைப்பு

வணக்கம்.

வணக்கம். படைப்பு 'தகவு' முப்பத்தைந்தாம் மின்னிதழ் உங்கள் கண்முன் பரந்துவிரிந்திருக்கிறது. இந்த இதழின் பக்கங்கள் அனைத்திலும் பெண்களின் படைப்புகளே இடம்பெறுகின்றன. உழைக்கும் மகளிர் தினத்தைக் கொண்ட மார்ச் மாதத் தகவு இதழ்களை மகளிர் கைவண்ணத்தில் உருவாக்குவது நம் வழக்கமாகியுள்ளது.

படைப்பு என்பதற்கும் பெண் படைப்பு என்பதற்கும் பெருத்த வேறுபாடு உண்டு. வெறும் எழுத்தினால் மட்டும் இந்த வேறுபாடு எழுந்துவிடவில்லை. அது சமூகம் சார்ந்த பல தாக்கங்களினால் எழுந்தது. படைப்பாளர்களாகவும் பத்திரிக்கைத் துறையிலும் பங்காற்றும் மகளிர் பல கடின சூழல்களை எதிர்கொண்டே உழைக்க வேண்டி இருக்கிறது. சென்ற நூற்றாண்டின் முன்னோடிகள் சிலரை எண்ணிப் பார்ப்போம்.

பதினான்கு வயதில் கணவனை இழந்து படிப்பைத் தொடர்ந்து எழுத்துத் துறையில் முத்திரை பதித்தவர் விசாலாட்சி அம்மாள். கைம்பெண்ணுக்குரிய பல தடைகளையும் தாண்டி வெற்றி பெற்று பல நாவல்களை எழுதினார். இதழில் பணிபுரிந்ததுடன் 1906இல் தானே இதழ் தொடங்கி வெற்றிகரமாக நடத்தினார். சொந்த வாழ்வின் சோகங்கள் தன் எழுத்துப் பணியைத் தடைசெய்ய விடாமல் பயணப்பட்டவர் விசாலாட்சி அம்மாள்.

தசாவதார நாவல் தொகுதி எனப் பத்து நாவல்களை வரிசையாக வெளியிடும் அளவிற்குப் புகழ் மிக்க எழுத்தாளராக விளங்கியிருக்கிறார் செய்யூர் சாரநாயகி அம்மாள். 1920களில் துப்பறியும் நாவல் படைத்தவர், மனோரஞ்சனி இதழ் நடத்தியவர் எனத் தொடர்ச்சியாக இயங்கியவர்.

பலகலைகளும் கைவரப்பெற்ற எழுத்தாளர் வை.மு.கோதைநாயகி அம்மாள். தமிழ் எழுதப் படிக்கத் தெரியாத நிலையிலேயே படைக்கத் தொடங்கியவர். ஆணாதிக்கப் படைப்புச்சூழலில் இவர் நாவல்கள் வெளியிட்டது, பிரச்சனைகளுக்கு மத்தியில் இதழ் வெளிக்கொணர்ந்தது ஆகியன வரலாற்று நிகழ்வுகள். தனது ஜகன்மோகினி இதழின் விற்பனையில் இவர் காட்டிய ஈடுபாட்டினால் பத்தாயிரம் பிரதிகள் விற்பனையானது. இதழுக்காக சொந்த அச்சகத்தைத் தொடங்கியது, முதல்வரின் தலைமையில் இதழின் வெள்ளி விழா கொண்டாடியது என ஓர் இதழாளராக சென்ற நூற்றாண்டின் மத்தியில் இவரின் செயல்பாடுகள் அனைத்தும் சாதனைகள்.

தன் சாதி ஏற்படுத்திய தடைகளையும் மீறிப் புதினம் படைத்து சமூகம் சார்ந்த கருத்துக்களைத் தயங்காமல் முன்வைத்தவர் மூவாவார் ராமாயிர்தம் அம்மையார்.

இன்னும் எழுத்துத் துறையில் சாதித்த பெண்கள் அநேகருண்டு. அவர்கள் பயணங்கள் எதுவும் மலர்ப்பாடையிலில்லை. பெரும் கலைத் தாகத்துடன் சமூகத்தை எதிர்கொண்டவர்கள் அவர்கள். சமூகம் எழுப்பிய ஒவ்வொரு தடையையும் அளவிட முடியாத தங்கள் உத்வேகத்தால் கடந்தவர்கள். அக்கலைச் சாதனையாளர்களைத் தகவு பெருமையுடன் நினைவுகொள்கிறது.

'முட்டுவேன் கொல் தாக்குவேன் கொல்' என்னும் வீரிய வேட்கை வெளிப்பாட்டின் ஆயிரக்கணக்கான ஆண்டுகளின் நீட்சிதான் குட்டி ரேவதி உள்ளிட்டோரின் உடல் மையக் கவிதைகளாக உருபெற்றிருக்கின்றன. எந்த உடல் மறைக்கப்பட்டு அடிமைப்படுத்தப்பட்டனரோ அந்த உடல் வழியாகவே தம் மீட்சியை எடுக்கத் துடிக்கின்றன அக்கவிதைகள். தமிழ்ப் பெண் படைப்புலகில் குட்டி ரேவதி ஒரு குறியீடாகவே மாறிவிட்டார். கவிஞர் குட்டி ரேவதியுடனான நேர்காணல் இவ்விதழில் இடம்பெறுகிறது.

இன்னும் சிறுகதைகள், கவிதைகள், மொழிபெயர்ப்பு, கட்டுரைகள், அனுபவம் என உள்ள பெண்களின் படைப்புகள் அனைத்தையும் வாசியுங்கள்.. விவாதியுங்கள்.. பகிருங்கள்..

நன்றி.

- ஆசிரியர் ■

“பெண்ணிய உரையாடல்கள்
என்னும் மானுட உரிமைகள்
வழியாகவே
மாண்பற்று இருந்த
ஆண்களின் உடல்களுக்கும்
மாண்புகளை
ஈன்றளித்திருக்கிறோம்!”

– கவிஞர் குட்டி ரேவதியுடனான நேர்காணல்

ஒரு மாபெரும் விடுதலைக்கான திறப்பைத் தம் கையில் கொண்டுள்ளவை கவிஞர் குட்டிரேவதியின் கவிதைகள். எந்த வரம்பையும் கேள்விக்குட்படுத்தும் வீரிய வார்த்தைகள் அவரது கவிதைகளாய் உருக்கொண்டிருக்கின்றன. கவிதைகள் மட்டுமின்றிப் உரைநடை, பதிப்பு, திரை என நீண்டதொரு பயணத்தை மேற்கொண்டிருக்கிறார். தமிழ்ச் சமூகத்தில் பெண் குறித்தும் பெண் உடல் பற்றிய எழுத்து குறித்தும் சமகாலத்தில் நிகழ்ந்துவரும் தீவிர உரையாடலின் முக்கிய கண்ணி இவரைக் கடந்தே செல்கிறது. தமிழின் முக்கியமான பெண்ணியக் கவிஞரும் செயல்பாட்டாளருமான கவிஞர் குட்டி ரேவதியுடனான சிறு நேர்காணல்..

எவரொருவருக்கும் பால்யத்தின் நினைவுகள் மனதின் அடிஆழத்தில் உறைந்துகிடக்கவே செய்யும். படைப்புகள் வெளி எழுகின்ற கணங்களில் அந்த உறைதல்களின் தாக்கங்கள் தன்னையறியாமல் படரும். உங்கள் பால்யங்களை திருவெறும்பூர், திரு எறும்பீஸ்வரர் கோயில், கல்லணை போன்றன எப்படி ஆக்ரமித்திருக்கின்றன?

என்னுடைய பால்யத்தை இன்றைய நாளின் மீது நின்றுகொண்டு பார்க்கையில், விசித்திரமானதொரு தேவதையின் கதை போல் இருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு விரிவான மகிழ்ச்சியும், திணைகளை வேட்கையுடன் தன்னந்தனியே தேடித்திரிந்த ஒரு சிறுமியின் எழுச்சியும் நிறைந்திருந்தன. முக்கியமான காரணம், என் தந்தை எனக்கு அறிமுகப்படுத்திய நூல்கள், என்னில் ஏற்படுத்தித்தந்த வாசிப்புப்பழக்கம். தந்தை, வீட்டை மீறிய மனிதராக இருந்தார். குடும்பத்தை அவர் அக்கறையுடன், அன்புடன் கவனித்துக்கொண்டாலும் உலகவாழ்வுடன், சமூகவாழ்வுடன் ஒன்றிப்போன பார்வையுடன் வாழ்ந்தவர். அந்தத் தனித்தன்மையே அன்று என்னையும் பீடித்திருந்தது. நீங்கள் குறிப்பிட்டிருக்கும் திருவெறும்பீசுவர் மலைக்கோவில் அடிவாரம்தான் என் பால்யத்தின் விதை நிலம். கல்லணை, உய்யக்கொண்டான் கால்வாய், முக்கொம்பு, மலைக்கோட்டை, கோட்டையைச் சுற்றியுள்ள பெருவீதிகள் என திருச்சியின் நகரவாழ்வும் நகரத்தை ஒட்டிய சிறு வாழ்வும்தாம் என்னை வளர்த்தெடுத்தவை. இன்றைய என்னிலிருந்து என் பால்யம் வெகுதூரத்தில், என் இதயத்தின் மையத்தில் இருக்கிறது. அவ்வப்பொழுது அதைக் கையை நீட்டித் தொட்டுவிட முயன்றிருக்கிறேன். அவள் என்னுள்ளே ஒரு சிற்பத்தின் புடைப்புகளுடன் நிமிர்ந்து நின்றுகொண்டிருக்கிறாள்.

நீங்கள் குறிப்பிட்டிருப்பது போல், அல்லது எல்லோரும் சொல்வது போல் படைப்புகளின் வெளியில் அந்தப் பால்யம் அவ்வளவு எளிதாக என்னிலிருந்து வெளிப்படுவதில்லை என்பதை உணர்கிறேன். படைப்புகளின் வெளி, கடுமையான அனுபவங்களால், உக்கிரமான

நிகழ்கணத்தாக்கங்களாலும், தான் தன்னைப் பற்றிக் கட்டியெழுப்பும் சிற்பங்களைத் தகர்த்து எழுவதினாலும் உருவாவதாய் இருக்கிறது. என் பால்யத்தை என்னால் சார்ந்திருக்க முடிந்ததில்லை. அதாவது, இறந்த காலத்தை என்னால் ஒருபோதும் சார்ந்திருக்க முடிந்ததில்லை. அதற்கு நிறைய காரணங்கள் இருக்கின்றன. என் சிறகுகளை நான் விரித்துக்கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். அடுத்தடுத்த வெளி நோக்கித் தொடர்ந்து இயங்கிக்கொண்டே இருந்திருக்கிறேன். கருத்தியல் ரீதியாகவும் அழகியல் ரீதியாகவும் என்னை நானே கலைத்து அடுக்கிக்கொள்ளும் வாய்ப்புகளை என்னுடைய இந்த இயல்பு கொடுத்திருக்கிறது. ஆக, என் பால்யத்தின் வழியாக என்னில் உறைந்திருக்கும் கட்டுக்கதைகளை எல்லாம் அழித்துவிடும் வாய்ப்பை நான் ஒருபொழுதும் மறுத்ததில்லை.

திருச்சியின், திருவெறும்பூரின் திணைவெளிகளும், உறவுக்கிணைகளும் இன்றும் நம்முள் காட்சிகளாய் விரிந்திருந்தாலும், அவற்றை இன்றைய நோக்கில் அணுகும் மனப்பயிற்சி இருக்கிறது. பழைமையை அப்படியே கொண்டாட ஒன்றும் இல்லை. திருவெறும்பூரிலிருந்து இன்று உலகின் எந்த மூலையெல்லாமோ சென்று அங்கங்கு உள்ள நிலக்காட்சிகளுடேயும் வான் காட்சிகளுடேயும் என் கவிதைகளை, மொழியைப் பகிர்ந்து அவற்றின் அங்கமாகிவிட்டபின், என் நிலம் மிகவும் விரிந்ததாக ஆகியிருக்கிறது. இன்றைய சென்னையின் நகர வாழ்வைப் புரிந்துகொண்டு என் உடலையும் வாழ்வியல் முறையையும் செதுக்கிக்கொள்ள நான் என்னைப் பலமுறை குலைத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்திருக்கிறது. அந்த அளவிற்கு நவீன வாழ்வு தன்னைப் புதுப்பித்துக்கொண்டே இருக்கிறது.. என் பங்குகளை, ஒருங்கிணைவைக் கடுமையாகக் கோருகிறது. ஒவ்வொரு நாளும் சென்னை வாழ்வு என்பது புதியவாழ்வு. பாம்பு சட்டையை உரித்துக்கொள்வது போலவே இந்த நகரம் தன் சட்டையைப் பலமுறை உரித்து உரித்து எழுந்து

பால்யத்தின் விசித்திரத்தைப் போலவே புதிய விசித்திரத்தை, தன்னிகரில்லா புதிய ஆட்சியைக் காட்டியிருக்கிறது.

தமிழகத்தில் பெண்ணியம் சார்ந்த ஒரு பெரும் சக்தியாக வளர்ந்திருக்கிறீர்கள். கடும் விமர்சனங்களோடு எதிர்கொள்ளப்பட்டும் இருக்கிறீர்கள். இந்த ஆழமான இயங்குதளத்திற்குப் பின் உள்ள வாசிப்புகள் மற்றும் ஆளுமைகளை அறிய ஆவலாக இருக்கிறோம்..

இதற்கு நீளமாகப் பதில் அளிக்கவேண்டும். ஏனெனில், பயணம் மிக மிக நீளமானது. மலையின் ஓர் உச்சியில் தோன்றி அங்கும் இங்கும் தடைகள் தாண்டி ஓடிப் பெருக்கெடுத்து சமவெளி கண்டு பரவசித்து நீண்ட தூரம் பாய்ந்து கடலில் சங்கமிக்கும் வேட்கையைத் தன்னகத்தே கொண்டிருப்பது போன்ற பயணம். என்றாலும் சுருங்கச் சொல்லி முடிக்கிறேன்.

வாழ்க்கைதான் சிறந்த பாடம். நான் எழுதத்தொடங்கிய காலத்தில் பெண்ணெழுத்தைக் கடுமையாக எதிர்த்தார்கள். ஏனெனில், ஒரே சமயத்தில் சமூகத்தின் மையமாய் 'உடலரசியல்', ஒரு பாடுபொருளாய் எழுந்தது. அது ஒரு தன்னெழுச்சியான இயக்கம். சாதிய

சமூகத்தில் காலங்காலமான உடல் அழுத்தம் கொண்டிருந்து ஒடுக்கப்பட்டு, வஞ்சிக்கப்பட்டிருந்த சமூகம் மொழி தன் கையில் கிடைத்ததும் என்ன செய்யுமோ அதுவே நிகழ்ந்தது. அந்த எதிர்ப்பை, சர்ச்சையைக் கையாள, எனக்கு அதன் பின் புதிய வாசிப்பைத் தொடங்க அழைத்தது. பிரமிளைக் கையிலெடுத்தேன். அங்கிருந்து செவ்விலக்கியம், உலக நவீன இலக்கியம், பெண்ணிய இலக்கியம் என ஒரு சுற்றிற்குப் பின், நான் புரிந்துகொண்டது, இந்தியச் சமூகத்தில் புரையோடியிருக்கும் சாதி, மதத் தன்மைகளே பெண்களின் நாவுகளை ஒட்ட நறுக்குவதில் முனைப்போடு இருந்திருக்கின்றன என்பதும், இந்தச் சூழலை உலகப் பெண்ணியம் கொண்டெல்லாம் எதிர்கொண்டு மாற்றிவிடமுடியாது என்பதும் தான். அப்பொழுதுதான் பெரியாரும், அண்ணல் அம்பேத்கரும் வாசிப்புத் தளங்களாக மாறினர். அண்ணலின் சமூகப் பார்வைகள், பெண்ணுரிமைப் புத்தெழுச்சி தரக்கூடியவை. இங்கே அடிப்படையான சமூகக்கட்டுமானத்தை, ஒடுக்குமுறையைப் புரிந்துகொள்ள அண்ணல்தான் உதவினார். என் பெண்ணிய இயங்குதளத்திற்கு அண்ணலின் எழுத்துகள் உதவின.

அதுமட்டுமல்லாது, இந்தியா முழுவதும் கட்டமைக்கப்பட்டிருந்த சாதிக்கு எதிரான இயக்கங்களின் வரலாறு பற்றிய ஆவணப்படம் ஒன்றிற்கான பயணத்தின்போது, இன்றைய நவீன இந்தியா எம்மாதிரியான எழுச்சியின் உரிமைகளின் செங்கற்கள் மீது எழுந்திருக்கிறது என்பதையும், அதில் தமிழர்கள் யார், என்ன மாதிரியான குவிப்பு, கலைதல் நிகழ்ந்திருக்கிறது என்பதன் பருந்து பார்வை கிட்டியது. என்னை நானே ஒரு சூழலிலிருந்து இன்னொரு சூழலுக்கு, அதாவது அவசியமான இயங்குதளச்சூழலுக்கு உந்தித்தள்ளிச் சென்றிருக்கிறேன். இதனால், நெருக்கமான கருத்தியல் சூழலில் முரண்பாடுகளை, சச்சரவை எதிர்கொண்டாலும், பயண அனுபவமும், களப்பணி அனுபவங்களும், வாசிப்பு அனுபவமும் பெரிய அளவில் என் சிந்தனையை, கருத்தியலை, படைப்புகளை வடிவமைக்க உதவிக் கொண்டிருக்கின்றன.

பெண் பற்றிப் பேசுவதென்பது சமூகத்திற்கு உவப்பானதொன்றுதான். பெண்கள் பற்றியும், பெண்ணியம் சார்ந்தும் தமிழில் ஏகப்பட்ட உரையாடல்கள்

நிகழ்ந்துள்ளன. அந்த உரையாடல்களால் என்னதான் நிகழ்ந்திருக்கிறது?

பெண்ணிய உரையாடல்கள் வழியாக, எல்லைகளைப் பெருவாரியாக விரித்திருக்கிறோம். ஆண் பெண் தடுப்புச்சுவர்களைத் தகர்த்திருக்கிறோம். மொழிகளைப் புதுப்பித்திருக்கிறோம். மொழிகளின் அர்த்தங்களை மாற்றியிருக்கிறோம். பெருவெளியின் மையமாகியிருக்கிறோம். சலுகைகளை மறுத்திருக்கிறோம். ஆளுமைகளாய் வளர்ந்திருக்கிறோம். நிறைய வன்மங்களைக் கடந்திருக்கிறோம். வன்முறைகளை எதிர்கொண்டிருக்கிறோம். குழப்பங்கள் தெரிய அமைதியுற்றிருக்கிறோம். அதிக மகிழ்வை ஈன்றிருக்கிறோம். பெண் உடலைப் போற்றியிருக்கிறோம். தலைமுறை இடைவெளிகளால் நிகழ்ந்த பெண்ணுரிமை தேக்கங்களைக் களைந்திருக்கிறோம். ஒரே உடலாய் மாறியிருக்கிறோம். ஆண் பெண் பாலியல் இரு துருவங்களை, வானவில்லைப் போன்ற அடர்த்தியான கற்றைகளாக ஆக்கியிருக்கிறோம். ஆண்களின் சாதிய வன்மங்களைச் சவைத்துத் துப்பியிருக்கிறோம். ஆதிக்க சாதிப் பெண்களின் மூர்க்கமான வன்மங்களை, தாக்குதல்களை இன்னும் அழகாகக் கடந்திருக்கிறோம்.

அவ்வாறே, ஆண்களுக்கு விடுதலையை ஏற்படுத்திக் கொடுத்திருக்கிறோம். பெண்ணிய உரையாடல்கள் என்னும் மானுட உரிமைகள் வழியாகவே மாண்பற்று இருந்த ஆண்களின் உடல்களுக்கும் மாண்புகளை ஈன்றளித்திருக்கிறோம்! ஆதிக்க சாதி ஆண்கள் மறைமுகமாகவும் நேரடியாகவும் ஒடுக்கப்பட்ட ஆண்கள் மீது ஏவும் பொருளாதார ஒடுக்குமுறைகளையும், அந்த ஆண்களைத் தமக்கான அடிமை கருவிகளாக மாற்றியமைத்திருப்பதையும் எதிர்த்திருக்கிறோம். குடும்பத்தின் சவால்களை எளிதாக்கியிருக்கிறோம், பெண்களின் பொருளாதார ஆளுமைகளால்.

என்றாலும், இங்கே ஒருங்கிணைந்த பெண்ணிய இயக்கம் சாத்தியப்படவே இல்லை. வேறு எந்த நாட்டிலும் நிகழ்ந்த பெண்ணிய இயக்க வரலாற்றை இங்கே

படைத்தளிக்கவே முடியவில்லை. இதற்குப் பெண்களிடையே நிகழ முடியாமல் போன ஒற்றுமை உணர்வு காரணம் இல்லை. பெண்களைப் பிரிவினைப்படுத்தி வைக்கும் சமூகக்கட்டமைப்புகளின் அழுத்தமான விரிசல்களும் பிளவுகளும் இன்னும் தொடர்ந்துகொண்டே இருக்கின்றன. ஒரே வீட்டில் வாழும் பெண்கள் என்றாலும் ஒரே சாதியைச் சேர்ந்த பெண்கள் என்றாலும் ஒரே மதத்தைச் சேர்ந்த பெண்கள் என்றாலும் பிரச்சனைகளின் உருவங்கள் வைரஸ் கிருமிகள் போல மாறிய வண்ணமே இருக்கின்றன. இந்நிலையில் எந்த இரண்டு பெண்களும் ஒரே குடையின் கீழ் வாழமுடியாது. அந்த அளவிற்குச் சிக்கலான இயங்கியலையும் விளைவுகளையும் குழப்பமான நடவடிக்கைகளையும் கொண்டதாகப் பிரிவினைகள் இருக்கையில், பெண்ணிய இயக்கம் தோன்றாமல் போவதும், பெண்ணிய உரிமைகளை வடிவமைத்து அவற்றை நோக்கிப் போராட்ட நடைபோடுவதும் சாத்தியமாகாமல் போகின்றன.

பெண்ணிய உரையாடல்கள் வழியாக அடைய வேண்டிய இலட்சியங்கள் என்பவை அண்ணலின் இலட்சியங்களுக்கும் நெருக்கமானவை, நிகரானவை. எல்லா தளத்திலுள்ள பெண்களும் அடிப்படையான புரிதல்களை அடையவில்லையென்றால், சமூகத்தில் பெண்ணிய உரையாடல்களின் தொடர்ச்சி சாத்தியமில்லை. இதில் ஆண் செயல்பாட்டாளர்களின் பங்கும் பெரிதாகத் தேவைப்படுகிறது. இங்கே 'பெண்' என்ற தனித்த அடையாளம் இல்லை என்பதை உணர்ந்து கொண்டால்தான் அத்தகைய பெண்ணிய இயக்கம், உரையாடல்களே சாத்தியம். இல்லையென்றால் இது ஒருவகையான இழுபறியான உரையாடல்களாகவே நீண்டுகொண்டிருக்கிறது என்று சொல்லலாம். எந்தப் புதிய ஊருக்கும், எல்லைக்கும், இலட்சியத்திற்கும் இவை அழைத்துச் செல்லாத நிலையில் உரையாடல்களை மாற்றியமைப்பதற்கான முனைப்பையும் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கவேண்டியிருக்கிறது.

நவீன தமிழ்க்கவிதை வெளியில் பெண்

குரல், பெண் உடல், உடலரசியல் போன்ற தளங்களில் ஒரு குரலாய் உங்கள் கவிதைகள் ஒலிக்கின்றன. அதனால் சமகாலத்தில் பெரும் மாற்றமும் ஏற்பட்டுள்ளன. இலக்கை எட்டிவிட்டீர்களா?

என் நவீன தமிழ்க்கவிதை பயணத்தில் இலக்கென்று எதுவுமில்லை. அன்றாட வாழ்வில் நவீனப் பரிமாணம் பெறும் ஒரு கருவியாகவே நான் அதை வைத்திருக்கிறேன். இது எல்லாக் கவிஞர்களுக்கும் அந்தரங்கமான ஒரு விடயமாகவே இருக்கும் என்றும் நம்புகிறேன். 'பூனையைப் போல அலையும் வெளிச்சம்', தொடங்கி இன்று 'பெண்ணுடலென்னும் தொன்மம் / திராவிட அரசி', என்பது என்னுடைய பதினைந்தாவது கவிதைத் தொகுப்பு. எழுதத் தொடங்கியது முதல் இன்று வரை எந்தத் தொய்வுமின்றி ஓய்வின்றி சலுப்பின்றி களைப்பின்றி ஓடிக்கொண்டே இருக்கிறேன். ஒவ்வொரு தொகுப்பின் வழியாகவும் எந்தன் அடுத்தக்கட்ட, நவீன பரிமாணத்தைத்தான் வடிவமைத்திருக்கிறேன். என்னை ஒரு புதிய மனிதராகக் கண்டடைந்து இங்கே சமூகப் பயன்பாட்டிற்கு உரியவளாக மாற்ற முடிந்திருக்கிறதா என்று அளவிட்டுப் பார்த்திருக்கிறேன். 'பூனையைப் போல் அலையும் வெளிச்சம்', இயற்கையின் தகைமைகளைக் கவிதைகளின் குறியீடுகளாகவும் படிமங்களாகவும் எழுதினேன். பின் 'முலைகள்', தொகுப்பு பெண்ணுடலைப் பொருள்நிலைப்படுத்துதலைப் படிமங்களாகிய தொகுப்பு. 'தனிமையின் ஆயிரம் இறக்கைகள்', தொகுப்பில், எப்படி 'தனிமை', என்பது என் முழுநீள நிலவெளியாக இருந்திருக்கிறது; 'உடலின் கதவு', முழுக்க முழுக்க உடலை ஆட்சி செய்யும் மொழி வெளி; 'மாமத யானை', உடலின் அங்கங்கள் குறியீடுகளாகிக் கலைந்துகிடக்கும் தனி பெண்ணின் வாழ்வு; 'யானுமிட்ட தி', ஈழப்போராட்டத்தின் படிமங்களாலும் கதை உரையாடல்களாலும் நம் பெருவீதிகளில் மையங்கொண்டிருந்த கூக்குரல், பேரறிவாளன் நடந்து செல்லாத நிலவெளி, அவர் காணா முப்பதாண்டுகளின் நிலா; 'இடிந்த கரை', மீனவர் பெண்கள்

போராட்டத்தால் உலகை உலுக்கிய பேரியக்க அலை; 'அக முகம்', தன் முகத்தின் அகப்பக்கத்தை முகமாக்கும் மொழி முயற்சி; 'மீண்டும் கண்டெடுக்கப்படும்', ஆழ்வெளியில் தொலைந்துபோன எல்லாமும் தொல்லியல் அடையாளங்களாய்க் கண்டெடுக்கப்படும் கடலெனும் மானுட வாழ்வு, இதில் காலம் என்பதே கடல்; 'அகவன் மகள்', சங்க கால மகளாகும் ஓர் எத்தனம்; 'கால வேக மதயானை' - மனித வாழ்வு கால வேகத்தில் என்ன பொருளில் இயங்குகிறது; 'மூவா மருந்து', சொற்கள் கவிதைகளில் மூலிகைகளாகும் வித்தை; 'ஹீராக்ளீட்டஸின் நதி' - ஹீராக்ளீட்டஸின் தத்துவம் பற்றிய நீள் மொழிக்கவிதை; 'புலியும் புலிபோலாகி புலியும்' - 'புலி', என்னும் படிமம் வழியாக மெய்ம்மையும் போலிமையும் ஓரிடம் வேறிடம் மாற்றும் கவிதைகள்; 'நுழைவாயிலென்னும் நிலைக்கண்ணாடி', - தன் பிம்பம் வழியாக தனக்குள் நுழைதல்; 'பெண்ணுடலென்னும் தொன்மம் / திராவிட அரசி' - என் சமீபத்திய தொகுப்பு. பெண் மூதாய்ப் படிமங்களைச் சொற்களால் தொட்டிருக்கிறேன். பதினைந்து தொகுப்புகள்.

இலக்கை எட்டுவதற்காக இல்லாமல் மொழியின் இயங்குசக்தியாக நான் பரிமாணம் கொள்வதற்கான தொடர்ச்சியை எந்த அரசியல் தொய்வும் இல்லாமல், சமூகத் தேக்கநிலை கொள்ளாமல், பெண்ணிய உணர்வெழுச்சி மங்காமல் மொழியைக் கையாள்வதுதான் இலக்கு என்று நினைக்கிறேன்.

ஆணாதிக்கச் சமூகத்துக்கெதிரான ஒரு பெண் மனத்தின் சீற்றத்தோடு, காமம், புணர்ச்சி, கருவுறுதல் என்று விரியும் குறியீடுகள் இந்தப் பிரபஞ்சத்தையே ஒரு பெண்ணின் உடலாகவும், ஒரு பெண்ணின் உடலையே பிரபஞ்சமாகவும் உருவகித்துக் காட்டி 'உடலின் கதவு' எனும் கவிதைத் தொகுப்பை உருவாக்க முடிந்ததற்கு வாழ்த்துக்கள். எப்படி சாத்தியமானது இது?

"உடலின் கதவு" - சித்தர் மருத்துவம் கற்று அங்கே எனக்குக் கிடைத்த சொற்களஞ்சியம் வழியாக, காலங்காலமாக உடலையே கருத்துருவாக்கமாகக் கொண்டிருந்த தமிழர்

மருத்துவ தத்துவத்தின் வழியாக உடலைக் கண்டடைந்ததன் வழி சாத்தியமானது என்று நினைக்கிறேன். எனக்கு எப்பொழுதுமே மனித உடலே அறிவியல்பூர்வமாக ஆர்வமூட்டுவதாக இருந்திருக்கிறது. அதன் மீது அடுக்கடுக்கான கருத்தியல் அடுக்குகள் எழுந்துகொண்டே இருப்பதும் எழுச்சியைத் தருவது. உடலியங்கியல், உடற்கூறியல், மன உளவியல், இனவியல், ஆன்மீகவியல், உடலரசியல், பாலியல், மானுடவியல், உடல் தொன்மவியல், சமூக அறிவியல், மருத்துவம் என இன்ன பிற தளங்களிலான ஒவ்வொரு அறிவியல் பரப்பிலும் மானுடச் சிந்தனை வளர்ந்தெழுந்து இன்று உடலே பேரண்டத்தின் சாட்சியாகவும் மையமானதாகவும் இருந்திருக்கிறது.

சித்தர்கள் அண்டத்தையும் பிண்டத்தையும் இணைத்த ஐம்பூதக்கோட்பாடு இன்னும் உவகையானது. உடலை நுணுகி நுணுகி அறிய அறிய அதிலும் ஒரு பெண்ணுடலில் குடிகொண்டு நவீன வாழ்வின் இயக்கங்களையும் இன்பங்களையும் இன்னல்களையும் அசை போடுதல் ஆக்ககிடைத்த ஒரு மொழி விரிவறிவாக இருக்கிறது.

உடலரசியல் மீதான சர்ச்சை இலக்கிய வெளியிலும் ஊடகத்தளங்களிலும் ஓங்கியிருந்த நேரம். சார்பு அரசியல் கொண்டே இயங்குவோர் மத்தியில் இன்று வரை, 'பெண் கவிதை', மொழியை அறிவதற்கான முழு ஊக்கத்தையும் நான் கண்டதேயில்லை. பெண்மொழியைப் புரிந்துகொள்வதன் ஒவ்வாமை அவர்களுக்கு இருக்கிறது என்பதினும் போதாமை இருப்பதைத்தான் ஒவ்வாமையாகக் காட்டுகிறார்கள் என்பதை நான் உணரவேண்டியிருந்தது. பெண் உடல் பற்றிய எல்லா சலிப்பான படிமங்களையும் அழித்து நவீன, ஊக்கமான படிமங்களை எழுத வேண்டிய கிளர்ச்சி எனக்குள் நிகழ்ந்துகொண்டிருந்ததால்தான், உடலின் கதவு சாத்தியமானது. இன்றும், 'உடலின் கதவு', தனியுடல் பல உடல் பெருக்கம் கொள்ளும் மொழி வெளி என்று நினைக்கிறேன். என் உடலுடன் நானே கொள்ளும் மொழி உரையாடலின் அதிதீவிர வடிவமாய்

அந்நூல் உருவானது. எப்பொழுதும் நான் என்னை இந்தப் பேரண்டத்துடன் இணைத்துப் புரிந்துகொள்ளும் அதையே மொழியாக்கும் தொடர்ப்பயணத்திலேயே தக்கவைத்துக்கொள்கிறேன். ஒரு கால இயந்திரத்தில் ஏற்றிவிடும் வேலையைத் தமிழ்க்கவிதை மொழியின் மீநவீன வடிவம் சாத்தியப்படுத்திவிடும் அளவிற்கு நுண்ணலகுகளால் ஆனது.

பெண் விடுதலையைப் பற்றியும், தொடர்ந்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கும் பலவகை வன்முறைகளின் தாக்கத்தினைப் பற்றியும் உங்கள் கவிதைகள் நேருக்கு நேராய் நின்று பேசுகின்றன. கவிதையை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்த நேர்ந்தது எப்படி?

எந்தக் காலத்திலும் கவிதையே ஆயுதமாக இருந்திருக்கிறது. உலகின் எந்த மொழியிலும், எந்த நாட்டிலும் எந்தக் காலத்திலும் கவிதை ஓர் இலக்கிய சொகுசாக இருந்திருக்கவே முடியாது.

நேரடியான பொருளாயுத வன்முறை, உடல் சார்ந்த தாக்கத்தைக்காட்டினும் அகவயமான தாக்கமும் எழுச்சியும் நிகழ்த்தக்கூடிய ஆயுதம் மனித குலத்திற்குத் தேவைப்பட்டுக்கொண்டே இருந்திருக்கிறது. மனிதனின் கவித்துவக்குரல் மொழி ஓர் ஆயுதமாகும் விந்தை என்பதே மானுடத்தின் மீது கொண்டிருக்கும் பெரிய கருணையான செயல் என்பேன். ஒரு வாளை வடிவமைக்கும்போது கொள்ளவேண்டிய அத்தனைத் தீவிர உள்நோக்கங்களுடனேதான் கவிதையும் எழுகிறது. ஆகவேதான் அது போராட்டத்திற்கானதாக இருக்கிறது. இயக்கத்திற்கானதாக இருக்கிறது.

நம் மரபில் கவிதையை ஆயுதமாகப் பயன்படுத்துவதில் வென்றவர்களில் பெரும்பாலோர் பெண் கவிஞர்களே. ஓளவையாராகட்டும், காரைக்கால் அம்மையாராகட்டும், ஆண்டாளாகட்டும் மொழியினை அதன் உச்சகதி தீவிரத்தில் பயன்படுத்தும் ஆளுமையையும், ஞானத்தையும், வலிமையையும், செழுமையையும் கொண்டிருந்தனர். இதை எந்தக் காலத்திலும் பெண்கள் தொடர்ந்திட முடியும்.

பெண்கள் இப்போது எழுதும் இதே வீச்சுடனும், ஆளுமையுடனும் எழுதினால் குறிப்பிடத்தக்க மாற்றங்கள் நிகழ்ந்துவிடுமா?

பெண் எழுத்தே பெரிய மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்துவிடும் என்று நம்பவில்லை. சமூக அறிவியலையும் சமூக வரலாற்றையும் அறியாத எழுத்தை எவர் எழுதினாலும் அதனால் எதுவும் நிகழ்ந்துவிடாது. அது போட்ட இடத்திலேயே கிடக்கும். இந்தியாவெங்கும் பெண்களின் எழுத்து சமூக உணர்வின் கனலும் நெருப்புடன் துலங்கப்போய் நிகழ்ந்த மாற்றமே பெருத்த அளவினது. ஒரு மண்வெட்டியைப் போல், மொழியால் இந்த நிலத்தினைப் பெண்கள் உழுதிருக்கின்றனர் என்று நேரடியாகச் சொல்லலாம்.

அங்கீகாரத்திற்கானதாகவோ, அதிகாரத்திற்கானதாகவோ செயல்பட்டதில்லை பெண் எழுத்து. மாறாக, அங்கீகாரத்தை மறுத்தும், அதிகாரத்தை எதிர்த்தும்தான்

உருவாகியிருக்கிறது. ஆனால், அங்கீகாரத்திற்காக எழுதுகிறார்கள் என்ற கூக்குரல் ஆண்களிடமிருந்து மட்டுமன்று, பெண்களிடமிருந்தும் கூட எழுதுவதுண்டு. அதிகாரத்தைப் பகிர்ந்துகொள்பவர்களால், சொகுசை மறுக்கமுடியாதவர்களால் இந்தக் கூக்குரலை அடக்கமுடியாது.

பெண் எழுத்து என்பது சமூகச்சிந்தனையைச் சீர்திருத்தும் அறிவுதளச் செயல்பாடு. குறுக்கும் நெடுக்குமாக மொழியை வைத்து சமூகக்கட்டுமானத்தை நேர் செய்யும் ஓர் அகண்ட நோக்கம் கொண்டது. பெண் உடலின் குரலாய் இருப்பது என்பதே கூட கொடுக்கப்பட்ட மொழியைப் பகிர்ந்துகொள்வதும், அதைப் பயன்படுத்துவதும் அல்ல. காலத்தின் நோக்கு கருதி, புதிய உரையாடல்களுக்கானதாக, அர்த்தங்களுக்கானதாக மொழியை வடிவமைப்பது.

பெண் எழுத்து தொடர் வீச்சுடனும் ஆளுமையுடனும் எழுதப்படுகையில் சமூகத்தில் பெருத்த மாற்றங்களைக் கொண்டுவந்துவிடமுடியும். ஆனால், பெரிய சமூக மாற்றங்கள் பற்றிப் பேசுவோர் கூட பல சமயங்களில் சார்புநிலைப்பாடுகள் கொண்டுவிடாத

தெளிவு வேண்டும். 'தீண்டாமைச் சுவர்', விவகாரம் பற்றி எரிகையில், இது எங்கள் வீடுகளுக்கு இடையே உள்ள சுவர்தான் என்ற பிரிவினைவாத ஆதரிப்பு நிலையிலிருந்து பெண்கள் முழு தெளிவுடன் வெளியேறவேண்டும். வெளிப்படையாகத் தீண்டாமையை ஆதரிப்பதிலேயே நம் மனித மாண்பு அடிபட்டுப் போய்விடுகிறது இல்லையா? தொடர் சுயக்கருத்தழிப்பு ஓர் உத்தி போல வெளிப்படவேண்டும்.

பூனையைப் போல அலையும் வெளிச்சம் தொகுப்பு வெளிவந்ததும் நீங்கள் நேர்கொண்ட முதல் விமர்சனம் ?

வெகுவான பாராட்டுதான் கிடைத்தது. உண்மையில், 'பூனையைப் போல அலையும் வெளிச்சம்', நூலுக்குப் பின்பான காலம் கவிஞராக இயங்கியதற்குரிய மகிழ்வை முழுமையாக நுகர்ந்த காலம் எனலாம். "முலைகள்", தொகுப்பிற்கு முந்தைய காலமல்லவா. பெரிய அளவில் பாராட்டும் புதிய பெண் கவிஞர் மலர்ந்துவிட்டார் என்பதான கொண்டாட்டமுமே நிறைந்திருந்தது. நான் அப்படியே இருந்திருக்கவேண்டும் என்பதைப் போலவே அதற்குப் பின்பு என்னுடன் பேசாத நிறைய படைப்பாளிகள் இன்னும் உண்டு.

ஆனால், 'முலைகள்', வெளிவரவில்லையென்றால் நான் அறியாத சிந்தனைகளும் அனுபவங்களும் நிறைய இருந்திருக்கும். அறியாமைக் கலையும் வேலையை விமர்சனங்களும் எதிர்ப்புகளுமே செய்யும். சமூக அடக்கங்களுடன் முரண்படும்போது சமூக நீதி தன்னை இரைச்சல்களுடன் மலர்த்திக்கொண்டிருப்பதை 'பூனையைப் போல அலையும் வெளிச்சம்', நூலுக்குப் பின்பான காலங்களில் நான் உணர்ந்துகொண்டே இருக்கிறேன்.

கவிதைப் புலத்தில் தனித்தத்தில் பயணப்பட்டு ஓங்கி ஒலித்த குரல் நீங்கள். திடீரென 'அழியாச்சொல்' எப்படி எழுந்தது?

சிறுகதைகள் எப்பொழுதும் எழுதிக்கொண்டிருக்கிறேன். புனைவு ஓர் உற்சாகமான அனுபவம். அனுபவங்களைப் புனைவின் மந்திரத்திற்குள் அடக்கிவைப்பது ஒரு சாகசம். பரவசமும் உற்சாகமும் தரும்படியான அனுபவத்தைத் தொடர்ந்துகொண்டிருக்கிறேன்.

இதுவரை, ஐந்து சிறுகதை நூல்கள் வெளியிட்டிருக்கிறேன். பொதுவாகவே, என் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு மாதிரியான அலைவரிசையில் அன்றாடங்களில் நிகழக்கூடியது. நிறுவனங்களில் பணி செய்யவில்லையென்பதால் இப்படி கட்டுக்கடங்காத வாழ்முறையைக் கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கை. இந்த உலகடங்கல் காலத்தில் ஒரு நீண்ட தனிமையும் தொடர் ஓய்வும் கிட்டியது. இந்தத் தொடர் தனிமை, நாவலை எழுத உந்தியது. அப்படியே என் முதல் நாவல், 'அழியாச்சொல்', உருவானது.

புனைவுக்கும் கவிதைக்கும் ஒரே மனநிலைதான் தேவைப்படுகிறதா?

கண்டிப்பாக, இல்லை என்றே நினைக்கிறேன். பொதுவாக, கவிஞர்களின் மனநிலை அல்லது கவிதைக்கான மனநிலை, மனிதனின் பொதுவான மனநிலைகளிலிருந்து விலகியது என்று நினைக்கிறேன். நுட்பமானது. உருப்பெருக்கி வைத்து நோக்கும் இயல்புடையது. வெளிச்சத்திலிருந்து விலகி இருட்டுக்குள்

நின்று வெளிச்சத்தில் நிகழ்வதைப் பார்ப்பது. இருளுக்குள் தன்னை வைத்திருப்பதைக் காட்டிக்கொள்ள விரும்பாததும் கூட. கவிதை மனநிலை கொஞ்சம் கட்டறந்த மனநிலையும் கூட. மொழியையும் கருத்தியலையும் மூர்க்கமான ரசக்கலவைக்கு உட்படுத்தும் ஒரு விதமான பித்த நிலையும் கூட. மேலும், இப்படியான தறிஅறுந்த நிலைகளின் வழியே கவிஞன் போய்க்கொண்டே இருப்பதைத்தான் நான் ஆதரிக்கிறேன். வந்த வழியைத் திரும்பிப்பார்ப்பதோ, தன்னுடன் யார் வந்தார், யார் வருகிறார் என்று ஆராய்வதோ எங்கே போகவேண்டும் என்ற இலக்கு வைத்துக்கொள்வதோ கவிஞனின் மென்பொருள் கிடங்கில் கிடையாது. கூட்டத்தில், ஒரு மாயக்காரரைப் போல நுழைந்து வெளிவரத்தெரியவேண்டும். அவ்வளவே.

பனிக்குடம்...

எழுத வந்த காலங்களில், இப்பொழுது மாதிரியான சமூக ஊடக வசதி இல்லை. இப்பொழுது எதையும் நினைத்த மாத்திரத்தில் கட்டுரையாக, கவிதையாக எழுதிப் பதிவிட்டுவிட முடிகிறது. அப்பொழுது சர்ச்சைகளைத் தொடர்ந்த காலங்களில், எழுதுவதற்கான தளம் கிட்டுவது சவாலானதாக இருந்தது. பெண்களுக்கு என்று வெளியும் இல்லை. பத்திரிகை, பெண் எழுத்தை அங்கீகரிக்க ஒரு பத்தாண்டுகளை எடுத்துக்கொண்டது. அப்பொழுதுதான் "பனிக்குடம்", என்ற தமிழ்நாட்டின் முதல் பெண்ணிய தமிழ் இதழைத் தொடங்கினேன். இன்று தமிழின் முக்கியமான முதன்மையான கவிஞர்களாக இருப்பவர்கள் எல்லோரும் அன்று அதைத் தம் வெளியாக ஆக்கிப் பெண்ணிய படைப்புகளில் மிளிர்ந்தார்கள். பெண்ணிய இலக்கியத்திற்கான சரியான அடையாளங்களைக் கண்டுபிடிப்பதற்கான உழைப்பைச் செயல்படுத்த 'பனிக்குடம்' ஒரு சரியான வாய்ப்பாக இருந்தது.

அதுமட்டுமல்லாது, 'பனிக்குடம்', பதிப்பகம் வழியாக, வேணுகோபால் அவர்களுடன் இணைந்து நிறைய பெண் படைப்பாளிகளின் நூல்களையும் கொண்டு வந்தோம். தமிழ்நதியின் 'சூரியன் தனித்தலையும் பகல்', கு.உமாதேவியின்

‘திசைகளைப் பருகியவள்’, ஃபஹீமா ஜஹான் என்ற ஈழத்துக் கவிஞரின் ‘ஒரு கடல் நீரூற்றி’, நர்மதா நவநீதத்தின் ‘அறத்தொடு நிற்றல்’, கவிஞர் வத்சலாவின் முழு கவிதைத் தொகுப்பு, தமிழகத்திலேயே இளங்கவிஞரான சஹானாவின் ‘கண் அறியாக் காற்று’ மிதிலா மொழியாக்கம் செய்த எமிலி டிக்கின்சன் கவிதைகள் ஆகிய நூல்களைக் கொண்டு வந்தோம்.

இன்று ஒரு மின்னிதழாகக் கொண்டு வரும் திட்டமும் இருக்கிறது.

இலக்கியத்தில், பெண்ணிய உரையாடல்களில் அதிகம் உச்சரிக்கப்பட்ட பெயர் நீங்கள்தான். அதோடு மட்டுமல்லாது, காட்சிக்கலை ஊடக வெளியிலும் சமூக அரசியல் களத்திலும் தொடர்ச்சியாக இயங்கிக்கொண்டே இருக்கிறீர்கள்? இந்தத் தொடர் இயக்கம் குறித்துப் பகிர்ந்துகொள்ளுங்களேன்.

‘சிறகு’, என்ற முழு நீளப்படத்தை இயக்கியிருக்கிறேன். வெளியீட்டிற்குக் காத்திருக்கிறது. திரைக்கலையில் மிகுந்த ஆர்வம் கொண்டே தொடர்ந்து இருப்பது ஆண்டுகளாக இயங்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்.

தொழில்முறையாக பல திரைப்படங்களில் பணியாற்றிக்கொண்டிருந்தேன். சினிமா சமூக அசைவை நிகழ்த்துவதில் மிகவும் கனிந்த ஒரு கலையாக இருக்கிறது. கூட்டுக்கலை. இதைக்கொண்டு சமூகத்துடன் உரையாடும் வாய்ப்பை எடுத்துக்கொள்கிறேன்.

மேலும், காட்சி மொழி, பெரும்பாலும் ஆணின் பார்வை ஊன்றிய மொழியாகவே இருந்து கொண்டிருக்கிறது. இதை மாற்றியமைக்க நிறைய பெண் திரை இயக்குநர்கள் தேவைப்படுவதைத் திரைத்துறையின் மையக்களத்தில் உணர்கிறேன்.

பெண்கள் மேல் நடத்தப்படும் குற்றங்கள் அதிகரித்திருக்கின்றதா? இல்லை ஊடகங்கள் அப்படியானதொரு மாயையைத் தருகின்றதா? எந்த ஊடகத்தைத் திறந்தாலும் தினம் ஒரு பாலியல் குற்றம் அதற்கெதிரான போராட்டம் என்று தொடர்கிறதே?

இந்திய வரலாற்றில் எப்பொழுதுமே பெண்கள் பயங்கரமாகக் கொல்லப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஈசல்கள் போல செத்து மடிந்திருக்கிறார்கள். ஆண்களின் வன்முறையினால் இறுக்கமான தனிமைப்பட்ட வாழ்வினால் வேறு வேறு மனிதர்களோடு உரையாட முடியாத, அவர்களைச் சந்திக்கக் கூட முடியாத சூழல்களில் செத்து மடிந்திருக்கிறார்கள். இப்பொழுதுதான் அதிகப்பட்டிருக்கிற மாதிரி காட்டுவதையும் சாதிமயமாக்கப்பட்டிருக்கிறது என்றுதான் நான் பார்க்கிறேன். ‘யார் செத்து மடிகிறார்கள்?’ என்று அவர்கள் காட்டுபவர்கள் ஆதிக்க சமூகத்தைச் சார்ந்தவர்கள். ஆதிக்க சமூகமாக இருக்கும்பொழுது அது ஊடகங்களின் வெளிச்சத்துக்கு வருகிறது.

ஒடுக்கப்பட்ட சமூகத்தில் பெண் கொல்லப்படுவதென்பது காட்சியாக மாறுகிறது. கொண்டாட்டமாக (celebration) மாறுகிறது. கொல்லும்போது கிடைக்கிற காட்சியை ஆனந்திக்கிற காட்டுமிராண்டி சமூகத்துடைய அடிப்படையான குணாம்சத்தைப் பார்க்கிறோம். சமீபத்தில் உத்தரப்பிரதேசத்தில் இருபெண்களை கட்டித் தொங்கவிடப்பட்டதும் சரி, ஆடை

வெளித்தெரிய காண்கிற இன்பமும் சரி, மனிதனின் நாகரிகமற்ற தன்மையை வெளிப்படுத்துகிறது. பாலியல் குற்றத்தை வைத்தே இந்தச் சமூகத்தை நாம் விரிவாகப் புரிந்துகொள்ளலாம். டெல்லி பாலியல் வன்புணர்வு விடயம் போன்ற ஆதிக்க சமூகத்தில் இருக்கும் பெண் பாதிக்கப்படும்போது, அவர் மேல் வன்முறை செலுத்திய ஒடுக்கப்பட்ட ஆண்களாக இருக்கும் பட்சத்தில் உடனுக்குடன் தண்டிக்கப்படுவார்கள், குற்றவாளிகள் இவர்கள் என்று சுட்டிக்காட்டப்பட்டுக் கொண்டே இருப்பார்.. ஊடக வெளிச்சத்தில். ஆனால் இன்றும் மேல்சாதிகளில் பாலியல் வன்முறையைத் தொடர்ந்து மறைமுகமாகவும் பழக்கமாகவும் தினப்படி செலுத்திக் கொண்டிருப்பவர்கள், எந்த வகையான குற்றங்களுக்கும் தண்டனைச் சட்டங்களுக்கும் ஆளாவதில்லை. எளிதாகத் தப்பிக்கிறார்கள். இன்னும் சொல்லப்போனால் அதுவொரு சலுகையாகவோ உரிமையாகவோ மாற்றப்பட்டிருக்கிறது.

இன்று வேலூர் சிறைக்குச் சென்றால் முழுக்க ஒடுக்கப்பட்ட ஆண்கள்தான் இருக்கிறார்கள். 1100 பேருக்கு மேல் இருக்கிறார்கள். அவ்வளவு பேரும் அடித்தட்டு சமூகத்தில் இருந்து வந்தவர்களாக இருக்கிறார்கள். எப்படி ஒரு சமூகத்தில் ஓர் அடித்தட்டு சமூகம்தான் குற்றம் செய்யுமா? சிறைகள் என்பது அவர்களுக்கானதா? உண்மையில் வெளியில் குற்றங்கள் செய்து வீடுகளிலும் அலுவலகங்களிலும் பெரிய நிறுவனங்களிலும் இருப்பவர்கள் தப்பவில்லையா? அவர்கள் இருக்கும் இடம் மட்டும்தான் நல்ல மனிதர்கள் வாழும் இடமா? என்று குழப்பமான விடயம் வருகிறது. சமீபத்தில் கேரள வரலாறுகள் குறித்து நிறைய நூல்களைப் படித்தேன். அதில் மேல்சாதிய பார்ப்பனிய பெண்கள் திருமணத்திற்குப் பின் இருள் அறைகளில் அடைத்து வைக்கப்பட்டு, சாகும் வரையில் கடுமையான பாதுகாப்பில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஒரே காரணம் 'அவர்களின் யோனியைப் பிற ஆண்களின் விந்துகள் வாங்கி சாதிக்கலப்பு நேர்ந்துவிடக்கூடாது' எனக் கடுமையான

கண்காணிப்பிலும் இறுக்கத்துக்குள்ளும் வைத்திருக்கிறார்கள். இங்கே, ஒரு கேள்வி. அப்படி உருவாக்கப்பட்ட மரபணுக்கள் எப்படி நல்ல மரபணுக்களாக இருக்க முடியும்?

இரண்டாவது கேள்வி: அப்படியெல்லாம் பாதிக்கப்பட்ட பார்ப்பனியப் பெண்கள் ஏன் தங்கள் உரிமைகளைக் கோரும்போது பொதுச்சமூகத்தின் பிரச்சனையாகப் பார்க்காமல் தங்கள் சமூகத்து ஆண்களைக் கூட பிரச்சனையாக பார்க்காமல் பிற சமூகத்து ஆண்களைத்தான் எதிரிகளாகச் சொல்கிறார்கள்? வரலாறு நெடுக அவர்கள் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறார்கள். இன்று அதைப் புரிந்துகொள்கிறார்களா இல்லை புரிந்துகொள்ள மறுக்கிறார்களா? அது தயக்கமா? இல்லை 'வரலாற்றை மறக்க வைக்கிறார்களா?' என்ற கேள்வி எழுகிறது. மூன்றாவது கேள்வி இவர்கள் தங்களின் பிரச்சனைகளைச் சொல்லும்போது, 'இந்தியாவின் பிரச்சனை, சமூகத்தின் பிரச்சனை' என்று சொல்கிறார்கள். அவர்கள் தங்களின் தனி மனித பிரச்சனையைக் குறிப்பிடும்போது நாட்டின் பிரச்சனையாக மாற்றுகிறார்கள். ஏன் தலித் சமூக பிரச்சனை மட்டும் நாட்டின் பிரச்சனையாக மாறவில்லை? அது தனிப்பட்ட பிரச்சனையாக மட்டும் பார்க்கப்படுகிறது. 'ஏன் இந்த தந்திரங்கள் தொடர்ந்து குறிப்பாக பெண்களின் வன்முறை என்ற வடிவத்தில் அறுவடை செய்யப்படுகிறது?' என்று உண்மையில் ஆய்வு செய்தவர் அம்பேத்கர். இதிலிருந்து வெளியேறுவதற்கான எளிய வழிமுறைகளைத் தமிழ்நாட்டில் வகுத்தவர் பெரியார் என்று சொல்லலாம்.

தீவிர இலக்கியம் வெகுசன இலக்கியம் என்று இலக்கியத்தை இரு வகைமைகளாகப் பிரிக்கலாமா?

நாம் விரும்பவில்லையென்றாலும் அப்படித்தான் அது பிரிந்து செயல்பட்டிருக்கிறது. இந்த வகைமை, ஒரு படைப்பிற்குக் கிடைக்கும் அங்கீகாரம், புகழ் வெளிச்சத்தை அடிப்படையாக வைத்தும் உண்டாவதில்லை. நம் இலக்கியத்தளத்தில் விமர்சனப்பண்பாடு, விமர்சகர், விமர்சன முறை என்று தனியாகத் தோன்றி

உருவாகவில்லை. ஒரு படைப்பாளியே இன்னொரு படைப்பை விமர்சிக்கும் அல்லது மதிப்பாய்வு செய்வதைத் தொடர்ந்து கொண்டிருக்கிறோம். அம்மாதிரியான மதிப்பாய்வுகளில் இன்னும் கடைந்தெடுத்த பழைய சனாதன பார்ப்பனக் கோரிக்கைகளையே வைத்துக்கொண்டிருக்கிறோம். எவ்வளவோ மாற்றங்கள் கடந்த இருபது ஆண்டுகளில் நிகழ்ந்துவிட்ட பின்னும் அது பற்றிய அறியாமையுடனேயே இயங்கும் படைப்பாளிகளைக் காணமுடிகிறது. ஒடுக்கப்பட்டோரின் உரிமை இலக்கியம் பெருமளவு படைப்பிலக்கியங்களை இந்தக் கடந்த ஆண்டுகளில் முன் எப்போதையும் விட தந்துள்ளது. மொழிப்புலம் பெரிய அளவில் வேறு திசைக்கு நகர்ந்திருக்கிறது. இதையெல்லாம் ஆழமாக உள்வாங்கி உணர்ந்து, விலகி நிற்கும் ஒருவரே இலக்கியத்தை அலசமுடியும்.

அதுமட்டுமல்லாது, நூல்கள் வாசிப்பவர்களின் பதிவு எல்லாம், 'தொடக்கம் முதல் முடிவு வரை விறுவிறுப்பாகச் செல்கிறது', என்று ஒரு ஹாலிவுட்டின் திரைப்படத்தைச் சொல்வது போன்ற குரலில் தொனிக்கிறது. இது வெகுசன இலக்கியப் பார்வையின் ஆதிக்கத்தால் வருவது. எல்லாப் படைப்புகளையும் இப்படி ஒற்றைக்குரலுக்கு மாற்றிவிட்டது. இலக்கியத்தகைமைகளில் சமூகச் செறிவை உணராத தன்மை. ஓர் இலக்கியத்தின் சாரம் பற்றிய எந்தக் கருதுகோளும் இல்லாமல் இயங்கும் இந்த வெகுசன வாசிப்பு மனநிலையும் வாசகர்களும் ஆபத்தானவர்கள். இது வெகுவாய், இலக்கியத்தை அதன் தீவிரத்தின் திசையிலிருந்து சமூகப் பயன்பாடற்ற நிலைக்குத் தள்ளியிருக்கிறது. 'எழுதிப் பிழைக்க முடியாது', என்ற பொது மனநிலையை இது ஊக்குவிக்கிறது. எழுத்தை அப்படிப் பொருள்முதலீடாகப் பார்க்கும் மனநிலை கூட, ஒரு சரியான விமர்சனப் பண்பாடு இல்லாமையால் வந்த விளைவே.

இன்றைய இலக்கியவாதிகளுக்கு என்ன வேண்டுகோள்களை வைப்பீர்கள்..

புதிய படைப்பாளிகள், முந்தைய தலைமுறை படைப்பாளிகளை

விட இயல்பாகவே வெகு தீவிரமாக இயங்குவதால் வேண்டுகோள் என்று ஏதுமில்லை. 'இத்தனைப் பிரதிகள் விற்றன' என்று சொல்லிக்கொள்வது தன் பணியை மலினப்படுத்துவதாக இருக்கிறது. இயன்றவரை, கவிதை நூல்களை உரைநடை, புனைவு ஆசிரியர்களின் மதிப்பாய்வுகளுக்கு இணங்கும் வகையில் வைத்துக்கொள்ளாமல் இருப்பது தம் கவிதைப்பார்வையை இன்னும் செழுமைப்படுத்தும். 'இவ்வளவு உலக இலக்கியங்கள் வாசித்தோர்', 'இவ்வளவு உலகத் திரைப்படங்கள் பார்த்தோர்' என்பது மட்டுமே நம் சமகாலப் படைப்புகளைச் சீர்தூக்க உதவிடாது. நம் நிலத்தின் கலை, இலக்கிய மாண்புகளை அளந்தறிய உதவிடும் அளவீடுகள் வேறு. தினந்தினம் கொலைகளால் தீண்டாமைச் செயல்பாடுகளால் வஞ்சிக்கப்படும் சமூகத்தினிடையே வாழும் நாம், மார்தட்டிக்கொள்ளும் ஓர் அகம்பாவத்துடன் கலை இலக்கியப் படைப்புகளை வாசித்து உணரவே முடியாது. வன்மமும் வன்முறைகளும் சமூக உறவுகளிடையே அன்றாட அலைகளாக இருப்பதை வெகுவாக எதிர்க்கவேண்டியிருக்கிறது. 'எது இலக்கியம்', என்பதன் வரையறைகளும், 'எதற்கு இலக்கியம்', என்பதன் உள்நோக்கங்களும் வெகுவாக மாறியிருக்கின்றன, பரிணாமம் பெற்றிருக்கின்றன. படைப்பும் ஆளுமையும் நோக்கமும் சேர்ந்த ஓர் இடம்தான் இலக்கியமாய், இலக்கியவாதிக்கான அடையாளமாய் ஆகியிருக்கிறது. எந்தக் குழுவுடனும் சேராமல் தனித்து இயங்குவது, மந்தை மனநிலையிலிருந்தும் கும்பல் கோட்பாடுப் பயணத்திலிருந்தும் காப்பாற்றும். இது நீண்ட வழி இலக்கியப் பயணத்திற்குத் துணை புரியும். சமூகத்தின் இன்றைய, தற்கால உந்துதல் எதைச் சார்ந்து இருக்கிறதோ, அதை நோக்கி மொழியை இயக்க முடிபவரே ஓர் இலக்கியவாதியாகிறார். இன்றைய தீவிரம் என்பது நிறைய படைப்புகள், தொடர் இயக்கம் என்பதாக வடிவம் பெற்றிருக்கிறது. ஒரே தளத்தில் நிறைய படைப்புகள் வழியாக ஒரு பெரிய சாரத்தை, கருத்துருவை அளிக்கும் பணி நியமிக்கப்பட்டிருக்கிறது ஒவ்வோர் இலக்கியவாதிக்கும்.

விதை விழுந்த கணங்கள்

சிறுவயது முதலே வாசிக்கும் ஆர்வம் கொண்ட எனக்கு படைப்பு என்பது என்னுடைய முப்பதாவது வயதில்தான் கைகூடி வந்திருக்கிறது. பள்ளிக்கூட நாட்களிலும் ஆசிரியராகப் பணியேற்றுப் பின் மாதம்தோறும் நடக்கும் ஆசிரியர் சங்க கூட்டங்களிலும் கவிதை என்ற பெயரில் எதுகை மோனையோடு எதையாவது எழுதிக்கொண்டு போய் வாசிப்பது போன்ற வேலைகளிலும் ஈடுபட்டிருக்கிறேன். தோழிகளுக்குக் கடிதம் எழுதும்போது வழக்கமான நடைமுறைகளை ஒதுக்கிவிட்டு படித்து ரசிக்கும்படியாக எழுதுவேன். கடிதத்தால் தோழிகளையும் அவர்களுடைய குடும்பத்தாரையும் வியப்பிலாழ்த்த வேண்டும் என்று ஒவ்வொரு கடிதத்திற்கும் நிறைய மெனக்கிடுவேன். இதற்காகவே என்னுடன் கடிதத் தொடர்பை ஏற்படுத்திக்கொண்ட தோழியரின் எண்ணிக்கையும் கூடிக்கொண்டிருந்தது.

திருமணத்திற்குப் பிறகு என்கணவர் நடத்தும் 'களம்' இலக்கியக் கூட்டங்களுக்குத் தமிழகத்தின் பல பகுதிகளிலிருந்தும் எழுத்தாளர்கள் வருவார்கள். அவர்களை, அவர்களின் பேச்சை வேடிக்கை பார்ப்பது, சமயங்களில் அவர்களுக்கு

உணவு சமைத்துக் கொடுப்பது இதுவே எனது வேலையாக இருந்தது.

பத்தாண்டுகளுக்குப் பிறகு, மூன்று குழந்தைகளுக்குப் பிறகு எனது எழுத்துப்பயணம் தொடங்கியது. களம் வெளியீடாக வந்த 'களம் புதிது' இலக்கிய இதழுக்கு நிதி உதவி செய்தேன். இதற்கு கைமாறு செய்ய நினைத்த என்கணவர் "இதழில் உன் பெயரையும் கொண்டு வருகிறேன், ஒரு கவிதை எழுதிக்கொடு" என்று கேட்டார். முக்கியமான தமிழ்க் கவிஞர்களின் புத்தகங்களையெல்லாம் வாசித்தபிறகு நானும் கவிதை எழுதுவேன் என்று சொல்லிக்கொள்ளவே கூச்சப்பட்டேன். (தோழிகளை ஏமாற்றியதுபோல இங்கு ஏமாற்ற முடியாதல்லவா?) ஆனால் ஏதாவது எழுதுவேண்டும் என்ற உந்துதல் மட்டும் எனக்குள் தீவிரமடைந்தது. கவிதை எழுத முடியாவிட்டால் என்ன! கதை எழுதிப் பார்க்கலாமே என்ற முடிவுக்கு வந்திருந்தேன்.

எதைப்பற்றி எழுதுவது? எந்த செய்தியில், வாக்கியத்தில் தொடங்குவது? எப்படி கொண்டு செல்வது? எந்தப் புள்ளியில் முடிப்பது? என்பது குறித்த எந்தவிதமான திட்டமிடலும் எனக்குக் கைவரவில்லை.

என் ஆளுமையின் ஆதாரப்புள்ளி எங்கள் அப்பா. அப்பாதான் நினைவுக்கு வந்தார். அப்பாவோடு சென்று அவரது உழைப்பையும் சிரமத்தையும் பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும் என்று பல நாட்கள் ஆசைப்பட்டும் ஒருமுறை கூட எனக்குக் கிட்டாதுபோய்விட்டது. எனக்கு மிகவும் விருப்பமான, எங்கள் அப்பாவின் ஒருநாள் கடல் பாட்டை எழுதத் தொடங்கினேன். வெகு இயல்பாய் அமைந்தது அந்தத் தருணம்.

பொருளை மட்டுமே விளங்கவைக்கக்கூடிய ஆடம்பரமற்ற எளிய சொற்கள்; எந்தவித ஜோடிப்புக்களும் இல்லாத தொடர்களாய் அமைந்தன. அதற்குமேல் வரிகளுக்கு அணிசெய்ய அழகுபடுத்தத் தெரியவில்லை. நெய்தலின் குறுமணல் பரப்பில் பிஞ்சுப்பாதம் பதிக்கும் சிறு குழந்தையின் நடைதான் என்பது எனக்கே புரிந்தது. கதைக்கு இது போதுமா என்ற ஐயம்கூட ஏற்பட்டது. இருந்தபோதும் அதற்குமேல் அழகுபடுத்துவது பற்றி நான் யோசிக்கவில்லை. என்னுடைய எழுத்துக்கு அது தேவையுமில்லை என்பதை நாவலை முடித்து முழுதாகப் படித்த பிறகு புரிந்துகொண்டேன்.

சிறுகதை என்றால் 'களம்புதிது' டெம்மிசைஸ் புத்தகத்தில் நான்கு அல்லது ஐந்து பக்கங்கள் போடுவார். A4 தாளில் பத்து பன்னிரண்டு பக்கங்கள் எழுதலாம்; அதற்குள் கதையை முடிக்க வேண்டும்.

யாரும் தொழிலுக்குப் போகாத அடைமழை நாளில் ஓர் அப்பாவும் பிள்ளையும் சிறுசிறு தொழிற்கருவிகளுடன் மீன் பிடிக்கக் கடலுக்குச் சென்று திரும்பும் ஒரு காட்சியை எழுதிக்கொண்டு வந்திருந்தேன். இருபத்தி இரண்டு பக்கங்கள் எழுதிய பிறகு இந்தக் காட்சி முடிவுக்கு வந்திருந்தது. ஆனால் கதையின் முடிவு அதில் இல்லை.

தொடர்ந்தாற்போல மற்றுமொரு பகுதியையும் எழுதிப் பார்த்துவிட்டேன். அப்போதும் முடிவு கிடைக்கவில்லை. கதை வளர்ந்துகொண்டே போகும்போல இருந்தது. இதற்கான முடிவு எங்கோ இன்னும் வெகுதொலைவில் இருப்பதுபோலத் தோன்றியது. ஆனால் அதைநோக்கிச் செல்லக்கூடிய வழியை வரைபடமாகவோ கோட்டுப் படமாகவோ போட்டுக்கொள்ள முடியவில்லை. எழுதி எழுதியேதான் முடிவை நெருங்கிச்செல்ல முடியுமென்று தோன்றியது.

என் கணவரிடமும் எங்கள் பகுதியில்

வசிக்கும் மூத்த எழுத்தாளர் வே.சபாநாயகம் அவர்களிடமும் காண்பித்தேன். படித்துவிட்டு அவர்கள் கொடுத்த உற்சாகத்தில் அன்று இரவே உட்கார்ந்து அறுபது பக்கங்கள் எழுதினேன். வேகமாக எழுதுவதும் திருத்தி எழுதுவதுமாக நாவலின் மொத்த வேலையையும் வெறும் இருபத்து ஏழு நாட்களுக்குள் முடித்திருந்தேன்.

கதைக்களத்தையோ கதைக்கான தரவுகளையோ கதை மாந்தர்களின் குணாதிசயங்களையோ ஆராய்ந்து எழுதவேண்டிய அவசியமில்லாமல் போனதால் இது சாத்தியமானது. 'மாணிக்கம்' நாவல் முழுக்க முழுக்க எங்கள் அம்மா அப்பாவின் வாழ்க்கை. கதை அமைப்புக்காக அவ்வப்போது சில மாற்றங்களைச் செய்திருக்கிறேன். கற்பனையைக் கலந்திருக்கிறேன். அவ்வளவுதான்.

நாவலை எழுதி முடித்தபோது காவிரியில் தண்ணீர் வராததால் வறண்டுபோன விவசாய நிலங்கள் உவர் நிலங்களாக மாறிப்போனதும் விவசாயத்தை நம்பியிருந்த மக்கள் தமது தொழிற்கருவிகளை மாற்றிக்கொண்டு கடலுக்கு மீன்பிடிக்கச் செல்வதுமான அரசியல் வெகு இயல்பாக அதில் பொருந்தி வந்திருந்தது.

முதல் நாவலை எழுதி முடித்த உற்சாகத்தோடு அடுத்த நாவலான 'அளம்' எழுத ஆரம்பித்துவிட்டேன். ஒவ்வொரு நாவலை எழுதத் தொடங்கும்போதும் ஒரேயொரு விஷயம் மட்டும்தான் எனக்கு மிக முக்கியமாகத் தேவைப்பட்டிருக்கிறது. யாரைப் பற்றி எழுதப் போகிறோம் என்பதுதான் அது. அளம் எழுத முற்பட்டபோதும் இப்படித்தான். அப்போது என் மனக்கண்ணில் தோன்றியது என் அம்மா வழி உறவில் இருந்த பெரியம்மா ஒருவரின் உருவம்தான்.

அவர் வாழ்ந்த ஊர் வேதாரண்யத்திற்கு அருகில் உள்ள கோவில் தாழ்வு. சிறுவயது விடுமுறை நாட்களில் நான் அடிக்கடி சென்று வரும், பழக்கப்பட்ட ஊர். இவ்வூர் மக்களின் வாழ்வாதாரம் உப்பளம்.

உப்பளம் பற்றிய தரவுகளுக்காக ஒருமுறை போய் பார்த்துவிட்டு வரவேண்டியதாயிருந்தது. மற்றபடி அளத்துக்கான அத்தனை விஷயங்களையும் சிறுவயது அனுபவக் கருவூலத்திலிருந்தே எடுத்துக்கொண்டேன். இந்த நாவலை எழுதி முடிக்க எனக்கு மூன்று மாதங்களானது.

இரண்டு நாவல்களையும் பதிப்புக்குக்

கொடுத்துவிட்டு அது எப்போது வரும்? என்ன மாதிரியான பலனைத் தரும்? என்ற எதிர்பார்ப்பில் காத்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில்தான் 'கீதாரி'யை எழுதுவதற்கான சந்தர்ப்பம் அமைந்தது.

தென்மாவட்டங்களிலிருந்து தங்கள் செம்மறியாடுகளோடு மேய்ச்சல் நிலம்தேடி நாடோடி வாழ்க்கை நடத்தும் கீதாரிகள், ஆண்டுதோறும் மழைக்காலத்திற்கு நாங்கள் வசிக்கும் விருத்தாசலத்தின் புறநகர் பகுதிக்கு வருவார்கள். ஆறுமாதகாலம் தங்கியிருப்பார்கள். எங்கள் வீட்டின் எதிரில் மூன்று குடும்பங்கள் தங்கும். அவர்களிடம் எனக்கு இரண்டு மூன்று ஆண்டுகளுக்கு முன்பிருந்தே நல்ல பழக்கம் இருந்துவந்தது.

வெயில், மழை, பனி, புயல் என அத்தனை இயற்கைச் சிற்றங்களையும் வெட்டவெளியில் எதிர்கொள்ளும் அவர்களின் எளிய வாழ்க்கை என்னை வெகுவாகக் கவர்ந்தது. அவர்களைப் பற்றி எழுதவேண்டும் என்று தோன்றியது. அவர்களுடன் கலந்து பேசி அவர்களின் உரையாடல்களின் வழியாகத் தேவையான தரவுகளைச் சேகரித்துக்கொண்டு எழுதத் தொடங்கிவிட்டேன். எழுதி முடிக்கும் வரை கிட்டத்தட்ட ஒரு கீதாரிப் பெண் போலவேதான் என்னை நான் உணர்ந்தேன். அத்தகைய ஓர் உணர்வு இருந்ததால்தான் இது புழங்காத பகுதி, புதிய வாழ்க்கைமுறை, பார்த்திராத நிகழ்ச்சிகள் என்ற தயக்கங்கள் இல்லாமல் எழுதமுடிந்தது. கீதாரியை எனது படைப்பு மனதுக்குக் கிடைத்த வெற்றியாக நான் கருதுகிறேன்.

உழைக்கும் எளிய மக்களின் வாழ்க்கையைக் குடி எவ்வாறெல்லாம் புரட்டியெடுத்து நீர்மூலமாக்கியிருக்கிறது என்பதை என்னால் நினைத்துப் பார்க்காமல் இருக்க முடியவில்லை. எங்கள் கிராமத்து உறவுக்கார அக்கா ஒருவரின்

அல்லல் மிகுந்த வாழ்வை நான் கண்ணெதிரே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

அவரைப் பற்றி எழுதும்படி என் கணவர்தான் யோசனை சொன்னார். பழக்கப்பட்ட வாழ்க்கைதான் என்பதால் தடையில்லாமல் எழுதிக்கொண்டு செல்லமுடிந்தது. அதுவரை கிராமத்திலிருந்து அனைத்துச் சித்ரவதைகளையும் அனுபவித்து வந்த அந்த அக்காவின் சூழ்நிலை அவரைத் திருப்பூருக்கு இடம்பெயரச் செய்திருந்தது. அப்போது அவருடன் நானும் திருப்பூருக்குச் சென்றேன். அவருக்கும் அவரது இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் புது இடம் குறித்த பயத்தையும் தயக்கங்களையும் போக்க வேண்டும் என்ற நோக்கத்தில் அவர்களோடு இரண்டு மூன்று நாட்கள் தங்கியிருந்தேன். பனியன் கம்பெனி வேலைக்கும் அவர்களோடு சென்ற அந்த மூன்று நாட்களில் நிறைய அனுபவங்களைப் பெற்றேன்.

'கற்றாழை'யின் கதைப்போக்கு விவசாய கிராமத்திலிருந்து தொழில் நகரான திருப்பூரை நோக்கிச் சென்றதற்கான காரணம் இதுதான். இந்தியக் குடும்ப அமைப்பில் இருக்கின்ற பெண்ணின் மீதான அடக்குமுறை, அராஜகப் போக்கு, வன்முறை போன்றவற்றை உள்ளார்ந்த கோபத்தோடு தொடர்ந்து கவனித்துவரும் எனக்கு குடும்பத்தைத் தூக்கி எறிவது குறித்தெல்லாம் எழுதுவதற்கு சிறுசிறு தயக்கங்கள் இருக்கவே செய்தன. அந்தச் சமயத்தில்தான் கவிஞர் குட்டி ரேவதி தன்னுடைய 'பனிக்குடம்' இதழுக்காக என்னை நேர்காணல் செய்ய வந்திருந்தார்.

குடும்ப அமைப்புபற்றி கருத்து கேட்டபோது அது தேவைதான் என்பதுபோல பதில் சொன்னேன். "பெண்களும் பெண்பிள்ளைகளும் இந்தக் குடும்பங்களால் எவ்வாறெல்லாம் பாதிக்கப்படுகிறார்கள் என்ற புள்ளிவிவரங்கள் வெளிவருகிறதே" என்றார். எனக்கு அந்தக் கணத்தில் நான் கவனிக்கத் தவறிய பல விஷயங்களின் மீது வெளிச்சம் பட்டது போல இருந்தது. அவர் போன பிறகு கற்றாழை கதைப்போக்கின் திசையும் மாறியது. பெண்களை ஒரு குழுவாய் வாழ வைக்கலாம். அவர்களால் அப்படி வாழமுடியும் என்று எழுதியதெல்லாம் எழுத்து வேகத்தில் தோன்றிய யோசனைகள்தான். கதைப்போக்கில் மிக யதார்த்தமாக அமைந்த அந்த முடிவை நோக்கிச் செல்லும்போது அடுத்த வரியில் என்ன எழுதப்போகிறோம் என்ற சிந்தனைகூட எனக்கு ஏற்பட்டதில்லை. முடித்துவிட்டு படித்துப் பார்த்தபோது நானே வியந்தேன்.

சமூகத்தில் பெரிய பதவிகளில், அந்தஸ்தில் இருக்கும் எத்தனையோ பேர் ஒன்றுக்கு மேற்பட்ட துணைவிகள், குடும்பங்கள், அவர்களுக்கான வாரிசுகள் என்று வாழ்வதைப் பார்க்கிறோம். அவர்களின் பலதார வாழ்க்கை முறையை இயல்பான ஒன்றாக நினைத்து ஏற்றுக்கொள்கிறோம். ஆணுக்கான அதே நியதியை ஒரு பெண் பின்பற்ற நேரிட்டால் நாம் எவ்வளவு பதற்றமடைகிறோம்? இதன் காரணமாகத்தான் 'சமுத்திரவல்லி' என்னும் கற்பனைப் பாத்திரத்தை நான் படைக்க வேண்டியதாக இருந்தது. வேதாரண்யத்தை அடுத்துள்ள ஆறுகாட்டுத் துறை என்னும் மீனவ கிராமம். கட்டுப்பாடும் ஒழுங்கும் கொண்ட கிராமம். நேர்மையும் தர்மநெறியும் தவறாத மக்கள் வாழும் ஊர். சமுத்திரவல்லியை அவ்வூரில் உலவவிட்டு நாவலை நகர்த்தினேன். நான் எதிர்பார்த்த பலன் கிடைத்தது.

அடுத்ததாக விருத்தாசலம் பகுதியில் பீங்கான் தொழிற்சாலைகளில் பணிபுரியும் பெண்களின் வாழ்வை மையப்படுத்தி ஒரு நாவலை எழுத முடிவு செய்தேன். சொரமிக் பகுதி எனக்கு முன்பின் தெரியாத பகுதி. கோடை விடுமுறையில் அவ்வப்போது அப்பகுதிக்குச் சென்று தரவுகளைச் சேகரித்தேன். ஆறு அத்தியாயங்கள் வரை எழுதிவிட்டேன். இடையில் மீன்மார்க்கெட்டில் மீன் விற்றுக்கொண்டிருந்த தலித் பெண் ஒருவரைச் சந்திக்க நேர்ந்தது. வியாபாரத்திற்கான சாதுர்யமான வாய்ப்பேச்சையும் மீன் நிறுத்துப் போடும் அவரது கை லாவகத்தையும் சற்று நேரம் நின்று ரசித்தேன். அந்தப் பெண்மணி என்னை வெகுவாக கவர்ந்துவிட்டார். ஒரு சில வார்த்தைகளிலேயே அவரது வாழ்வின் பின்புலத்தை அறிந்துகொண்டேன். எழுதிக்கொண்டிருந்த நாவலை அப்படியே நிறுத்தி வைத்துவிட்டு அவரைப் பற்றி எழுத ஆரம்பித்துவிட்டேன். மிகவும் எளிய நிலையில் வாழ்கின்ற ஒரு தலித் பெண்ணிற்குக் கற்புவாழ்க்கை என்பது ஓர் அற்பமான விஷயமாகிவிடுகிறது. அவரது யதார்த்தமான வாழ்க்கைப் பாதையில் அச்சொல் அவரது காலுக்கடியில் மிதிபட்டு சிதைந்து காணாமல் போகிறது. கற்பின் குறியீடாக நம் தமிழ்ச் சமூகம் கொண்டாடும் 'கண்ணகி' என்னும் பெயரை அந்தப் பாத்திரத்திற்குச் சூட்டினேன். நாவலின் பெயரும் அதுதான்.

கண்ணகியை எழுதி முடித்த கையோடு இடையிலே நிறுத்தியிருந்த நாவலைத்

தொடரலாம் என நினைத்தால் அதற்கிடையே கீதாரியின் தொடர்ச்சியாக 'பொன்னாச்சரம்' என்ற நாவலை எழுதவேண்டியதாகி விட்டது. கீதாரியில் கீதாரிப் பெண்களைப் பற்றி சொல்லியிருந்தாலுமே கூட அவர்களைப் பற்றிய முழுமையான பதிவு அதில் இல்லாதது போன்றதொரு மனக்குறை எனக்குள் இருந்துகொண்டேயிருந்தது. முழுக்க முழுக்க கீதாரிப் பெண்களைப் பற்றிப் பேசும் நாவலாகப் பொன்னாச்சரத்தை எழுதியுள்ளேன். இதில் மையப் பாத்திரமான மலர்க்கொடி ஆரம்ப நாட்களில் தினக்கூலிக்குப் பீங்கான் பொம்மைகள் செய்யும் கம்பெனிக்கு வேலைக்குச் செல்கிறாள். பணி செய்யுமிடத்தில் தனக்கேற்ற துணையைத் தேடிக்கொள்கிறாள். தனது அபாரமான தொழில் திறமையாலும் கற்பனைத் திறத்தாலும் உழைப்பாலும் புதியதொரு தொழிற்கூடத்தைத் தனக்கென்று அமைத்து புது பொம்மை மாதிரிகளை உருவாக்கிப் பொருளீட்டுகிறாள். விரும்பி ஏற்றுக்கொண்ட கணவன் செய்யும் துரோகம், அவள் மீது காட்டும் அலட்சியப்போக்கு இவற்றுக்குச் சோர்ந்து போகாமல் விடாப்பிடியாக உழைக்கிறாள். தனது லட்சியம் நிறைவேறிவிட்டதாக நினைக்கும்போது தன்னுடைய செயல்பாடுகளை நிறுத்திக்கொள்கிறாள். வீடு, தொழிற்கூடம், உறவுகள் அனைத்தையும் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பிவிடுகிறாள். மொழி தெரியாத தேசத்தில், மக்கள் நெருக்கமில்லாத ஒரு மலைச்சாரல் கிராமத்தில் முகம் தெரியாத வெகுசில மனிதர்களுக்கு மத்தியில் பிச்சைப் பாத்திரம் ஏந்தி தன் மீதமுள்ள நாட்களைக் கழிக்கிறாள். வாழ்வின் மிகப்பெரிய தத்துவங்களையெல்லாம் தன் சொந்த அனுபவங்களின் மூலமே கற்றுக்கொண்ட மலர்க்கொடிக்குத் தன் பிச்சைப் பாத்திரத்தில் விழும் எச்சில் பருக்கைகளில் கிடைக்கிறது வாழ்க்கைக்கான மிகப்பெரிய ஆறுதல்.

இப்படி விதையிலிருந்து இயற்கையாக வளர்ந்து விருட்சமாவது போல எனது நாவல்களும் வளர்வதால் ஒவ்வொரு நாவலை எழுதி முடிக்கும்போதும் நான் நிறைய அனுபவங்களைப் பெறுகிறேன். என்னுள் நிறைய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து விடுகிறது. இதையெல்லாம் நான் எழுதாமல் போயிருந்தால் வாழ்க்கையில் பலவற்றையும் நான் கற்றுக்கொள்ளாமலே இருந்திருப்பேன். எத்தனையோ விஷயங்கள் எனக்குப் பிடிபடாமலே போயிருக்குமென்று நினைக்கிறேன்.

- கவி : அ.வெண்ணிலா
- சித்திரம் - சக்தி அருளானந்தம்

புகைண்டம்

மாதவியின் யாழ் மேலமர்ந்த ஊழ்
கண்ணகியின் அவிழ் கூந்தலை மீட்டி
வாதையின் நரம்பெடுத்து மீட்டத் துவங்கியது.
காதலை முறிக்கும் சந்தேகத்தின் பண்
கோவலனின் உயிரைக் கொலைக்களத்தில் ருசித்தது.
கோவேந்தனின் செங்கோலை வளைத்துக் கூர்த்தீட்டி
அவன் உயிர்க் குடித்ததோடு
அவன் மனையாட்டியையும் வீழ்த்தியது.
கோநகர் எரிந்தது; குடிகள் அழிந்தனர்;
புள்ளினங்கள் நிலம் பெயர்ந்தன;
காதலன்பை அழிக்கும் நஞ்சை
கூள்கொண்ட பகைசுரம்
நூறு நூறு ஆண்டுகளாய் மீட்டப்படுகிறது.
யுகாந்திரத்தில் பகைசுரத்தின்
அபஸ்வரமாகி நிற்கிறோம்
நீயும் நானும்.
நீலநிறத்திலான என் பொழுதுகளின்மேல்
சந்தேகத்தின் கருஞ்சாம்பல் படர்ந்த வெந்தழல்
பிந்தொடர்கிறது
ஆர்ப்பரித்து வரும் சண்டைக்கார அலையை
முத்துக்கள் ஏந்திவரும்
காதலனைப்போல் வசியம் செய்யும்
என் பின்னிரவு இளவேனிற் காலங்களில்
சந்தேகத்தின் சிறுமுள்ளை
என்னிரு இமைகளுக்கிடையே
கவனமாகச் செருகுகிறது.

நீர்ப்பருகிய கருங்கற்கள்
தாவரத்தின் பச்சை வாசம் உமிழ்
வனையட்சியாகக் காடாடும் என் மழைக்காலத்தில்
உன் காலடியைக் கண்காணிக்கப் பணிக்கிறது
பிரபஞ்சத்தின் திசைகள் என் கண்கள்
உன் இதழ் சிவப்பின் காரணம் கண்டறியும்
ஏவலுக்கு அடிபணிகின்றன
நாதம் பெருக்கும் என் நடை
பூனையைப்போல் பதுங்கி
பாம்பூர்வதுபோல் காத்திருக்கச் சொல்கிறது
உன் திரும்புதலுக்காக.
கடற்கரையின் மெத்துகள்கள் எல்லாம்
பகைசுரம் பலியிட்டுக்கொண்ட
நம் காதற்பொழுதுகள்
ஊழின் பகைசுரத்தை
புகார் நகரத்தின்
தாழைகூழ் வேலிக்குள்
புன்னை மர நிழலில் பிறந்த
யாழின் நரம்புகளிலேயே கட்டிவிடச் சென்றேன்.
தாழையும் இல்லை
புன்னையும் இல்லை
யாமும் இல்லை
கானல்வரிப் பாடலும் இல்லை.
சுற்றம் தொலைத்த குழந்தைபோல்
பிந்தொடர்கிறது என்னை.
ஊழ் வலியது.

- க.சி.அம்பிகாவர்ஷினி
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

கேஸ்ட்

கேளம்பாக்கம் கேளம்பாக்கமென்றார். மழைக்கு ஏறிக்கொண்டால் தேவலாமென்றிருந்தது. ஏறியபிறகுதான் தெரிந்தது.. நான்தான் முதல் பயணி. முதல் சீட்டைப் பிடித்துக்கொண்டு அமர்ந்தேன். மழையினால் ஏறக்கூடிய மற்ற பயணிகளின் ஈரத் தொப்பல்களுக்குத் தப்பித்துவிடலாமென்கிற தந்திரம். பத்துநிமிடங்கள் கடந்தது. என்னோடு தொடர்ந்து யாரும் வேனில் ஏறவேயில்லை. இதே வேனுக்கு எதிர்ப்புறமாக நிறுத்திவைத்திருந்த இன்னொரு வேனிலிருந்த ஒருவன் வேகமாக எங்கள் வேனுக்கு ஓடிவந்து ட்ரைவரிடம் சம்பாஷணையாக ஏதோ பேசியபடி படியில் நின்றிருந்தான். என்னவோ பிடிக்கவில்லை. இருப்புக்கொள்ளாமல் வண்டியைவிட்டு இறங்கினேன். வேனுக்கு ஆள் பிடிப்பவன் இரண்டொரு தடவைகள் அழைத்துப் பார்த்தான். பிடிக்காதுக்கவில்லை. நிறுத்தத்தில் எல்லோர் தலைகள் மீதும் குடைகள். என் தலைமீது ஸ்டோல் இறங்கியபின் கூடுதலாக மழைபெய்தது.

காலை ஏழு மணிக்கு மேல் இருக்கும். வண்டலூர் நிறுத்தத்தில் இறங்கி நடக்கத் தொடங்கினேன். பேருந்து நிறுத்தத்தைவிட்டு கொஞ்சம் முன்னேறிச் சென்றுவிட்டது. மழை பிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது. கையில் குடையில்லை. சென்னைக்குக் கிளம்பும்போதே புயல் அறிவிப்பிருந்தது. கேளம்பாக்கம் பேருந்தைப் பிடிக்க வேண்டும். நசநசவென்று சாலையைக் குழைத்துப்போட்டுக் கொண்டிருக்கும் மழை வெடவெடப்பாக புதிதாகக் கட்டப்பட்ட பாலத்தின் நுழைவு வாயிலை நோக்கி நடக்கவைத்தது. எதிரில் வருகிறவர்கள் குடைகள் பிடித்துக்கொண்டு வருகிறார்கள். உள்ளூர்வாசிகள். பாலத்தைக் கடந்து வண்டலூர் ஜூவிற்கு அருகில் வலப்புறமாகப் போகிற சாலையைப் பிடித்து நின்றேன். அங்கு கேளம்பாக்கம் செல்லக்கூடிய பேருந்துகளும் வந்து நிற்கும்.

நிறுத்தத்தில் எல்லோரும் குடைபிடித்து நிற்க மழையில் நனைந்தபடி நின்றிருந்தேன். ஒரு முட்டாளைப் போல உணர்ந்தேன். என் கையிலும் ஒரு குடை இருந்திருக்க வேண்டும். வேன் ஒன்று நின்றிருந்தது. முதலில் சந்தேகம்தான். இரண்டாம்பட்சமாக யோசனையில் நிற்க ட்ரைவர் ஒருவர்

எப்படியும் பேருந்து வந்துவிடுமென்று நம்பிக்கையாகவும் விறுவிறுப்பாகவுமிருந்தது. பயணிகள் அதை ஆமோதிக்கும்படி பேருந்து வளையுமிடத்தையே பார்த்தபடி நின்றிருந்தார்கள். எதிர்பார்த்தபடி ஒரு பேருந்து வந்து நின்றது. பேருந்து ஊர் பெயர் போட்டு வந்தாலும் பக்கத்திலிருப்பவர்களில் யாரேனும் ஒருவரிடம் இது அந்த ஊருக்குப் போகுமாவென்று கேட்டுவிட்டுத்தான் ஏறுவது. இந்தப் பழக்கம் சென்னை வந்தால் மட்டும் தொற்றிக்கொள்ளும். பேருந்தில் கூட்டமில்லை. மாஸ்க் அணிந்துகொள்ளத் தோன்றியது. மதுரையிலிருந்து சென்னை வந்த பேருந்தில் மாஸ்க் அணியவேயில்லை. பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்த பெண்ணும் அணியவில்லை. அந்தப் பெண் சில முறைகள் இருமிக்கொண்டு வேறிருந்தது. என்னவோ கொரோனா பயமில்லை அப்போது. இப்போதுமில்லை. அணியத் தோன்றியது.

கேள்மபாக்கம் இறங்கியதும் நேராக நாவலூர் பேருந்தை நோக்கி ஓடினேன். சரியாக நிறுத்தத்தை நெருங்குவதற்குள் நகர்ந்துவிட்டது. மீண்டும் ஒரு சிறிய காத்திருப்பு. சிவப்பு நிற நாவலூர் பேருந்து வந்து நின்றது. அருகிலிருப்பவரிடம் கேட்டபடியே விரைந்தேன். சரிதான். நாவலூருக்குத்தான் செல்கிறது. இந்தச் சிவப்பு நிறப் பேருந்தை சென்னையில் இப்போதுதான் பார்க்கிறேன். டிக்கெட் எடுத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே பேருந்தில் கம்ப்யூட்டரைஸ்டு வாய்ஸ் நிறுத்ததின் பெயரைச் சொல்லி தயாராகியிருக்கும்படி எச்சரித்தது வரப்பிரசாதம் போலிருந்தது. கண்டெக்டரிடம் நிறுத்தம் வந்தால் சொல்லுங்கள் என்று சொல்லிவைக்கத் தேவையில்லை. சொல்லிவைத்தபின்னும் அதையே நினைத்துக்கொண்டிருக்கத் தேவையில்லை.

நாவலூர் வந்ததும் வாய்ஸ் எச்சரித்தது. இறங்கி தாமம்பூர் செல்லும் வழியைத் தேடினேன். இரண்டுபுறமும் ஊசலாடுகிற பெண்டலம் போலத் தேட வழியைக் காணவில்லை. இதற்கு முன்பு கண்ட இந்த நிறுத்தத்திற்கான அங்க அடையாளங்களைத் தீவிரமாகத் தேடினேன். பாதையிருக்குமிடம் தெரிய மழையின் தீவிரம் தொடர் தூறலாகச் சூடுபிடிக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

தாமம்பூர் செல்லும் வழியின் முகப்பில் ஊருக்குள் ஏற்றிக்கொண்டு போக ஆட்டோக்கள் நிற்கும். சாதாரணமாகச் செல்லக்கூடிய பயணிகள் ஆட்டோதான். என்றாலும் பங்காகப் பணம் கொடுக்க வேண்டிய ஷேர் ஆட்டோவைப் போல நெருக்கியடித்துப் பயணிக்க வேண்டும். முதல் முறையாக பூக்காரம்மாவோடு டி நகர் செல்வதற்காக தாமம்பூரிலிருந்து நாவலூருக்கு, பேருந்து வரத் தாமதமானதில் பயணித்தது. அப்படி ஆட்டோவும் எதுவும் தென்படவில்லை. சிறிய ஆட்டோ ஸ்டாண்ட் ஒன்றுமிருக்கும். அதையொட்டி பூக்கடை போட்டிருக்கும் வயதான பெண்மணியொருத்தி பூ விற்கிறதோ இல்லையோ தலையைக் குனிந்தபடியே தொடுத்துக்கொண்டிருப்பவளைப் போல அமர்ந்திருப்பாள். ஊருக்கு எப்போதாவது இப்படிப் போகிற வருகிற போதெல்லாம் அவள் கடையில் மலர்ந்திருக்கிற பிங்க் நிற டிசம்பர் பூச்சரத்தைப் பார்க்காமல் போனதில்லை.. வந்ததில்லை. சாலையின் பெருவெளியெங்கும் மழையிறைந்து புகைச்சலாகயிருந்தது.

தாமம்பூர் பயணிகள் நிழற்குடைக்குள் தஞ்சம் புகுந்து அலைபேசியெடுத்து விவேக்கிற்கு அழைத்தேன். நாவலூர் வந்துவிட்டால் அழைத்துக்கொண்டு போவதாகச் சொல்லியிருந்தான். அலைபேசியில் அவனைத்

தொடர்புகொள்ள அவன் எடுக்கவில்லை. ஐந்து நிமிடங்கள் கழித்து அழைக்கலாமென்று திடமாக நிற்கத் தொடங்கினேன். எதிரில் ஓட்டலைத் திறந்து காலைநேர உணவிற்காகத் தயாரித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அங்கும் காத்திருப்புகள். சில வாடிக்கையாளர்கள் காத்திருப்பது போக வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அதில் ஒருவர் என் பக்கம் நோட்டம் விடுவது போலத் தோன்ற முகத்தை விறைப்பாக வைத்துக்கொள்ளத் தோன்றியது. மீண்டும் விவேக்கிற்கு அழைத்தேன். அவன் எடுக்கவில்லை. சில நிமிடங்கள் கழித்து அவனைப்போலத் தெரிந்தவன் டீவீலரில் பின்னால் ஒருவரை ஏற்றிக்கொண்டு வருவது தெரிய அவன் மேலும் நெருங்கிவர விவேக்தான் என்பது புலனாயிற்று.

“என்னடா வரும்போதே லிஃப்ட்டு குடுத்துட்டு வற்ற...”

“ஆமா நம்ம ஏரியாக்காரத் தாத்தா... எறக்கிவிடச் சொன்னாரு...”

லேசாகத் தலையைச் சிலுப்பி புன்முறுவலோடு வண்டியிலேற்றிக்கொண்டான். சில அடிகள் நகர்ந்திருக்கும். இவன் புதிதாக வண்டி வாங்கியிருப்பதாகச் சொல்லியிருந்தார்கள் வீட்டில். அந்த வண்டி இதுதானோயென்று யூகித்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“நீ இப்ப போனொன்ன பாத்தும் போகணுமா..”

“ஆமாடா இதென்ன கேள்வி...”

“அப்ப அங்க போமுடியாது.. பெரிம்மா வீட்டுக்குத்தான் போணும் சரி இப்ப..” என்றவன் வண்டியைத் திருப்பிக்கொண்டு மீண்டும் நாவலூர் மெயின் ரோட்டிற்கு விரைந்தான்.

“சரவணால பாத்தும் இருக்கும்.. அங்க போலாம்..”

மனதிற்குள் ஒரே உருட்டல். ஏதோ திடீரென்று ஏற்பட்டு திடீரென்று முடிகிற ப்ளான் இது. எனக்கு இதில் விருப்பமேயில்லை. அவன் சரவணா முன்பு வண்டியை ஏற்றி நிறுத்திவிட்டு நான் இறங்குவதற்குக் காத்திருக்க மெல்ல அவன் காதுகளில் விழுகிற மாதிரி, “டேய் இங்கல்லாம் வேண்டாம்டா.. நான் பாத்தும்லாம் இப்ப போகல. அப்படியென்னாலும் வீட்டுக்குப் போயே போய்க்குறேன். நீ வீட்டுக்குப் போடா” என்றேன்.

அவன் தகிடுதத்தமாகச் சிரித்துவிட்டு வண்டியைத் தாமம்பூருக்கு விட்டான். போகிற வழியெல்லாம் மழை எங்களிருவரையும் கண்களில்விட்டு ஆட்டிக்கொண்டிருந்தது. வண்டி சில இடங்களில் பதுங்கியும் பாய்ந்தும் செல்லவேண்டியிருந்தது.

சித்தி வீடு சாலையைவிட்டு ரொம்ப இறங்கியிருந்தது. வீடு கட்டிய புதிதில் இவர்கள்

வீடுதான் மேட்டுப்பகுதியாக இருந்திருக்கிறது. இருபத்தைந்து வருடங்களுக்கு முன் இந்தப் பகுதியில் ஆளவரமேயிருக்காதாம். மின்சார வசதி கூட தாமதமாகத்தான் கொடுத்திருக்கிறார்கள். தெருவில் சித்திவீடுதான் முதன்முதலில் வந்ததாகச் சொல்லுவார்கள். இப்போது நெருக்கியடித்துக்கொண்டு இருபுறமும் வரிசையாகத் தெரு முழுக்க வீடுகள். அதிலும் முதலில் பார்த்தது போலில்லாமல் மறுமுறை பார்த்தால் இருந்த வீட்டையே இடித்து மாற்றியமைத்துக் கட்டிவைத்திருப்பார்கள். ஒவ்வொரு முறையும் இந்த ஸ்டாலின் தெருவைப் பார்க்கிறபோது புதிதாகவே தோன்றும்.

வீட்டிற்கு முன்பு வண்டியை நிறுத்தியதும் இறங்கியபோது வீடு இன்னும் தாழ்வாகயிருந்தது. வாசலில் வரவேற்க யாரும் வரவில்லை. வரக்கூடாத சூழ்நிலையில் வந்துவிட்டதை உணர்ந்தவாறு பேக்கையெடுத்துக்கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைய சித்தப்பா டேபிள் ஃபேனை சரிசெய்தபடி கவனியாதமாதிரி அமர்ந்திருந்தார். வழக்கம்போல் இது நடக்கும். அவருக்கு உறவினர் வருகை உவப்பானதில்லை. சித்தி சுவரோரமாகச் சாய்ந்தபடி இருகைகளையும் கால்களையும் குறுக்கியபடி ஸ்வெட்டர் அணிந்து குத்தவைத்திருந்தாள். சம்பிரதாய நலம் விசாரிப்புகளோடு முடிந்தது ஹால் விசிட். நேரே அறைக்குள் நுழைந்து பேக்கை வைத்துவிட்டு கட்டிலில் போடப்பட்ட துவைத்த துணிகளை விலக்கி கொஞ்சம் இடம்பிடித்து அமர்ந்தேன். இளைப்பாறல் தேவையாகயிருந்தது. மெல்ல பேக்கின் முன்புற ஜிப்பைத் திறந்து ப்ரஷ்ஷை எடுத்துக்கொண்டு கொல்லைப்புறமாகப் போனேன். கொல்லைப்புறத்தில் ட்ரம்மில் தண்ணீர் ஊற்றி வைத்திருப்பார்கள். சித்தி போகும்போதே சொன்னாள்.. கொல்லைப்புற வாசலைத் திறக்கவேண்டாமென்று. முன்புற வாசல் வழியாகச் சென்று பக்கவாட்டில் போகிற சந்தைப் பிடித்து கொல்லைப்பக்கமாக வந்து நின்றால் ஒரே தண்ணீர். இரண்டடிகளுக்குத் தேங்கி நிற்கிறது. தண்ணீர் போக வழியில்லாமல் காம்ப்பவுண்ட் சுவரெழுப்பியிருந்தது. வேறு வழியில்லை. பேஸ்ட் கேட்டு வாங்கி பல் துலக்க ஆரம்பித்தேன். கொப்பளிக்கிற நுரைத் தண்ணீரும் தேங்கிய நீரோடு கலப்பது ஒருமாதிரியாக உணரவைத்தது. எதையும் பொருட்படுத்தாத மனநிலையில் அறைக்குள் வந்து அமர்ந்துகொண்டேன்.

குத்தவைத்ததிலிருந்து சமையலறைக்கு எழுந்து சென்றவள் ஒரு தம்ளரை மறைமுகமாகக் கொண்டு வந்து கொடுத்தாள். காலையில் போட்டிருக்கவேண்டும். ஆறிப்போன காபி பாதி தம்ளரில் ஒண்டிக்கொண்டிருந்தது. காலையில்

அந்தக் காபியையும் குடிக்க வேண்டும். இல்லையெனில் தினம் ஆரம்பிக்காது. அடுத்து ஏதாவது சாப்பிட வேண்டும். முன்பெல்லாம் காலையில் சாப்பிடும் பழக்கம் கிடையாது. இப்போதெல்லாம் காலை உணவைச் சரியாக எடுத்துக்கொள்ளவேண்டுமென்று பழகிவிட்டது. வயிறும் கேட்பதில்லை. கொஞ்சம் தாமதித்தால் கூட வலிக்கத் தொடங்கிவிடுகிறது. தலைசுற்றல் கூட சமயத்தில் வருவது போலிருக்கும். மீண்டும் ஹாலுக்கு வந்தபோது சித்தியும் சின்னத் தம்பியும் வீட்டில் இல்லை. இருந்தபடியே வெளியில் கிளம்பிப் போயிருந்தார்கள். சித்தப்பா டேபிள் ஃபேனை விட்டுவிட்டு பழைய சோஃபா செட்டுக்கு முதுகு கொடுத்துச் சாய்ந்தபடி அமர்ந்திருந்தார். சித்தி வீட்டில் இல்லாதது அவருக்கு இலகுவாகயிருந்திருக்க வேண்டும். பேச்சுக்கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

“இங்க யாருக்கும் வேலெ இல்லெ.. அதனாலெ நீ உந்தங்கச்சி விவேக் கோபில்லாம் சேந்து ஒரு சாஃப்ட்வேர் பிசினஸ் மாதிரி ஆரம்பிச்சு சொந்தமா வருமானம் பாக்கற மாதிரி பாருங்க.. இப்படியே இருந்துட்டுக்க முடியாது. வெளிலெ வேலெ பாக்கறதே இனி வேண்டாம். நீதான் ஏதாவது பாத்துச் செய்யணும். யோசுச்சுச் சொல்லு... புரியறதா.. நீ தங்கச்சிட்டயும் கேட்டு...”

பேசப்பேச அவர் கண்களை ஊடுருவுவேனா இல்லை நெற்றியையா என்று தெரியவில்லை. இரண்டுக்குமிடையில் மையமாகச் சுழன்றபடியிருந்தேன். சாஃப்ட்வேர் பிசினஸ்? அதெல்லாம் இப்போ நடக்கற காரியமா? இவருக்கு எப்படிச் சொல்லி புரியவைப்பது.. திகைப்பும் கேட்பதுமாகத் தொடர்ந்தேன். விவேக் குறுக்கிட்டான்.

“அதல்லாம் நெறையா சம்பாதிச்சுட்டு அபற்ற்தான் ஆபில் ஆரம்பிக்க முடியும். இப்ப முடியாதுப்பா” என்றான்.

அம்மா குத்தவைத்த அதே இடத்தில் கால்களில் ஒன்றை நீட்டி சௌகரியமாக அமர்ந்தபடி போனை நோண்டிக்கொண்டே வழிந்துகொண்டிருந்தான். அவனுக்கு எனக்கும் சேர்த்து பதில் சொல்லவேண்டுமென்று தெரிந்திருந்தது.

சித்தப்பா மேலும் விளக்க முற்பட்டார். விவேக் சில பதில்களை முன்னுக்குப் பின்னாக மாற்றிப்போட்டுச் சமாளித்தான்.

சித்தி ஏதோ சிரிப்பாகப் பேசிக்கொண்டே வந்தாள். பின்னால் கோபியும் வந்தாள். அவர்கள் முச்சந்திக் கதை ஏதோ ஒன்றை அரையும் குறையும்மாகச் சொல்லியபடி கெக்கலி போட்டுக்கொண்டிருந்தார்கள். சித்தப்பா மீண்டும் பிசினஸ் பேச்சைத் தொடங்க விவேக்தான் தடைசெய்வதற்குத் தயாராக பேச்சை

மாற்று வழிக்குக் கொண்டு சென்றான். இப்போது நான் இங்கு இருக்கப்போவதில்லைபோல. யாரும் கவனித்தபாடில்லை. ஒருவழியாக சித்தப்பா “என்ன சாப்பிட்டு..” என்றார். “இட்லி” என்றேன்.

சடனிக்கு அரைக்கவில்லையாம். வீட்டில் இப்போது தோசைமாவு விற்கும் பிசினஸ் வேறு. இல்லையென்றால் வீட்டிலேயே தோசை வார்த்திருப்பார்கள். முக்குக்கடை ஆயாவிடம் இட்லி வாங்குவதற்குக் கிளம்பினான் பெரிய பையன் விவேக். நான்கு இட்லிகளும் ஒரு வடையுமாக பார்சல் செய்துகொண்டு வந்திருந்தான். என் பங்கு இரண்டு இட்லிகளும் ஒரு வடையும்தான். அதை எடுத்துக்கொண்டு மீதமான இரண்டு இட்லிகளைக் கட்டிக்கொடுத்துவிட்டேன். அதிருந்தால் யாராவது சாப்பிடுவார்கள். அவர்கள் வீட்டில் மூலையில் வேறு கிழவி கிடக்கிறது. சித்தப்பாவின் அம்மா. இவர்கள் வீட்டில் வைத்துத்தான் அந்திமகாலப் பராமரிப்பு.

சித்தி அதற்குள் யாருக்கோ அழைத்து நான் வந்திருப்பதையும் இங்கு தங்கமுடியாததற்குத் தண்ணீர் தேக்கத்தையும் காரணமாகச் சொல்லிவிட்டு அழைப்பிலிருக்கிறவரின் வீட்டுக்குத் தான் வரவேண்டுமென்று அனுமதி பெற்றுக்கொண்டிருந்தான். கொஞ்சம் இடர்ப்பாடாக உணர்ந்தேன். இங்கு வந்தபிறகு இன்னொரு வீட்டிற்கு வேறு செல்லவேண்டுமா.. அதுவும் அழைப்பிலிருந்தது யாரென்று தெரியவில்லை. மேடவாக்கமா? மாடம்பாக்கமா? எனக்கென்னவோ மேடவாக்கமென்று ஒரே எண்ணம். இந்தச் சித்திக்கு மேடவாக்கம் நெருக்கம். அவளும் கிளம்பி உடன் வரப்போவதாகத்தான் முதலில் நம்பவைத்தாள். கிளம்பி பேக்கை எடுத்துக்கொண்ட பிறகு வீட்டில் வேலையிருக்கு என்று விட்டாள். சரி வந்ததற்குத் தங்கவேண்டும். யாரென்று கேட்டேன். மாடம்பாக்கமென்றாள்.

“இத மொதல்லயெ சொல்லிருக்கக் கூடாதா? நாளை அங்க கால் பண்ணிருப்பேனே..”

அவள் சிரித்தாளையொழிய யாருக்கு எதற்குச் சிரித்துவைத்தாளென்றே தெரியவில்லை.

கோபி அவனோடு வேலைசெய்யும் நண்பனின் வேன் கொண்டு வந்திருந்தான். பேக்கை கையில் தூக்கிக்கொண்டான். வேன் மாடம்பாக்கம் சாலையில் கிளம்பி ஓடத் தொடங்கியது. போகிற வழியில் மாடம்பாக்கம் சித்தி வீட்டிற்கு அழைத்தேன்.

“அங்கதான் வந்துட்டுக்கொம்...” என்றேன்.

“ம்ம்ம் வாடா.. வா..வா..” என்றாள் சித்தி.

அவளின் அந்தக் குரலில் எந்தப் பிசிறும் இல்லாமலிருக்க வேண்டும்.

அதைக் கேட்டபிறகுதான் சரியான வழியில் செல்கிறோமென்று ஆசவாசப்படும். எனக்கு மாடம்பாக்கம்தான் நெருக்கம்.

விருந்தாளியைப் போல மாடம்பாக்கம் வீட்டில் நுழையவேண்டியதாகிப்போனது. எப்போதும் சென்னை என்றால் முதல் சாய்ஸ் மாடம்பாக்கம் சித்தி வீடுதான். இந்தமுறை மாறுதலுக்காக தாமம்பூர் சித்தி வீடு. கோபி என்னை முன்னால் அனுப்பிவிட்டு பேக்கைத் தூக்கிக்கொண்டு வந்தான். ஐந்தாவது மாடியில் வீடு. இதற்கு முன்பு வந்தபோதும் லிஃப்ட் வைத்திருக்கலாமென்று நினைத்திருக்கிறேன். இம்முறையும் அதன் தாக்கம் வந்துபோனது. சித்தியும் அவளது மகளும் பால்கனி மாடித்தோட்டத்தில் பாத்திரங்களைப் போட்டு விளக்கிக்கொண்டிருந்திருக்க வேண்டும். அலமு எதிர்ப்பட்டாள். முதலில் யாரோவென்று திரும்பியவள் ஒரு கணம் புரிந்தவள் போல லேசாக முகமலர்ந்து வாங்க என்பது போல் வலிந்து பாவித்தாள். உள்ளே ஹாலில் நீளக் கொடிக்கயிறு போட்டுத் துணிகளை உலரவிட்டிருந்தார்கள். துணிகளுக்கு அந்தப் பக்கம் அண்ணாமலை உட்கார்ந்திருந்தான். டிவி ஓடிக்கொண்டிருந்தது. கொடியில் பெரிய பெரிய வேஷ்டிகளை முடிந்தளவு மடித்து நீளத்தைக் குறைத்துக் காயவிட்டதில் அண்ணாமலை முகம் மறைவாகவே தெரிந்தது. நூலிழையில் அவன் திரும்பும்போது நானும் ஒப்புக்குச் சிரித்துவைத்தேன். அவனும் அலமுவைப்போலவே பாவித்தான். சித்தி குறுக்கிட்டாள்.

“இப்பத்தான் அவன் இருக்கறது தெரிஞ்சுதாக்கும்..”

“இல்லல்ல.. துணி மறைச்சுருந்துச்சு..” சமாளிப்போடு அவள் பின்னாடியே போகவேண்டியிருந்தது.

வீடு சித்தி வீடு. வீட்டு ஓனர் அலமுதான். என்னவோ அலமுவோடு ஓட்டாது. சித்தியும் நானும் சம அளவில் பேசியும் பழகியும்கொள்வோம். அவர்கள் வீட்டிற்குப் போனாலே இதான் நடக்கிற கதை. சித்தி பிள்ளைகளில் செளமியா மட்டும் என்னோடு இணைந்துகொள்வாள். அச்சில் சித்தியும் செளமியாவும் ஒன்று. சித்திகூடச் சொல்வாள்.. அலமு பேசுவதேயில்லையென்று. ‘அதான் இவளே செளமியாவ எனக்கு ரொம்ப புடிக்கறது... எங்கூடவெ வருவா.. பேசுனா பேசுவா.. எங்க போனாலும் கூட்டின்போறது.’ இப்பொழுதும் அப்படித்தான்.

பின்னிரவிற்கு மேல் ட்ரெயின் என்று பேசிக்கொண்டார்கள். புக் செய்துவிட்டார்களாம். இல்லையென்றால்

என்னையும் அழைத்துப்போயிருப்பார்களாம். அண்ணாமலை தவிர எல்லோரும் திருப்பதி பயணம். கோபி நெளிந்துகொண்டிருந்தான். சித்தி ஒரே கம்பிணைண்ட். மாடம்பாக்கம் பக்கம் விவேக்கும் கோபியும் வருவதேயில்லையென்று. இப்பொழுதுகூட முதுகில் ரெண்டு சாத்து சாத்தியபடி பொருமிக்கொண்டிருந்தான். மழையோடு மழையாக வந்திருந்தோம். டிபனுக்கு ப்ரெட் டோஸ்ட் பண்ணித்தருவதாக கோபியையும் இருந்துவிட்டுப்போகும்படி வற்புறுத்தினான். அவன் நெளிந்தான். என் முகத்திற்காக இருப்பதைப் போலக் காட்டிக்கொண்டு பேக்கை வாங்கிக்கொண்டு போகக் காத்திருந்தான். இவர்கள்தான் வந்ததும் திருப்பதி பயணமென்றார்களே இனியெப்படி இரவு தங்குவது. எனக்கும் கேட்க முடியாது. அவர்கள் வீடு அவர்கள் விருப்பம். ஆளில்லாதபோது இருக்கச் சாத்தியப்படாது. சித்தி ஒரு பக்கம் ப்ரெட் டோஸ்ட் பண்ணிக்கொண்டிருந்தாலும் இன்னொரு பக்கம் ஒரே யோசனையாக இருந்தான். தனியாக அழைத்தான். அன்யோன்யமாகக் குறிப்புணர்த்தினான். “நீ இரேன்.. அவன் போகட்டும். ஒனக்கு சாப்பாடு வேணுன்னா கீழாத்து மாமி மெஸ் ஆரம்பிச்சிருக்கா. அவக்கிட்ட வாங்கிக்கலாம். ஒரு நாள்தான்.. நாள மறுநாள் வந்துடுவோம்” என்றான். ரகசியமாகச் சொல்லிவைத்தான்.

யாருமில்லாத வீட்டில் தனியாகவா.. பரிபூரண அமைதி கிட்டும். என்ன வேணாலும் செய்யலாமென்றாலும் எப்படி வேணாலும் இருக்கலாமென்றாலும் அந்தத் தனிமையை நினைக்கும்போது அதை வெளிக்காட்டிக்கொள்ளக்கூடாதென்று பவ்யமாக அவள் முன்பு அவள் சொல்வதற்காக இருப்பதைப்போல நிற்க வேண்டியிருந்தது.

“கொஞ்சம் முன்னடியே வந்திருந்தா நான் திருப்பதி போறத கேன்சல் பண்ணிருப்பேன். வரமாட்டேனுதான் சொன்னேன். அண்ணாமலதான் வீட்டையே இருக்கியெ. போய்ட்டு வாம்மான்னான்.”

அவளும் அவள் பங்குக்கு எனக்கு சமாதானம் சொல்வதைப் போலச் சேர்ந்துகொண்டாள். எது எப்படியோ நாளை முழுவதும் தனியாக இருக்கப் போகிறேன். கால்கள் முன்னுக்குப் பின் ஓடுவதாக தாவுவதைக் கட்டுப்படுத்திக்கொள்ள வேண்டியதாகயிருந்தது.

இரவு அவர்கள் கிளம்பும்வரை தூக்கம் பிடிக்கவேயில்லை. சப்பாத்தி உருட்டல்களும் இட்லிப் பொட்டலங்களின் அவியல் வாசனையும் பேக்கிங் வேலைகளும் எனது களைப்பை ஈடுகட்டியபடி பரபரத்தன. வேலையோடு வேலையாக நேரம் போவது தெரியாமல்

அவசரம் அவசரமாக கேப் புக்செய்தபடி பேக்குகளைத் தூக்கிக்கொண்டு ஓடினார்கள். அண்ணாமலையும் இரவு வேலை முடிந்து வந்திருந்தான். அவன் பெட்ரூமிலும் நான் ஹாலிலுமாகப் படுத்துக்கொண்டோம். எப்போது தூங்கினேனோ அப்படியொரு தூக்கம். காலையில் அண்ணாமலையெழுந்து ஹாலில் இருக்கிற வாஷ்பேசினில் பல் துலக்கிக்கொண்டிருந்தது காதில் விழுந்தது. என் தூக்கத்தைக் கலைத்துவிடாதபடி பல் துலக்குகிற சத்தத்தைக் குறைப்பதும் சீராக்குவதுமாகயிருந்தான். விழித்துப் பார்த்து அவனைச் சங்கடப்படுத்த விரும்பவில்லை. அனேகமாக அவன் என்னைப் பார்த்தபடியே நின்றிருக்கக்கூடும். அவன் கிளம்பிச் செல்லும்போது வேஷ்டி அவன் முழங்கால்களில் பட்டு விசிறும் சத்தமும் காதில் விழுந்தது.

அவன் இருக்கிறானா இல்லையா என்பதுகூடத் தெரியாமல் எழுந்து உட்கார்ந்தேன். சாமியறை படுக்கையறை கிச்சன் பக்கம் எல்லாவற்றிலும் ஒரு கண் வைத்துக்கொண்டேன். அவனைக் காணவில்லை. இவன் என்ன சொல்லாமல் கிளம்பிவிட்டானென்கிற உணர்வு மேலிடத் தொடங்குவதற்குள் காலைக்கடன்களை முடிக்கத் தொடங்கினேன்.

யாருமில்லாத வீடு. இந்த வீட்டில் அப்படி என்னதானிருக்கிறது. எல்லாப் பக்கங்களும் பொருட்கள். தனிமையிலிருக்கும்போது வீடு ஏதாவது சொல்லுமா. அந்த வீட்டினுடைய ஆட்கள் புழங்கிய தன்மையை உணர்த்துமா. இந்த வீட்டிற்கென்று ஒரு குணமுண்டென்று எடுத்துக்காட்டுமா. எல்லா மூலைகளிலும் தேடினேன். ஒன்றுமேயில்லை.

சித்தி அழைத்தாள். பால் கிடைக்கவில்லையென்று அண்ணாமலை வேலைக்கு ஓடியது பற்றிக் குறிப்புணர்த்திவிட்டு க்ரீன் டீ பாக்கெட்டினை அடையாளம் காட்டினாள். இன்டக்ஷனில் சிறிய பாத்திரமொன்றை வைத்து தண்ணீரைக் கொதிக்க வைத்தேன். க்ரீன் டீ பாக்கெட்டைத் தேடி அதில் ஒரு பேக்கையெடுத்துக்கொண்டேன்.

காலை உணவிற்கு மெஸ்ஸில் எதுவும் சொல்லவில்லை. எழுந்ததே தாமதம். க்ரீன் டீயும் பிஸ்கட் டப்பாவும் போதுமானதாகயிருந்தது. தனியாக ஓரிடத்தில் அமர்வது பிடிக்கவேயில்லை. போனில் யூட்யூப் பார்க்க ஆரம்பித்தேன். வடிவேல் காமெடிகளை ஓடவிட்டுச் சிரிப்பதற்கு விரும்பினேன். என்னவோ அவரால் கூட என்னைச் சிரிக்கவைக்க முடியவில்லை. சோர்வு படுத்தியது. பயணக் களைப்பு நீங்காத வெறுமை. எழுந்து படுக்கையறையில் போடப்பட்டிருந்த சேரில் போய் அமர்ந்தேன். அங்கும் கொடி கட்டப்பட்டிரு

துணிகள் தொங்கவிடப்பட்டிருந்தன. துணிகளுக்குப் பின்னால் போடப்பட்ட சேரில் போய் அமர்ந்திருப்பது ரகசியமாக ஒளிந்துகொண்டதுபோலத் தோன்றியது. படுக்கையறையில் வெளிச்சம் குறைவு. மெல்லிய இருள் வேறு கவிந்து ஒளிந்திருப்பதை மேலும் நம்பிக்கைக்குரியதாக மாற்றிக்கொண்டிருந்தது.

போனில் முகநூலைத் திறந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். ஏதோ ஒரு கூட்டுக்குள் போய் அடைந்துகொண்டதைப் போல அவ்வளவு சுகமாகயிருந்தது. எதுவும் எதன் கைகளும் என்னைப் பிடித்திழுக்கவில்லை.

அண்ணாமலை வந்தது தெரியவேயில்லை. அவனுக்கு நான் படுக்கையறையில் அமர்ந்திருப்பதும் தெரியவேயில்லை. கையில் பால்பாக்கெட்டோடு அலைமோதியபடி இங்கும் அங்கும் எங்கும் என்னைத் தேடிக்கொண்டிருப்பது போல நின்றுருந்தான். நல்லவேளை நான் கவனித்தது. “நான் இங்க இருக்கேன்..” என்றதுதான் தாமதம் வாய்விட்டுச் சிரித்துவிட்டான். அது வேடிக்கையாகத் தோன்றியது.

“போரடிச்சது, அதான் இங்க வந்துட்டேன்..”

“சரி காபியா டீயா?” என்றான்.

“எதுன்னாலும் ஒகே...”

அந்நியமாக எழுந்து ஹாலில் வந்து அமர்ந்தேன். கிச்சனுக்குள் பாலை விளாவிப்படி கொஞ்ச நேரத்தில் டீயோடு வந்தான். அவன் குடித்தானா தெரியவில்லை.

“மதியம் நான் வந்துட்டா சமைக்கிறேன். இல்லென்னா கீழ் ஆத்துல...” என்று அவன் இழுப்பதற்குள் நான் முடித்துக்கொண்டேன் தலையாட்டியபடி. ஒரு பெரிய க்ளாஸ் நிறைய டீ இதற்கு மேலும் எனக்குக் காலை உணவு தேவைப்படாது.

மதியம் மெல்ல ஒவ்வொரு ஃப்ளோராக இறங்கிப் போனேன். பதினோரு மணிக்கே சொல்லிவைத்தது. காலிங் பெல்லை அழுத்தியதும் மாமிக்கு நான்தானென்பது தெரிந்துவிட்டது. கதவைத் திறக்காமலே குரல் கொடுத்தான். “இரும்மா வரேன்” என்றான். நான்தான் தாமதம் போல. மாமி உள்ளே பாத்திரங்களை உருட்டிக்கொண்டிருந்தான். ஒரு கூடையில் இரண்டு டிபன் பாக்கல்களும் இரண்டு மினி தூக்குவாளிகளையும் பெரிய சைஸ் அப்பளமும் வைத்துக் கொடுத்துவிட்டான்.

பயணக் கிறக்கம் லேசாக மூளையில் உறைந்தது போலிருந்தது. அப்படியே டிபனைத் திறந்து சாப்பிட்டுவிடலாமென்று நினைத்தால் சாப்பாடு டிபனை நிறைத்து அடக்கியிருந்தது. என் அளவுக்கு இது அதிகம்.

தட்டை எடுத்துக்கொண்டு வந்து ஒவ்வொரு பாத்திரமாகத் திறந்து வேண்டிய அளவை எடுத்துக்கொண்டு அப்படியே மீதியை மூடிக்கொண்டு போய் கிச்சனில் வைத்துவிட்டு வந்தேன். உருளைக்கிழங்கு வறுவலை மட்டும் கூடுதலாகப் போட்டுக்கொண்டேன். விவேக் வருவதாக அழைத்திருந்தான். அவன் வந்தால் சாப்பாடு இருக்கட்டுமென்றும் இந்த முன் ஏற்பாடு. அண்ணாமலையும் வரலாம்.

மதியச் சாப்பாட்டிற்குப் பிறகுதான் ஒன்று தோன்றியது. என்னை நம்பி வீட்டை விட்டிருக்கிறார்களோ என்னவோ.. அண்ணாமலை ஆண்பிள்ளை, அவனுக்குமாகச் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் முதன்மை கரிசனம் காட்டியிருக்க வேண்டும். அவனை விட்டுவிட்டுச் சாப்பிட்டுவிட்டோமோ என்ற குற்ற உணர்வு. ஆளரவமில்லாமல் அசட்டையாகிவிட்டது. அவனுக்கு அழைத்தபோது பாடசாலையில் இருப்பதாக பிறகு அழைப்பதாக அழைப்பைத் துண்டித்தான். உள்ளூரக் குற்ற உணர்வு பரவி வருவது தெரிய மீண்டும் அழைத்தேன். அழைப்பு ஏற்கப்படவில்லை.

மாமி அப்போதே சொன்னாள். இரவுக்கென்றாலும் முன்பே சொல்லிவிட வேண்டுமென்று. சரியாக நான்கு மணிக்கு அத்தனை ஃப்ளோர்களையும் கடந்து மேலேறி வந்த சிரமம் தெரியாமல் நின்றுருந்தாள். ஆர்டர் எடுக்க வந்திருந்தாள். இரண்டு சப்பாத்திகளும் குருமாவும் சொன்னேன். அவள் அதட்டுவதைப் போல அன்பாக “இரண்டு போதுமா.. பத்தாதுல்ல...” என்றாள்.

அவ்ளோதான் சாப்டுவென்றபோதும் அவளுக்காக ஒரு சப்பாத்தி சேர்த்துச் சொன்னேன். பணம் மொத்தமாகக் கொடுத்துவிடுவதாகச் சொல்லிவிட்டு ஹாலுக்கு வந்தேன். மீண்டும் யூட்யூப். வடிவேல் காமெடிகள். ஆனால் சிரிக்க வழியில்லை. பக்கத்து வீட்டில் ஒரே பேச்சுச் சத்தம். கதவைத் திறந்து வைத்துக்கொண்டு குரல்களைப் படாடோபமாக உயர்த்திக்கொண்டிருந்தார்கள். முடிவில் என்ன பேசினார்களென்றே புரியவில்லை.

ஆறு ஆறரையிருக்கும். மாமிதான். காலிங் பெல்லை அழுத்தினாள். வாசலுக்கு ஓடினேன். இரண்டு டிபன்களோடு நின்றுருந்தாள். இரவு சாப்பாடு மட்டும் முன்னதாகவே கொடுத்துவிடுவார்களாம். இருநூறு ரூபாயை நீட்டியபோது சில்லரை இல்லையே என்றாள். அவள் முகத்தில் சோகம் இழையோடியது. இதே மாதிரியேச் சென்ற முறை மாடம்பாக்கம் வந்தபோதுதான் முதல்முறையாகப் பார்த்தது. அவர்கள் பெண்ணுக்குக் கல்யாணம் வைத்திருந்தார்கள். என்னையும் கூட

அழைத்திருந்தார்கள். போக முடியவில்லை. மெஸ்ஸிற்கு உழைக்கிறாள் போல. உடலும் களைத்தேயிருந்தது. பொலிவுமில்லாத முகம். மெஸ்ஸிற்கு வேலைக்கு வந்தவளைப் போலயிருந்தாள்.

நாளாளுக்குப் பணம் தருவதாக அவளை அனுப்பிவிட்டு பங்கீடுகளை நிகழ்த்தத் தொடங்கினேன். சப்பாத்திகள் அளவில் பெரியதாக இருந்தன. இரண்டு எனக்கு எடுத்துக்கொண்டு மதியம் மூடி வைத்த உருளைக்கிழங்கு வறுவலையும் குருமாவையும் சாப்பிட ஆரம்பித்தேன். ஒரு சப்பாத்தியையும் மீதிக் குருமாவையும் மதிய ஒதுக்கீட்டில் சேர்த்துவைத்தேன்.

மீண்டும் குறுகுறுக்கத் தொடங்கியது. உறவினராகயிருந்தாலும் விருந்தாளியைப் போல உணர்ந்தேன். அண்ணாமலைக்கு அழைத்து ஒதுக்கீடு பற்றிப் பேசினேன். அவன் முடிந்தால் அங்கேயே சாப்பிட்டுவிட்டு வருவதாகவும் இல்லையென்றால் எடுத்துவைத்த மீதியே போதுமானதென்றான். ஆசுவாசமாகயிருந்தது. இருந்தாலும் இழுபறிதான். விவேக் அழைத்து வீட்டிற்கு வருவதாகவும் வரும்போது என்னவேண்டுமென்றும் கேட்டான். பால் பாக்கெட் மட்டும் போதுமென்றேன். அவன் நம்புவதற்கு இடமளிக்காமல் “பால் மட்டும் போதுமா.. வேற ஏதாவது கேளு” என்றான். இறுதியாகவும் பால் மட்டும் போதுமென்றேன்.

விவேக் வந்ததும் காபி போட்டுக் குடித்தோம். ஏதேதோ பேசிக்கொண்டிருந்தோம். எங்களுக்குள் பால்யம் தொலைந்த மருகுதல் பிரவாகமெடுத்துத் தடையில்லாமல் ஓடிக்கொண்டிருந்தது. எனக்கும் அவனுக்கும் அதை நிறுத்தவும் தோன்றவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் அண்ணாமலையும் வந்துவிட்டான். இருவரும் ஹாலில் உறங்கப்போனார்கள். நான் படுக்கையறைக்கு மாறிக்கொண்டேன். குளிரில் நடுக்கம் வந்தது ரொம்ப நாட்களுக்குப் பிறகு.

மறுநாள் காலையில் வெளியே கிளம்ப வேண்டியிருந்தது. அண்ணாமலைக்கும் வேலை. விவேக்கிடம் குறிப்பிட்ட இடத்தில் ட்ராப் செய்துவிட்டு போகும்படி சொல்லியிருந்தேன். அவனும் வீட்டிற்குப் போவதாகக் கூறிவிட்டு என்னை உரிய இடத்தில் விட்டுவிட்டுக் கிளம்பினான்.

வெளிவேலை முடிந்து மாடம்பாக்கம் விரைந்தேன். சித்தியும் வந்துகொண்டிருப்பதாகத் தகவலளித்தாள். எனக்கு முன்பே வந்துவிடுவாளென்று நினைத்தேன். சரியாக வீட்டினுள் நுழைய அப்போதுதான் அவர்களும் வந்திருந்தார்கள். வந்ததும் மழையில் மொத்தமாக நனைந்த கதையைத் தாரை தாரையாகக் கொட்ட

ஆரம்பித்தாள் சித்தி. அவள் எப்போதும் இப்படித்தான். பேச ஆள் கிடைத்தால் போதும். எப்போதோ பிறந்த கதையைக் கூட புதிதாகச் சொல்லிக்கொண்டேயிருப்பாள். லக்கேஜ் பேக்கைத் திறந்து லட்டிலிருந்து கொஞ்சம் பிய்த்து ஊட்டிவிட்டாள். இனிப்பாகயிருந்தது நாங்களிருவரும் சேர்ந்து உட்கார்ந்திருப்பது.

ஊரிலிருந்து வந்து நாட்கள் கடந்தது போலத் தோன்ற மூளைப் பிசகு. சனிக்கிழமை கிளம்புவதாக வாக்களித்திருந்தேன். சித்தியும் அன்னைக்கு நல்ல நாள் எதுவுமில்லையே என்று தனக்குத்தானே கேட்டுக்கொண்டபடியோசித்துவிட்டுச் சரியென்றாள். எனக்கு இப்போது வெள்ளிக்கிழமை காலை ஊருக்குப் போகவேண்டும். சித்திக்குப் பிடிக்கவில்லை. வெள்ளிக்கிழமை பெண்பிள்ளைகள் வீட்டைவிட்டுப் போகக் கூடாது காண்பெட்டைக் கையிலெடுத்தாள். வியாழனிர்வு வேறு தீட்டாகியிருந்தாள். மேலும் இது என்னைச் சங்கடப்படுத்திய விஷயமும் கூட. அவளால் வேலைகள் செய்ய முடியாது. அலமுதான் செய்ய வேண்டும். அவள் ஏற்கனவே ஓர்க் ஓப்ரம் ஹோமில் அல்லாடிக்கொண்டிருந்தாள். எல்லாவற்றுக்கும் சேர்த்துக் கணக்குப் பார்த்தால் நான் வெள்ளிக்கிழமை கிளம்பலாமென்று முடிவெடுத்தது சரியாகத்தானிருந்தது. சித்தி விடவில்லை. “விஜிபி போய்டு போ”வென்றாள். “இல்ல மைண்ட் இல்ல” என்றேன். “எனக்கு சமைச்சத் தரேன்னு சொன்னியே.. அதையாவது பண்ணிக்குடுத்துட்டுப்போ” என்றாள். இதற்கும் மறுப்புத் தெரிவித்தேன். கருப்பட்டி அல்வாக் கடையை நினைவுபடுத்தினாள். இஸ்கானுக்கு இருந்த இடத்திலிருந்தே டிக்கெட் போட்டாள். கூடுதலாக ஒரு நாளையும் சேர்த்துக்கொடுத்தாள். “ரூயித்துக்கெழும் போயேன்” அழுத்தமாகக் கேட்டாள். “சனிக்கெழம்தான போறேன்ன.. திடீர்னு ஏன் ப்ளான் சேஞ்ச்.. யாரோ பிள்ளைக்கு மூடக் கெடுத்துட்டாங்க” புலம்பினாள். இரவுச் சாப்பாட்டிற்குக் கைகழுவிக்கொண்டிருந்தேன் வாஷ்பேசினில். “அவள்தான் இங்க ஒருவேலையுமில்ல..” முகத்தை ஒருமனதாக வைத்துக்கொண்டபோது வாஷ்பேசினுக்கு மேல் மாட்டப்பட்டிருந்த கண்ணாடி உரீரென்று காட்டுவது போலிருந்தது. இரண்டு கன்னங்களையும் ஒருமுறை இடவலமாகப் பார்த்துக்கொண்டேன்.

“வெள்ளிக்கெழும் போக்கூடாதும்மா...” மூலையில் தீட்டாகி உட்கார்ந்திருந்தவன் அடிவயிற்றிலிருந்து ஆதங்கப்பட்டான்.

“அதெல்லாம் ஒண்ணுமில்ல.. நான் கெஸ்ட்தான...” சாப்பிட்டுக்கொண்டேயிருந்தேன். ■

● படைப்புக் குழுமம்

‘படைப்பு’ மகளிர்

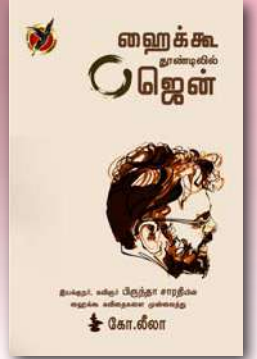

படைப்புக் குழுமம் தனது பதிப்பகத்தின் வாயிலாகத் தமிழின் நவீன எழுத்துக்களைத் தொடர்ச்சியாக அறிமுகம் செய்துவருகிறது. இந்தாண்டு சென்னைப் புத்தகக் கண்காட்சியின்போது பல நூல்களைச் சான்றோர்களின் முன்னிலையில் வெளியிட்டுப் படைப்பாளர்களைக் கௌரவித்தது. 2020-21ஆம் ஆண்டுகளில் வெளியிடப்பட்ட நூல்களில் 12 நூல்கள் பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகள். கருத்துச் செறிவு, நுட்பமான பார்வை, அலசும் அழகு, உற்றுநோக்கும் தெளிவு, வசப்பட்ட மொழி என இப்பெண் எழுத்தாளர்கள் களங்காணவிட்ட படைப்புகள் ஒவ்வொன்றும் தமிழின் தலைசிறந்த படைப்புகள். அந்நூல்கள் குறித்த சிறு அறிமுகம்..

நூல் : ஹைக்கூ தூண்டிலில் ஜென்
ஆசிரியர் : கோ.லீலா

மூன்று மூன்று வரிகளில் ஒளிந்திருக்கும் துளிப்பாக்களின் தூரிகைகளை, முப்பரிமாண ஒளிப்படவியலாய் பிரதிபலிக்கச் செய்து விரிவான தகவல்களுடன் இருபது கட்டுரைகளாக விளக்கப்பட்டிருப்பதே ‘ஹைக்கூ தூண்டிலில் ஜென்’ தொகுப்பு. எல்லோரும் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளும்வகையில் ஹைக்கூ மற்றும் ஜென் பற்றிய தேடலுக்கு வழிகாட்டியாக இருப்பதும், சுமார் ஐம்பது ஜப்பானிய ஹைக்கூக்களை மொழிபெயர்ப்பு செய்து தந்திருப்பதும் இந்நூலின் பலம்.

நூல் : புத்தனின் கடைசி முத்தம்
ஆசிரியர் : லக்ஷ்மி

தாய் தன் குழந்தையைத் தொடும் முதல் ஸ்பரிசுமென உணர்வுக் குவியலோடு உருவாக்கப்பட்டிருப்பதே “புத்தனின் கடைசி முத்தம்” தொகுப்பு. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் நம் வாழ்வின் ஏதோவொரு நினைவலைகளை நமக்குள் நெருக்கமாக்கி விட்டுப்போவது இத்தொகுப்பின் பலம்.

நூல் : யாயும் நாயும்

ஆசிரியர் : ஜே.ஜே.அனிட்ரா

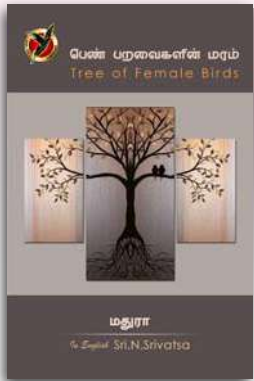
கதைமாந்தர்களின் காட்சிகளை எல்லாம் நிகழ்வின் சாட்சியங்களாக ஒன்றுதிரட்டி உருவாக்கப்பட்டிருப்பதே 'யாயும் நாயும்' தொகுப்பு. இக் குறுநாவலில் உள்ள ஒவ்வொரு புத்தியும் அதன் விவரிப்புகளும் வாசிப்பவரை காட்சிக்கேற்றவாறு அந்தந்த இடத்திற்கே கூட்டிச்செல்வதும் காட்சிகளழலம் மனதில் அசைபோட வைப்பதும் இத்தொகுப்பின் பலம்.

நூல் : காலாத்தத்தின் சுழல்

ஆசிரியர் : ரத்னா வெங்கட்

படைப்பென்பது சமூகப் பண்பாட்டின் அறிதலையும் மனிதனின் எதார்த்த வாழ்வின் உண்மையையும் ஆன்மாவை அணுகும் வழிமுறையையும் பிரபஞ்சத்தின் ஆதார இருப்பிற்கான அவசியத்தையும் அனைத்து உயிர்களின் தேடலுக்கான தரிசிப்பையும் உணர்த்துவதாக இருத்தல் வேண்டும்.. அப்படிப்பட்ட தேடல்களையெல்லாம் ஒன்றுதிரட்டி உருவாக்கப்பட்டிருப்பதே காலாத்தத்தின் சுழல் கவிதைத் தொகுப்பு. நவீனத்தை விரும்பும் எல்லோரும் எளிதாகப் புரிந்துகொள்ளும்வகையில் இருப்பதே இந்நூலின் பலம்.

நூல் : பெண் பறவைகளின் மரம்

ஆசிரியர் : மதுரா

தனித்துவப் பார்வையில் (க)விதைகளைப் பதியமிட்டு, நவீனத்தின் மரமாக மாற்றியிருப்பதே 'பெண் பறவைகளின் மரம்' நூல். நவீனத்தை எளியவகையில் தமிழில் தந்ததும், அது புரியும்வகையில் ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்து வந்ததும் இந்நூலின் மிகப்பெரும் பலம்.

நூல் : நான் உன்னுடைய துறவி
ஆசிரியர் : தி.கலையரசி

நேசிப்பின் சொற்களை ஒன்று திரட்டி வாசிக்கக் கிடைக்கும் வரிகளாக உருவாக்கப்பட்டிருப்பதே 'நான் உன்னுடைய துறவி' எனும் தொகுப்பு. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும், வாசிப்பவர்களின் சிந்தனைக்கேற்ப மனதிற்குள் வெவ்வேறான காட்சித்துளிகளாக துளிர்விடத் தொடங்கும் சிறப்பே இத்தொகுப்பின் பலம்.

நூல் : நீளிடைக் கங்குல்
ஆசிரியர் : ராஜி வாஞ்சி

சங்க இலக்கியத்தின், அறக் கருத்துகளையும் வாழ்வியல் விழுமியங்களையும் உள்ளடக்கிய தொகுப்பே 'நீளிடைக் கங்குல்' நூல். உணர்வுகள் பேசும் சங்க இலக்கியப் பொதிவுகளைச் சாமானியருக்கும் எட்டும்வகையில் எளிமைப்படுத்திச் சொல்லியிருப்பதே இந்நூலின் பலம்.

நூல் : 64 கட்டங்களில் தனித்திருக்கும் ராணி
ஆசிரியர் : ஷெண்பா

இக்கால வாழ்வையும், சமூகத்தையும் இரு விழிகளில் ஏந்தி, காண்பவர்களுக்குக் கவிதைவழியே காட்சிப்படுத்தியிருப்பதே '64 கட்டங்களில் தனித்திருக்கும் ராணி' என்ற இந்நூல். வாசிக்கும் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் நேசிக்கும் கட்டங்கள் நீண்டுகொண்டே செல்லும் என்பதே இக்கவிதை நூலின் பலம்.

நூல் : ஏவாளின் பற்கள்
ஆசிரியர் : காயத்ரி ராஜசேகர்

அகம் சார்ந்த கண்ணாடி வைத்து புறம் சார்ந்த பார்வையொளி செலுத்தி காண்பவர்களுக்குக் கவிதைவழியே காட்சிப்படுத்தியிருப்பதே 'ஏவாளின் பற்கள்' நூல். வாசிக்கும் ஒவ்வொருவருக்குள்ளும் நேசிக்கும் பிம்பம் நீட்சியடையும் என்பதே இந்நூலின் பலம்.

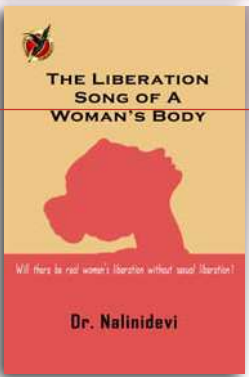
நூல் : உன் கிளையில் என் கூடு
ஆசிரியர் : கனகா பாலன்

இயற்கையின் ஆத்மார்த்தமான நம்பிக்கைகளையெல்லாம் கவிதைகளாக ஒன்று தீரட்டி உருவாக்கப்பட்டிருப்பதே, 'உன் கிளையில் என் கூடு' தொகுப்பு. இதில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் வாசிப்பவரின் உள்ளுணர்வுக் கிளைகளை உலுக்கி மனக்கூடுகளில் சிறகடிக்கவைக்கும் என்பதே இத்தொகுப்பின் பலம்.

நூல் : கனவுப் பிரதிமை
ஆசிரியர் : விஜி வெங்கட்

கனவுகளைக் கண்களில் அல்லாமல் கையிலேந்திக் கொள்ள விழையும் கவிதைகளாகத் தொகுத்திருப்பதே 'கனவுப் பிரதிமை' எனும் நூல். இதில் உள்ள ஒவ்வொரு கவிதையும் எளிய நடையில் இருப்பதும் அது வாசிப்பவர்களின் மனதில் மௌனமாய் நுழைந்து கனா போலக் காட்சிகளாக விரிந்து செல்லும் என்பதும் இந்நூலின் மிகப்பெரும் பலம்.

நூல் : THE LIBERATION SONG OF A WOMAN'S BODY
ஆசிரியர் : முனைவர் நளினிதேவி

அக விடுதலையின் மூலமே பெண் தனக்கான விடுதலையை அடைய முடியும் எனக் கூறும் நளினிதேவி பெண் வாழ்வு குறித்த பல்வேறு கருத்துக்களை உரக்கப் பேசியிருக்கும் ஆங்கில நூல்.

- கனகா பாலன்
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

நேஹா அக்காவுக்குப் பத்து வயசு ஆகுறவரைக்கும் நாங்கெல்லாம் கிராமத்துலதான் இருந்தோம், அப்போ அவ வீட்டையே தங்குறது இல்லை, எங்கேயாவது சுத்திட்டு இருப்பா. ஊர்ல இருக்குறவுங்க எல்லாருக்குமே இவ இன்னாரு மகன்னு தெரிஞ்சி இருக்குங்குறதனால யார் எங்க பார்த்தாலும் பாதுகாப்பா வீடு வந்து சேர்த்துருவாங்க.

பஞ்சாயத்து போர்டு கட்டிடத்துல ஆம்பிளைங்க எல்லாம் சீட்டு விளையாண்டுட்டு இருக்குற இடத்துக்குப் போய் உட்கார்ந்துகொண்டு ஏதாவது வாய்க்கு வந்ததைப் பேசிட்டு இருப்பா. ஊர்க்கிணத்துல பொம்பளைங்க தண்ணீ எடுத்துட்டு இருக்குற இடத்துக்கும் போயிருவா.

சில பேரு அவளைக் கிண்டலாப் பார்ப்பாங்க, ஆனால் அதுலயும் ஒரு சிலர் பாவப்படுவாங்க.

வேணும்னே அவளை நிக்கவச்சி கேள்வி கேட்டு, அவ சொல்ற ஏடாகூடமான பதிலுக்கு அவளைச் சுத்தி நின்று எல்லாரும் சிரிப்பாங்க. சிலநேரம் நான் பக்கத்துல இருந்தேனா எனக்கு அசிங்கமாவும் இருக்கும், கோபமாவும் இருக்கும், அக்கா கையைப் பிடிச்சிட்டுத் தரதரனு வீட்டுக்கு

இழுத்துட்டு வந்துருவேன். ஆனால் நான் முழுநேரமும் அவகூடயே இருக்க முடியாது, ஏன்னா ஸ்கூலுக்குப் போயிடுவேன்.

அக்கா ஸ்கூலுக்கே வரமாட்டா. அவ பேசும்போது யாரு முகத்தையும் பார்த்துப் பேசமாட்டா. எதுவா இருந்தாலும் தொடர்ந்து அவளால கவனிக்க முடியாது. இட்லி, தோசைனா நானே ஊட்டிவிடுவேன். அக்காவுக்கு இப்போ வரைக்கும் சாதம் சிந்தாமச் சாப்பிட வராது. அதனால் அம்மாவே சிரமம் பார்க்காம ஊட்டிவிட்டுருவாங்க. எங்க அம்மா ரொம்ப பொறுமைசாலி, கோபமே வராம சிரிச்ச முகமா நடந்துக்குவாங்க அக்காகிட்ட.

என் வகுப்பு பசங்க சில நேரம் நேஹா அக்காவை, என் முன்னாடியே கிண்டல் பண்ணி என்னைக் கடுப்பேத்துவாங்க. எனக்கு அழுகையா வரும். விறுவிறுனு வீட்டுக்குப் போய் அம்மாகிட்ட “எனக்கு வேற அக்காதான் வேணும், இந்த அக்கா வேணாம், எங்கேயாவது கொண்டு போய் விட்டு. எனக்கு இவளைப் பிடிக்கலை, லூஸு மாதிரி பன்றானு”னு சொல்லியிருக்கேன்.

“அப்படியெல்லாம் சொல்லக்கூடாது தம்பி, அக்கா தெய்வக்குழந்தை, அவ நம்மகிட்டதான் இருக்கணும்னு சாமி

ஆசைப்பட்டுக் கொடுத்திருக்காரு. அதனால் நான் அவமேலே வெறுப்பாகக்கூடாது”னு அடிக்கடி சொல்றது எனக்குக் கடுப்பா இருந்தாலும் வேற வழியில்லாம ஏத்துக்கிட்டேன்.

நேஹா அக்காவுக்கு ஒரு தடவை காய்ச்சல் வந்து, ரொம்ப முடியாமப் போயிட்டா. எதுவுமே பேசாம, எழுந்து நடக்க முடியாம அம்மா மடியிலயே ஒரு துணி மாதிரி துவண்டு படுத்திருந்தா. அதைப் பார்க்கவே எனக்குக் கஷ்டமாப் போச்சு. அன்னைக்குத்தான் உணர்ந்தேன், என் அக்கா மேலே எனக்குப் பாசம் இருக்குங்குறதை. பாட்டியைக் கூட்டிட்டு பிள்ளையார் கோயிலுக்குப் போனேன். எனக்கு அம்மாசொல்லிக்கொடுத்த சாமிப்பாட்டெல்லாம் பாடிக் கையெடுத்துக் கும்பிட்டேன். கோயில விட்டு படியிறங்குன நானு, மறுபடியும் சாமி பக்கத்துல போய் காதுகிட்ட ரகசியமா “இங்க பாரு சாமி, அக்காவை தெய்வக்குழந்தைனு அம்மா சொல்லியிருக்கா, அதனால் நீதான் பொறுப்பு... எங்க அக்காவுக்கு ஏதாவது ஆச்சுனா பார்த்துக்கோ...”னு மிரட்டிட்டு வந்ததுனால் அவ குணமாயிட்டாளாம், அம்மா இப்போ வரைக்கும் சொல்லிச் சொல்லி பெருமையா சிரிச்சிப்பா...

அதுக்கப்பறம் கொஞ்ச நாள்லயே, சென்னைக்குப் போய் பிஸினெஸ் பண்ணுனா வசதி வாய்ப்பு கூடும்னு எங்களையெல்லாம் சென்னைக்குக் கூட்டிட்டு வந்துட்டாரு அப்பா...

சென்னையில வேற பள்ளிக்கூடம். இங்க யாருக்குமே என் அக்கா எப்படி இருப்பானு தெரிஞ்சிக்கிறதுக்கு வாய்ப்பு இல்லை. அதனால் என்னால கொஞ்சம் சுதந்திரமா இருக்க முடிஞ்சது. நானே சைக்கிள் ஸ்கூலுக்கு வந்துருவேன்... எப்போவாவது பேரன்ட்ஸ் மீட்டுக்கு மட்டும் அம்மாவோ, அப்போவாத்தான் வருவாங்க. எந்தக் காரணங்கொண்டும் அக்காவைக் கூட்டிட்டு வரமாட்டாங்க.

எனக்கு சென்னை ரொம்பப் பிடிச்சிருந்துச்சி. ஆனால் நேஹா அக்காவுக்கு ஜெயில்ல இருந்தமாதிரி இருந்திருக்கும் போல. எந்நேரமும் பூட்டியிருக்குற இரும்புக்கேட்டு வழியா முகத்தைத் திணிச்சிட்டு ரோட்டையே வெறிச்சிப் பார்த்துட்டு இருப்பா.

அப்பாவுக்குத் தெரிஞ்சவங்க மூலமா அக்காவுக்கும் ஸ்பெஷல் ஸ்கூல்ல சீட்டு வாங்கிட்டாங்க, அம்மாவும் காலையிலயே அக்கா கூட போயிட்டு சாயந்திரம்தான் வருவா. அந்த ஸ்கூலுக்குப் போனபிறகு மாறிக்கிட்டே வந்தா அக்கா.

எனக்கு வயது கூடக்கூட அக்காவுக்கு இருக்குற பிரச்சினைகளைப் புரிய முடிஞ்சது. மூளை வளர்ச்சிக் குறைவா இருக்குறதுனால்தான் அக்கா இப்படி இருக்கானு தெரிஞ்சிக்கிட்டேன்.

அம்மா சொல்வாங்க “தம்பி அக்காவை மாதிரியே நிறையப் பேரு சிறப்புக் குழந்தைகளாக இருக்காங்கப்பா. நாம ஊர்ப் பக்கத்துல இருக்குற வரைக்கும் நமக்குத்தான் இப்படினு நினைச்சிக் கஷ்டப்பட்டிருந்தோம். ஆனால் இங்க அந்த ஸ்கூலுக்கு வர பசங்களைப் பார்த்தாலே பாவமா இருக்கு”னு ஒரு தடவை சொன்னாங்க. நானும் ஆண்டுவிழா வச்சாங்கன்னா போவேன் அங்க.

அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் இருக்குற ஒரே சந்தோஷம் நான் நல்லாப் படிக்குறது மட்டும்தான்.

நான் இப்போ மெடிக்கல் காலேஜில் பைனல் இயர் ஸ்டுடன்ட்.

அக்காவுக்கு இப்போ வயசு இருபத்தி நாலு.

முன்ன மாதிரியெல்லாம் இல்லை நேஹா அக்கா. எப்பவுமே வேகமாகச் செயல்படுகிற அவளுடைய நடவடிக்கை கொஞ்சம் மாறியிருக்கு. அடிக்கடி கண்ணாடி முன்னாடி போய் நின்னுக்குறா. அழைப்பே வரலனாலும் அம்மாவோட பட்டன் போனை எடுத்துக் காதுல வச்சிக்கிட்டு வாசல் பக்கம் உலாத்திக்கிட்டே “ம்ம், ம்ஹும், சரி, சாப்டேன், சீக்கிரம் வாங்க..” இந்த மாதிரி வார்த்தைகளை மட்டும் கிசுகிசுப்பான குரல்ல பேசிக் குவா. கையில எப்பவும் ஒரு குட்டி பேக் வச்சிக்கிடுவா. யாரு நினைச்சாலும் அவகிட்டிருந்து வாங்க முடியாது. தூங்கும்போது தலையணைக்குப் பக்கத்துலதான் இருக்கணும். ஒரு சராசரி பெண்ணுக்கான உணர்வுகள் அவளுக்குள்ளேயும் வந்திருக்குனு நாங்க நினைச்சிக்குவோம்.

நேஹாவுக்கு எப்பவுமே அம்மா பக்கத்துலயே இருக்கணும். அம்மாகிட்ட பேச்சுக் கொடுத்திட்டேயிருப்பா. என்ன சொல்றா? எதுக்குச் சொல்றானு தெரியாது, ஆனா தொணத்தொணனு பேசிட்டே இருப்பா. அம்மா எல்லாத்துக்கும் மறுக்காம “ம்ம்..” கொட்டுவா... எனக்குங்கூட பழகிடுச்சி... நான் புக்கெடுத்து படிக்க ஆரம்பிச்சிட்டா போதும், சத்தம் போடாம இருக்கணுங்குறது கூட தெரிஞ்சி வச்சிருக்கா. அதுக்காக பேசாம இருக்கானு சொல்ல முடியாது.. சத்தமில்லாம அதே பேச்சுத்தான் அம்மாவோட தொடரும்.

அவளுக்கு ரொம்பப் பிடிச்சதுனா டிவியில் மியூசிக் சேனல்தான். உட்கார்ந்தெல்லாம் பார்க்கமாட்டா. ஆனா எந்நேரமும் பாட்டு ஓடிக்கிட்டே இருக்கணும்...

போனவாரம் நேஹாவுக்குப் பிறந்தநாள் வந்துச்சு. அவளுக்குப் பிடிச்ச ஸ்கைபுஹ் கலர் நானும், அப்பாவும் போய் எடுத்துட்டு வந்தோம். அதுக்குப் பரிசா என் கன்னத்துல முத்தங்கூட கொடுத்தா. அப்புறம் அவ குஷியாயிட்டான்னா காரணமே இல்லாம வீட்டுக்குள்ள அங்கேயும் இங்கேயும் சந்தோஷமா குதிச்சிக்கிட்டே நடந்து போவா. அவ அடிக்கடி எங்கிட்ட கேட்குற கேள்வி “நான் யாரு செல்லம்னு சொல்லு?” தான். அதுக்குப் பதில் நான் கண்டிப்பா விஜயா செல்லம்னுதான் சொல்லணும். ஆமா, விஜயாதான் எங்க அம்மா பேரு. தொடர்ந்து அவ அதே கேள்வியைக் கேட்டுட்டே இருப்பா, நானும் அதே பதிலைச் சொல்லிட்டுத்தான் இருப்பேன்...

அப்பா வெளில போயிட்டு வீட்டுக்குள்ள வரும்போதே “நேஹா”னு கூப்பிட்டுட்டேதான் வருவாங்க. அவளும் அவர் குரல் கேட்டதும் தூங்கிட்டு இருந்தாக்கூட படக்குனு முழிச்சி, டர்க்கீ டவலோட முன்னாடி போய் நிற்பா. அப்பா வீட்டுக்குள்ள சட்டையே போட்டுக்க மாட்டாங்க. அதெல்லாங்கூட நல்லாப் புரியுது அக்காவுக்கு...

பெண்களுக்கான அந்த மூன்றுநாள் பிரச்சினை அக்காவுக்கு அதிகமாவே இருந்தது. எந்நேரமும் வயிறு வலிக்குதுனு சொல்லி அழுவா. அந்த மாதிரி சமயங்கள்ல அக்காவை விட்டு நகர முடியாது அம்மாவாலே. முடிஞ்சளவு நானும் அப்பாவும் தான் சமையலைக் கவனிச்சிப்போம்.

அம்மாவுக்கு இப்போவெல்லாம் அடிக்கடி உடம்பு முடியாமப் போகுது. சுகர், பீபி யெல்லாம் ஏறிப் போச்சாம். நடந்தாலே மூச்சு வாங்குறாங்க, எப்பப் பார்த்தாலும் அக்காவைப் பத்தின கவலைதான். அவ வயசுப் பொண்ணுங்களுக்கெல்லாம் கல்யாணம் ஆகி குழந்தையோட இருக்குறப்ப, வெளிக் காட்டிக்கலனாலும் உள்ளுக்குள்ள ரொம்ப அழுவாங்க போல, ஈசியாக் கண்டுபிடிச்சிரலாம். அந்தச் சமயத்துல அவங்க பேச்சு கொளறி கையெல்லாம் நடுக்கங் கொடுக்கும்...

போனவாரங்கூட ஊர்ல இருந்து ஒரு அத்தை, மாமா அவங்க பொண்ணு கல்யாணத்துக்குப் பத்திரிக்கை கொடுக்க வந்தாங்க.

நேஹா அக்காவுக்கு வீட்டுக்கு யாராவது சொந்தக்காரங்க வந்தா ரொம்பப் பிடிக்கும்.

அவ புதுசு புதுசா வாங்கிவச்சிருக்கிற வளையல், கம்மலன்னு எல்லாத்தையும் அவங்க முன்னாடி பரப்பிப் போட்டுக் காண்பிப்பா.

அன்னைக்கு வந்த அத்தை, “எம் மகளும் இவளும் ரெண்டு நானு முன்னப் பின்ன பிறந்தாக, இவளும் நல்லா புத்தி தெளிஞ்சவளாயிருந்தா இந்நேரம் நீயும் கல்யாணப் பத்திரிக்கையைக் கொண்டு வந்து நீட்டிப்பு, யார் செஞ்ச பாவமோ? இப்படி உங்களுக்கு ஆட்டிப் படைக்குது..”னு சொன்னதும் அம்மாவுக்குத் தாங்க முடியலை. நேஹாவைக் குழந்தை மாதிரி மார்புல அணைச்சிக்கிட்டு அழுதாங்க.

நேஹா அக்காவுக்கு என்ன பேசுறாங்கன்னு புரியலைனாலும் அம்மா அழக்கூடாதுனு மட்டும் தெரியுது. அம்மாவோட முந்தானையை எடுத்துக் கண்ணீரைத் தொடச்சிவிட்டா...

நான் பல்லைக் கடிச்சிட்டுக் கோபத்தைக் கண்ட்ரோல் பண்ணிட்டேன். அவங்க வாசலைவிட்டு இறங்கப் போனாங்க. அப்போ, நான் கொஞ்சம் சத்தமாவே “ச்சே... என்னம்மா மனுசங்க இவங்கெல்லாம்” னு சொல்லி அம்மாகிட்ட கத்துனேன். அப்பவும் அம்மா “அப்படியெல்லாம் பேசக்கூடாது தம்பி”னு என் வாயைத்தானே மூடுனாங்க.

நிச்சயம் அவங்க காதுல விழுந்துருக்கும் போல. மறந்துபோன பைக் சாவியை எடுக்க வந்த மாமா, அக்காவின் தலை கோதி பாசமா எங்களைப் பார்த்துத் திரும்பனது இன்னமும் என் கண்ணுக்குள்ளயே நிக்கிது.

சமீபத்துலகூட அத்தையை ஒரு மார்க்கெட்ல பார்த்தேன். காரணமேயில்லாம என் கையைப் பிடிச்சி “நீ விவரக்காரன்டா”னு சொன்னாங்க. ஏன்னு உடனே புரிஞ்சிக்க முடியலை, வீட்ல போய் அம்மாகிட்ட சொன்னேன்.

அத்தை அக்காவைப் பார்த்துட்டுப் போன அன்னைக்கு ரைட்டு முழுவதும் ரொம்ப யோசிச்சாங்களாம். மறுநாள் அம்மாகிட்ட சாரி கேட்டிருக்காங்க...

யாருக்கு வேணும் அந்த சாரி. ஒரு மனுஷனா இருந்தா பிறரோட உணர்வுகளைப் புரிஞ்சக்கத் தெரியணும். அது போதும் எப்போதும்னு என் மனசலயும் பதிஞ்சி வச்சிக்கிட்டேன்.

தன் சுயம் அறியாத ஒரு மனுஷியாக எங்க நேஹா அக்கா கத்துக்கொடுத்த பாடம்தானே இது.

இப்படித்தான் வாழ்க்கையில சின்னச் சின்ன அனுபவங்கள் மிக நல்ல எண்ணங்களுக்கு வழிகாட்டியா அமைந்துவிடுகிறது இல்லையா. ■

காலத்தையும் அதிர வைப்போம்!

கிழக்கில் இருந்து வெளிச்சம் கசியத் தொடங்கிவிட்டது. பெண்ணிய வானத்தை அப்பியிருந்த அந்தகார இருள் மெல்ல மெல்லக் கலைந்து, பூபாளப் பறவைகளின் பாடல்கள் கேட்கத் தொடங்கிவிட்டன. இதை மகிழ்வோடு உணர்ந்து அறிவிப்பதில் மகிழ்கிறேன்.

‘அடுப்பூதும் பெண்களுக்குப் படிப்பெதற்கு?’ என்று கேட்பவர்கள் இப்போது அப்படிக்கேட்கமுடியுமா? கேட்டுவிட்டு அவர்கள் எளிதாகக் கடந்துவிட முடியுமா? ‘தையல் சொல் கேளேல்’ - என்று ஒரு பெண்பாற் புலவரின் பெயரில் ஒரு கந்தலான வாசகத்தை, அப்போது போல் இப்போது எவரேனும் பரப்பத்தான் முடியுமா? இல்லை இதை மற்றவர்க்குப் பகிரத்தான் எவருக்கேனும் தைரியம் வருமா?

‘பெண்ணாகி வந்ததொரு மாயப்பிசாசு’ என்று எப்போதோ எழுந்த குரலுக்கு, இப்போது, ஞானக்குரல் என்ற பட்டம் கூட கிடைக்காது. ஏனென்றால் காலம் மலையேறிவிட்டது. பெண்ணியத்துக்கான மகத்துவங்கள் பகிரங்கமாகத் தென்படத் தொடங்கிவிட்டன. உலகம் அவற்றை உணரவும் ஆரம்பித்துவிட்டது.

இப்போது ‘மங்கையராய்ப் பிறப்பதற்கே நல்ல மாதவம் செய்திட வேண்டுமம்மா’ என்று மகிழ்ந்து பாடும் நிலைக்குப் பெண்கள் உயரம் ஏறி வந்துவிட்டார்கள். ‘சட்டங்கள் ஆள்வதும் பட்டங்கள் செய்வதும் பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்’ என்று பெண்கள் எப்போது நிமிரத் தொடங்கினார்களோ, அப்போது ஆணாதிக்கத்தின் முதுகெலும்பு முறியத் தொடங்கிவிட்டது. இப்போது சமத்துவ இசை எல்லாத் திசையிலும் மெல்லிசையாய்க் கசிந்துகொண்டிருக்கிறது.

இந்த உலகம் முதலில் கண்டது தாய்வழிச் சமூகத்தைத்தான். பெண்ணே மனிதக் குழுக்களின் தலைமைப் பொறுப்பில் இருந்தாள்.

அவள் பின்னால்தான் அப்போது உலகம் நடந்தது. ஆணையும் பெண் பராமரித்தாள். அவனுக்கு அனுசரணையாக அப்போதும் இருந்தாள். ஆனால், காலத்தின் பிறழ்ச்சியால், பாதுகாப்பு என்ற போர்வையில் பெண்கள் முடக்கப்பட்டார்கள். வீட்டுக்குள்ளேயே அவர்கள் அடைக்கப்பட்டார்கள். இருட்டில் வளர்க்கப்படும் பரிதாபமிகும் தாவரம் போல் ஆக்கப்பட்டார்கள். அதனால் அவர்களின் செயலும் திறனும் சிந்தனையும் பல நூற்றாண்டுகளாக முடக்கப்பட்டன. பெண்களை முடக்க மதங்களும், கடவுளின் பெயரால், ஏமாற்றும் சட்டங்களை வணைந்தன. மதங்கள் ஆதிக்கம் செலுத்தத் தொடங்கியபோது, ஆபத்தான சீமைக் காட்டாமணி போல் ஆணாதிக்கம் வேர் பிடித்தது. விபரீதமாய் வளர்ந்தது. அதனால் பெண்ணின் நாதம் நசுக்கப்பட்டது. அவளின் காற்சலங்கைகள் உடைக்கப்பட்டன. அவளது இசைக்கருவிகள் ஊமையாயின. அவள் மீட்டப்படாத முகாரியாய் வழியத் தொடங்கினாள். அவளுக்கு சிறகு முளைத்துவிடக்கூடாது என்று, கத்தரிக்கோலாகவே ஆணார்கள் ஆண்கள். அந்தக் காலம்தான் இப்போது மெல்ல மெல்ல மலையேறிவிட்டது என்கிறேன்.

■
அதே நேரம் - நம் சங்ககாலத்தில் பெண்கள் அறிவின் உச்சத்தில் இருந்தார்கள். போதுமான உரிமையுடன் திகழ்ந்தார்கள். இலக்கிய இன்பத்தை நுகர்ந்தார்கள். இலக்கணம் கற்றார்கள். செய்யுள் இயற்றினார்கள். மன்னர்களுக்குச் சமமாக அமர்ந்து உண்டார்கள். அவர்களுக்காக எதிர் நாட்டு மன்னர்களிடம் தூது சென்றார்கள். மன்னர்களுக்கு அறிவுரைகளையும் சொன்னார்கள். இப்படி அறிவின் உயரத்தில் பெண்கள் அப்போது உலவிக் கொண்டிருந்தார்கள். அந்நாளில் பெண் மொழி ஒதுக்கப்படவில்லை. பெண் விலக்கப்பட்ட கனியாய் ஆக்கப்படவில்லை.

விரும்பிய காதல் தலைவனையே தேர்ந்தெடுத்து அவனோடு களவு வாழ்க்கை வாழும் உரிமையும் அவளுக்கு அப்போது இருந்தது.

இப்போது போலவே அப்போதும் பெண், ஆணுக்கு வியப்பையும் திகைப்பையும் தருபவளாகவே உயர்ந்த நிலையில் பாட்டுடைத் தலைவியாக இருந்தாள். காப்பிய நாயகியாகத் திகழ்ந்தாள். அதனால் பெரும்பாலான புலவர்கள் பெண்களையே சிந்தித்தார்கள். பெண்களையே பாடினார்கள். பெண்ணே அவர்களுக்குக் கற்பனையைச் சுரந்துதரும் அட்சய பாத்திரமாக இருந்தாள்.

கணவனையும், தந்தையையும் போர்க்களத்துக்கு அனுப்பும் உரிமை பெற்ற பெண், நாட்டைக் காக்க தன் குழந்தையையும் களத்துக்கு அனுப்பினாள் என்றால், அப்போதே அவளுக்கு இருந்த உரிமையையும் மன வலிமையையும் நாம் உணரவேண்டும்.

■

கூர்மையான பார்வையும் நுட்பமான ரசனையும் கொண்டவள் பெண். அதனால் ஆணாதிக்கவாதிகள் அவளைக் கண்டு உள்ளுக்குள் அஞ்சினார்கள். அவள் காதலிலும் காமத்திலும் அறியாமை கொண்டவளாக இருந்தால்தான் அவளைக் கட்டி மேய்க்கலாம் என்று ஆணாதிக்க உலகம் பயத்தின் காரணமாகக் கருதியது.

பெண்கள் காதல் உணர்வை வெளிப்படுத்தக் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டு வந்தபோதும், சங்ககால ஓளவையார் 'முட்டுவேன்கொல் தாக்குவேன் கொல்' என்று தனது அடங்காத காதல் உணர்வின் வேகத்தைப் பதிவுசெய்து, காலத்தையே மிரளவைத்தார். இதேபோல்,

“விரல் கவர்ந்து உழந்த கவர்வின் நல் யாழ்
யாமம் உய்யாமை நின்றது

காமம் பெரிதே களைஞரோ இலரே” - என்று, காதலின் தவிப்பை வெள்ளிவீதியார் முரசறைந்தார். இப்படிப்பட்ட பெண்பாற் புலவர்கள் அப்போதே காதல் கொடியை வானளாவப் பறக்கவிட்டு ஆணியத்தைப் பதறவைத்தார்கள்.

பின்னர், மீண்டும் காதல் உணர்வுகளுக்கு நெருக்கடி வந்தபோது ஸ்ரீவில்லிபுத்தூர் ஆண்டாள் நாச்சியார் கிளர்ந்தெழுந்தார்.

“உன்னித்தெழுந்த வென் தடமுலைகள்
மானிடவர்க்கென்று பேச்சுப்படில்
வாழ்கிலேன் கண்டாய் மன்மதனே”

-எனக் காதலையும் காமத்தையும் பக்தியில் குழைத்துக்கொடுத்தார். அதனால் ஆணாதிக்கவாதிகளால் ஆண்டாளின் அகக்குரலை அடக்கமுடியவில்லை. வேறு வழியின்றி, அவளின் தன்னெழுச்சியான மீறல் இலக்கியத்தை அவர்கள் பொருள் புரியாமலேயே பாடித் துதித்தார்கள்.

இது ஆண்டாள் பெண் விடுதலைக்கு இட்ட வித்து. நெருப்பு வித்து.

அது எங்கனும் முளைத்துக் கிளைத்துத் தழைத்துப் பலமாகப் படர்ந்திருக்கிறது. இப்போது வாழ்வின் சகல மட்டங்களிலும் பெண்கள், சரி நிகர் சமானமாய்ப் பங்கெடுத்து வருகிறார்கள். கருத்துலகம் தொடங்கி கணினியுக் கம் வரை பெண்களின் நடமாட்டம் நம்பிகையூட்டும் வகையில் அதிகரித்திருக்கிறது.

பேசாப் பொருளைப் பேசத் துணிந்த பெண்கள், இப்போது தங்கள் கவிதைகள், கட்டுரைகள், பாடல்கள் உள்ளிட்ட படைப்புகள் வாயிலாகத் தங்கள் உரிமைக்குரலை நிலைநாட்டி வருகிறார்கள்.

முனைவர் நளினிதேவி, 'அகவிடுதலையே பெண் விடுதலை' என்று முரசு கொட்டுகிறார். எழுத்தாளரான தோழி லதா 'கழிவறை இருக்கை' என்று, பெண்களுக்கான அக உலகின் வாசலை அகலத் திறக்கும் முயற்சியில் இறங்கியிருக்கிறார். இது போன்ற புரட்சிக்குரல்கள், பெண்ணிய உலகின் நகர்வை வேகப்படுத்தும் என்பதில் கொஞ்சமும் ஐயமில்லை.

■

பெண் படைப்பாளிகள் பலரும் கொஞ்ச நஞ்சம் இருக்கும் ஆணாதிக்கத் துருக்களையும் உதிர்க்கும் வகையில், தங்கள் படைப்புகளை ஆயுதமாக்கி வருகிறார்கள். அதிலும் அன்புமயமான ஆயுதத்தின் மூலமே சமன்மையைச் சாத்தியப்படுத்தும் முயற்சியில் இறங்கியிருக்கிறார்கள். அண்மையில் படைப்புக் குழும நூல்களின் வெளியீடுகள் நடந்தன. இதில் அதிகமாகப் பெண் படைப்பாளர்களின் நூல்கள் வெளியானது கண்டு மகிழ்ந்தேன். அவர்களின் அக உலகம் எப்படி இருக்கிறது? என்று தேடியபோது, அவர்களின் அக விடுதலைக் குரல் என்னை உற்சாகத்தில் சிறகடிக்க வைத்தன.

கவிதாயினி ஷெண்பாவின் '64 கட்டங்களில் தனித்திருக்கும் ராணி' என்னும் நூலில் உரத்துக் குரல் கொடுக்கும் கவிதை ஒன்று,

‘ஒரு நாள் நீயறியாமலே
உன்னை என் கோட்டைக்கு
மாயக் கம்பளத்திலேற்றிக் கடத்திச் செல்வேன்
தப்பிக்க இயலாதவாறு வசியம் செய்து
வசப்படுத்துவேன்
கூரிய பார்வையால் அனைத்தையும் பகிர்ந்தென்
கூரியனாக்குவேன்
ரசனை மிகும் ரசவாதத்தால் ரகசியமாய்க் கொல்வேன்
முற்றும் மறக்க வைத்து
முத்தமிட்டே முக்தி தருவேன்’
என்கிறது. அன்பையே ஆயுதமாக்கிச்
சாய்ப்பேன் என்று இளமையாய் எச்சரிக்கிறார்
ஷெண்பா.

அதேபோல்

‘முகாந்திரமின்றி எரிச்சலறுகிறேன்
காரணமின்றிக் கூச்சலிடுகிறேன்
நரம்புகள் நடுங்க வெகுண்டெழுகிறேன்
எதிர்மறை எண்ணங்கள் தேடிப் பிடிக்கிறேன்
நீர்மை உருக்க எரிதழல் சமைக்கிறேன்
இறைமீது சேற்றை வாரியிறைத்துப் பழிதீர்க்க

முனைகிறேன்

சுற்றங்கள் தூற்றி தீவு உருவாக்க முயல்கிறேன்
சோர்ந்த கண்களின் வழி குற்றம் தேடுகிறேன்
அமானுஷ்யம் இறங்கியதாய்
சன்னதம் மொழிகிறேன்..’

என்று சொல்லும் கவிதாயினி காயத்ரி
ராஜசேகர்... இவ்வளவு ஹார்மோன்
அலப்பறையும் ஏன் என்று கடைசி
இரண்டு வரிகளில் சொல்கிறார்...

‘உனதன்பின் போதாமைகள்

மென்னி இறுக்கியதில்’ - அட்டா. காதலின்
போதாமை படுத்தும் பாடு என்கிற இந்தக் குரல்,
கைத்தட்டலுக்கு உரியது.

ஏறத்தாழ இதுவும் இன்னொரு ஓளவையின்
இன்னொரு ‘முட்டுவேன் கொல்’ பாடலின்
குரல்தான். இந்தக் கவிதை காயத்ரியின் ‘ஏவாளின்
பற்கள்’ நூலில் இடம்பெற்றிருக்கிறது.

கவிதாயினி தி.கலையரசியின் ‘நான்
உன்னுடைய துறவி’ நூலையும் புரட்டினேன்.

‘உன் நினைவுகளின் கனத்தை

ஏந்த முடியாமல்

மெல்ல மெல்ல உணர்ந்து நகர்கிறதென் இரவு...

உப்பு சப்பில்லாத தனிமையை
வேறு வழியின்றி
மென்று தின்றுகொண்டிருக்கிறது
நடுநிசி நிசப்தம்... நீள் இரவின் அவஸ்தைகளைப்
பனித் துளிகளால் எவ்வளவு மும்முரமாய்த்
துடைத்தெறிந்தாலும்

இன்னும் திட்டுத் திட்டாய்

ஒட்டிக்கொண்டிருக்கிறது என் காதல்

விடியலின் கூரை மீது’

-என்கிறார் கலையரசி. இரவும் காதலும்
என்ன பாடு படுத்தும் என்பதை இவ்வளவு
லாவகமாக எவரால் உணர்த்த முடியும்?

கவிதாயினி கனகா பாலன் ‘உன் கிளையில்
என் கூடு’ என்னும் தொகுப்பில்

‘மீளமுடியா கணங்களில்

மென்று விழுங்குவது

நினைவொன்றைத் தவிர

வேறு என்னவாக இருக்கமுடியும்?’

-என்று நினைவின் தாழ்வாரங்களில்
நடைபோடுகிறார். மென்று விழுங்கும்
நினைவுகள், அகம் சார்ந்தது அன்றி வேறு
என்னவாக இருக்க முடியும்?

இப்படி கண்களில் படுகிற படைப்புகளில்
எல்லாம் பெண்களின் உணர்வுமயமான
புத்தெழுச்சியைப் பார்க்கமுடிகிறது. இது புதிய
நம்பிக்கை தீபத்தை ஏற்றுகிறது.

அண்மையில் வெளியான என் முதல்
கவிதைத் தொகுப்பான ‘நிலாக் கூடை’யில்
இடம்பெற்ற என் கவிதையொன்று..

‘என் மீது ஆளுமை செய்யும் உனக்கு

என் சிதிலங்களால்

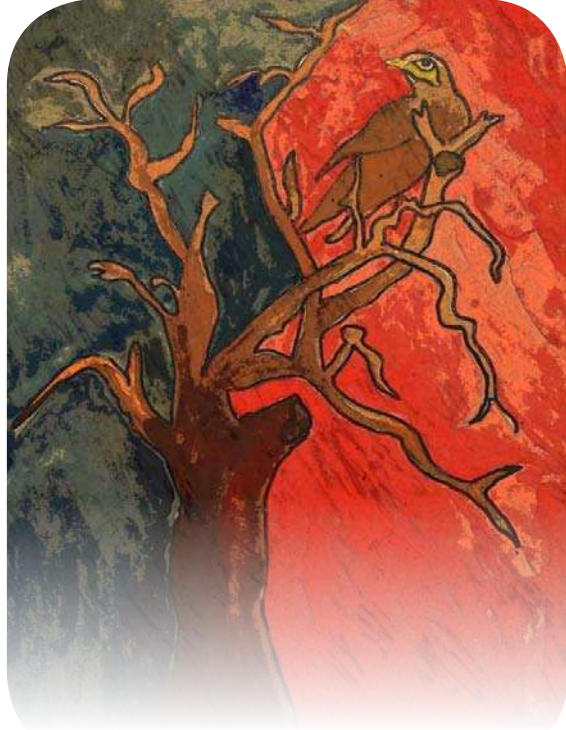
நான் எழுதும் கவிதைகள்

எங்கே புரியப்போகிறது?’

-என்று பகிரங்கமாகவே முரண்குரல்
எழுப்புகிறது.

பெண்களான நாங்கள் உணர்ச்சிகளற்ற
விறகுகள் அல்ல; உணர்வை அப்பட்டமாய்
இசைக்கும் வித்தக வீணைகள். நாங்கள்
மெல்லிசையை மட்டுமல்ல, அவசியம்
நேரும்போது, பறையாகவும் மாறி காலத்தையும்
அதிர வைப்போம் என்று எங்கள் பெண்கள்,
பிரகடனம் செய்யத் தொடங்கிவிட்டார்கள். ■

- மூல ஆசிரியர்: டெஃபி (Teffi)
(இயற்பெயர்: நதேழ்தா அலெக்சாந்த்ரோவ்னா லோக்வித்ச்கயா, 1872-1952)
- தமிழில்: கார்முலி
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

வெண்ணிற

மலர்

எங்கள் நண்பர்களான சயித்சேவ் குடும்பத்தினர் புறநகரில் வசிக்கிறார்கள். “இங்கே காற்று ரொம்ப நல்லாருக்கு,” என்று சொல்கிறார்கள். அதாவது காற்று மாசுபட்டிருக்கும் இடத்தில் அவர்களால் வசிக்கமுடியாது. எங்களில் கொஞ்சம்பேர் அவர்களைச் சந்திக்கக் கிளம்பினோம்.

எந்தவிதமான இடையூறும் இல்லாமல் கிளம்பிவிட்டோம். அதாவது, சின்னச் சின்ன நிகழ்வுகளைத் தவிர: தேவையான அளவு சிகரெட்களை எடுத்துச் செல்லவில்லை. எங்களில் ஒருவர் கையுறையைத் தொலைத்துவிட்டோம். இன்னொருவர் சாவியை மறந்துவிட்டோம். அப்புறம் ரயில்நிலையத்தில் ஒரு பயணச்சீட்டு குறைவாக வாங்கியிருந்தோம். யாரும் தவறு செய்யலாம் என்பது உண்மைதான். ஆனால், தப்பாக எண்ணியிருந்தோம். நான்கு பேர் மட்டுமே இருந்தோம் என்றாலும்.

தப்பாக எண்ணியிருந்தோம் என்பது கொஞ்சம் தர்ம சங்கடமாகத்தான் இருந்தது. ஆறு வரை நேரத்தியாக எண்ணக்கூடிய குதிரையொன்று ஹேம்பர்கில் இருந்ததாம்.

எந்தவிதமான விபத்தும் நிகழாமல் சரியான ரயில்நிலையத்தில் இறங்கினோம். அதற்கு முன்னால் ஒவ்வொரு ரயில்நிலையத்திலும் ஒரு முறையோ இரண்டு முறையோ இறங்கினோம் என்பது உண்மைதான் என்றாலும் ஒவ்வொரு முறையும் தவறை உணர்ந்து நல்ல புத்தியோடு மீண்டும் பெட்டியில் ஏறிவிட்டோம்.

சேருமிடத்தை அடைந்ததும் வேறு சில தர்மசங்கடமான விஷயங்கள் நடந்தன. எங்கள் யாருக்கும் சயித்சேவ்களின் முகவரி தெரியவில்லை. அடுத்தவருக்குத் தெரியும் என்று ஒவ்வொருவரும் நினைத்துவிட்டோம்.

சன்னமான மென்மையான குரலொன்று உதவிக்கு வந்தது. “வந்து சேர்ந்துட்டிங்களா?”

சயித்சேவ்களின் மகள்: பதினோரு வயது நிரம்பிய சிறுமி, தெளிவான கண்களும் பொன்னிற ரஷிய ஜடைகளும் கொண்டவள். அந்த வயதில் நான் வைத்திருந்ததுபோலவே இருந்தது (மற்ற குழந்தைகள் ஜடையைப் பிடித்து இழுத்ததால் நான் அடைந்த துயரம் அளவில்லாதது).

எங்களைச் சந்திப்பதற்காக வந்திருந்தாள்.

“நீங்க வந்துசேருவீங்கன்னு எனக்கு நம்பிக்கையே இல்லை!” என்றாள்.

“ஏன்?”

“இல்ல, ஒன்னு நீங்க ரயிலைப் பிடிக்கமாட்டீங்க இல்லேன்னா தப்பான ரயில்ல ஏறிடுவீங்கன்னு அம்மா சொன்னாங்க.”

அதைக் கேட்டதும் வருத்தமாக இருந்தது. உண்மையில் நான் சொன்னால் சொன்ன நேரத்துக்கு வந்துவிடுவேன். சமீபத்தில் ஒரு நடன விருந்துக்கு என்னை அழைத்திருந்தார்கள். நான் தாமதமாகப் போகவில்லை, சொல்லப்போனால் சரியாக ஒரு வாரத்துக்கு முன்பாகவே போய்விட்டேன்.

“ஆ, நதாஷா, நதாஷா! உனக்கு இன்னும் என்னை முழுசாத் தெரியாது!”

அவளுடைய தெளிவான கண்கள் யோசனையுடன் என்னைப் பார்த்தன, பிறகு கீழே தாழ்ந்து நிலத்தைப் பார்த்தன.

எங்கே போகவேண்டும் என்பது தெரிந்துவிட்டதால் மிகுந்த மகிழ்ச்சியோடு இருந்தோம். கொஞ்ச நேரம் அருகிலிருந்த கஃபேயில் உட்கார்ந்திருந்துவிட்டு, சிகரெட் வாங்கிவிட்டு, பாரிஸுக்குப் போன் பேசிவிட்டு...

ஆனால் பொன்னிறத் தலைமுடி கொண்ட அந்தச் சிறுமி தீவிரமாக மறுத்தாள், “இல்லையில்ல, அதெல்லாம் கூடாது. நேரா வீட்டுக்குத்தான் போகணும். எல்லோரும் காத்துக்கிட்டு இருக்காங்க.”

அவமானத்தில் முகம் சிவந்து அவளுக்குக் கீழ்ப்படிந்தோம். அந்தச் சிறுமியின் பின்னால் ஒருவரின் ஒருவராக ஒரே வரிசையில் நடந்தோம்.

எங்களுக்கு விருந்தளிப்பவர் அடுப்படியில் நின்றுருந்தார்.

குழப்பத்தோடு பாத்திரத்துக்குள் பார்த்துக்கொண்டு இருந்தார்.

“நதாஷா, சீக்கிரம் சொல்லு. என்ன நினைக்கிறே? இந்தத் தடவை என்ன பண்ணியிருக்கிறேன் - வாட்டிய இறைச்சியா உப்புக் கறியா?”

பாத்திரத்துக்குள் எட்டிப் பார்த்தாள் சிறுமி.

“இல்ல என் தேவதையே, இந்தத் தடவை நீ பண்ணியிருக்கிறது கெட்டியாக் குழம்பு போல இருக்கு.”

“பிரமாதம்! இது யாருக்கும் தோணவேயில்லை,” என்று உற்சாகத்துடன்

சொன்னார் திருமதி. சயித்சேவா.

உரத்த குரலில் பேசிக்கொண்டே உணவருந்தினோம்.

நாங்கள் ஒருவர்மீது ஒருவர் நிறையப் பிரியம் வைத்திருந்தோம். மகிழ்ச்சியாகப் பொழுதைக் கழித்தோம். எல்லோருக்கும் பேசவேண்டும்போல இருந்தது. எல்லோரும் ஒரே நேரத்தில் பேசத் துவங்கினோம். யாரோ ஒருவர் சமகாலக் குறிப்புகள் என்ற இதழைப் பற்றிப் பேச ஆரம்பித்தோம். யாரோ ஒருவர் ஏன் லெனினுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யக்கூடாது என்று பேசினோம். அது பாவச்செயலாகிவிடும். தேவாலயம் ஒருபோதும் யூதாசுக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யவில்லை. யாரோ ஒருவர் பாரிஸின் பெண்களைப் பற்றியும் அவர்களின் ஆடைகளைப் பற்றியும் பேசினோம். தல்தயேவ்ஸ்கி பற்றியும் சமீபத்திய எழுத்துக்கோர்வை மாற்றம் பற்றியும் வெளிநாடுகளில் எழுத்தாளர்களின் நிலைமை பற்றியும் துகோபர்களைப் பற்றியும் பேசினோம். யாரோ ஒருவர் செகஸ்லோவேக்கியர்கள் முட்டையை எப்படிச் சமைப்பார்கள் என்று சொல்ல முயற்சிசெய்தார் என்றாலும் சொல்லமுடியவில்லை. அவர் பேச முயற்சிக்கும் போதெல்லாம் வேறொருவர் உட்புகுந்து பேச ஆரம்பித்தார்.

இத்தனை சந்தடியிலும் அந்தச் சிறுமி மேலங்கியணிந்துகொண்டு மேசையிலிருந்து கீழே விழுந்திருந்த முள்கரண்டியைக் குனிந்து தரையில் இருந்து எடுத்தாள். மேசையின் முனைக்கு நகர்ந்திருந்த கண்ணாடிக் குவளையை உள்ளே நகர்த்தி வைத்தாள். எங்களுக்குத் தேவையானவற்றையெல்லாம் செய்தாள், எங்கள் துயரங்களைப் புரிந்துகொண்டாள். அவளுடைய பொன்னிற ஜடைகள் எப்போதும் போலவே ஒளிர்ந்தன.

ஒரு கட்டத்தில் எங்களில் ஒருவரிடம் வந்து சீட்டொன்றைக் காட்டினாள்.

“பாருங்க, உங்ககிட்ட இதைக் காட்டணும்னு நினைச்சேன். உங்க வீட்டைக் கவனிச்சுக்கிறது உங்க பொறுப்புதானா? அப்போ அடுத்த முறை நீங்க மது வாங்கும்போது இந்தச் சீட்டைக் கேட்டு வாங்குங்க. நூறு சீட்டு சேகரிச்சா ஆறு துவாலை கிடைக்கும்.”

ஒவ்வொரு பொருளாகக் காண்பித்து விளக்கம் கொடுத்தாள். எங்களுக்கு உதவிசெய்ய வேண்டுமென்று விரும்பினாள் - நாங்கள் இந்த உலகில் நல்லபடியாக வாழவேண்டும் என்பதற்காக.

“இங்கே எல்லாமே எவ்வளவு அற்புதமா இருக்கு,” என்று எங்களுக்கு விருந்தளிப்பவர் உற்சாகத்தோடு சொன்னார். “போல்ஷெவிக்குகளுக்குக் கீழே வாழ்ந்த வாழ்க்கையை என்னன்னு சொல்ல. கொஞ்சங்கூட நம்பமுடியல. குழாய்த் திறந்தா தண்ணி வருது. அடுப்பு பத்த வைக்கப்போனா விறகு தயாரா இருக்கு.”

“சாப்பிடு, என் தேவதையே. சாப்பாடு ஆறிப்போயிடும்,” சிறுமி முணுமுணுத்தாள்.

இருட்டும்வரை பேசினோம். பொன்னிறத் தலைமுடிகொண்ட சிறுமி கொஞ்சநேரமாக எங்கள் ஒவ்வொருவரிடமும் எதையோ சொல்ல முயன்றுகொண்டிருந்தாள். இறுதியில் யாரோ ஒருவர் கவனிக்க ஆரம்பித்தோம்.

“நீங்க ஏழு மணி ரயில்ப் பிடிக்கணும். ரயில் நிலையத்துக்கு இப்போவே கிளம்புனாதான் சரியா இருக்கும்,” என்று சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

எங்கள் பொருட்களைப் பொறுக்கிக்கொண்டு ரயில்நிலையத்துக்கு ஓடினோம்.

அங்கே இறுதியாக ஒரு தடவை வேகவேகமாகப் பேசிக்கொண்டோம்.

“நானைக்கு திருமதி. சயித்சேவாவுக்கு புதிய உடை வாங்கணும். எளிமையா இருக்கணும் ஆனா பகட்டாகவும் தெரியணும். கறுப்பு நிறத்துல இருக்கணும் ஆனா ரொம்பக் கறுப்பா இருக்கக்கூடாது. முக்கியமா அவங்களுக்கு அலுத்துப்போகாத ஒன்னா இருக்கணும்.”

“நதாஷாவை நம்மோட கூட்டிக்கிட்டுப் போகலாம். அவ சரியாச் சொல்லுவா.”

மறுபடியும் பேச ஆரம்பித்தோம்: சமகாலக் குறிப்புகள், கார்கி, பிரெஞ்சு இலக்கியம், ரோம்.

அந்தப் பொன்னிறத் தலைமுடிகொண்ட சிறுமி நடந்தபடியே எதையோ சொன்னாள். எதைக் குறித்தோ எங்களை ஒத்துக்கொள்ள வைக்க முனைந்தாள். இறுதியில் யாரோ ஒருவர் கேட்டோம்.

“பாலம் ஏறி நடைமேடையின் அந்தப் பக்கத்துக்குப் போகணும். ரயில் வற்ற வரைக்கும் காத்துக்கிட்டு இருக்காதீங்க. அப்புறம் ஓடவேண்டியிருக்கும். ரயில் தவறவிட்டுடுவீங்க.”

மறுநாள், திருமதி. சயித்சேவாவின் நளிமமான உருவம் கடையிலிருந்த இரண்டு முப்பட்டைக் கண்ணாடியிலும் பிரதிபலித்தது. வாசனைக் களிம்பு பூசிய தலைமுடியும்

குட்டையான கால்களையும் கொண்டிருந்த விற்பனைப் பிரதிநிதி ஒவ்வொரு உடையாக அவரீது போட்டுப்பார்த்தார். பொன்னிறத் தலைமுடிகொண்ட சிறுமி கையைக் கட்டிக்கொண்டு நாற்காலியில் உட்கார்ந்தபடி அறிவுரை சொல்லிக்கொண்டு இருந்தாள்.

கண்ணாடிகளுக்கு இடையே மாறிமாறிப் பறந்துகொண்டு இருந்தார் திருமதி. சயித்சேவா. “ஓ, இது அழகா இருக்கில்ல நதாஷா. நீ ஏன் ஒண்ணுமே சொல்லமாட்டேங்கிற. இங்க பாரு, இது அழகா இருக்கில்ல. முன்னால சாம்பல் நிறத்துல பூ வேலைப்பாடு பண்ணியிருக்கு, நீ என்ன நினைக்கிறே, சீக்கிரமாச் சொல்லு!”

“இல்லை, என் தேவதையே, நீ இந்த மாதிரி உடையை வாங்கக் கூடாது. வயிறு ஒவ்வொரு நாளும் சாம்பல் நிறத்துல இருந்தா எப்படி இருக்கும். உன்கிட்ட நிறைய உடைகள் இருந்தா அது வேற விஷயம். ஆனா, இது நடைமுறைக்கு ஒத்துவராத விஷயமாச்சே.”

“அதுசரி, நீ இதைச் சொல்றதுதான் ஆச்சரியமா இருக்கு,” என்று எதிர்ப்பைத் தெரிவித்தார் அம்மா. ஆனாலும் மகளை எதிர்த்து நடக்கும் துணிவில்லை.

நாங்கள் வெளியே செல்ல ஆயத்தமானோம்.

“ஓ, இந்தக் கழுத்துப் பட்டியைப் பாருங்களேன். நான் இது மாதிரிதான் வாங்கணும்னு நினைச்சுட்டு இருந்தேன்! நதாஷா, சீக்கிரமா என்னை இங்கிருந்து கூட்டிட்டுப் போயிடு. இல்லேன்னா என்னை நானே கட்டுப்படுத்திக்க முடியாமப் போயிடும்!”

பொன்னிற தலைமுடிகொண்ட சிறுமி மிகுந்த அக்கறையோடு அம்மாவின் கையைப் பற்றிக்கொண்டாள்.

“இந்தப் பக்கமா வா, என் தேவதையே! அங்க பார்க்காத. இங்க வந்து இந்த ஊசி நூலையெல்லாம் பாரு.”

“விஷயம் தெரியுமா?” என்று மகளை ஓரக்கண்ணால் பார்த்தபடியே குசுகுசுத்தார் திருமதி. சயித்சேவா. “நேத்து நாம லெனினைப் பத்திப் பேசிட்டு இருந்ததை அவ கேட்டுட்டா. சாயந்திரமா எங்கிட்ட என்ன சொன்னா தெரியுமா? ‘அவருக்காகத் தினமும் பிரார்த்தனை செய்யப்போறேன். அவரோட மனசாட்சியில் இரத்தக்கறை படிஞ்சிருக்குன்னு எல்லோரும் பேசிக்கிறாங்க. அது அவரோட ஆன்மாவுக்குப் பாரமா இருக்கும். என்னால எதுவும் செய்யாம இருக்க முடியாது. நான் அவருக்காகப் பிரார்த்தனை செய்யப்போறேன்.”

ஆதியில்
அவ்வாறுதான்
இதயத்தின் கதவுகள்
திறந்தேதான் கிடந்தன
எல்லோருக்குமாய்
விருப்பம் போல
புத்தனும்
சிவனும்
இயேசுவும்
அல்லாஹ்வும்
நுழைந்து வெளியேற
ஏதுவாய்
புத்தனின் பாதங்களில்
முள் தைக்க
சிவனும் பதறிப்போய் நின்ற
காலமது
இயேசுவின்
சிலுவைத்தழம்புகளை
அல்லாஹ்வும் ஆதுரமாய்
தடவிக்கொடுத்தவொரு
காலமது
ஆதியில்
அவ்வாறுதான்
இதயத்தின் கதவுகள்
திறந்தேதான் கிடந்தன
எல்லோருக்குமாய்
பின் வந்தனர்
மதம் கொண்டலையும்
மானிடர்
சிலர்

குருதித்தோய்ந்த
வாள் முனைகளால்
தத்தமக்கென்று
ஓரோர் இறைவனை
பங்கிட்டுப் பிரித்துக்கொள்ள
பின்னும்
அவர்கள்தான்
இதயத்தின்
கதவுகளை இழுத்து
சாத்தினார்கள்
இதுதான் வரைமுறையென
இறைவனுக்கும்
பாடம் புகட்டினார்கள்
அந்தோ
அப்போது
வெளியேறியவர்கள்தாம்
பின் ஒருபோதும்
திரும்பவே இல்லை
தம் ஆதி நிலங்களுக்கு
புத்தனும்
சிவனும்
இயேசுவும்
அல்லாஹ்வும்

- ரிஸ்கா முக்தார்

புடர்க்கையில்லாது
தன்மை முன்னிலையோடு
கசிந்து படரும்
விஷ ரக சொல்லுக்கு
ரகசியம் என்று பெயர்..
சொல்லுவோர்க்கு
இரண்டு கொம்புகளும்
மெல்லப்படும் நபருக்கு
கோரைப் பற்களும்
நேர் நின்று பார்க்காமலே
அருபமாய்
முளைத்து விடுகிறது கேட்போரிடம்
- சுஜாதா கண்ணன்

பார்வதி

ஓதி வனத்தில் தனித்திருந்தோம்
கனியொன்றீந்தென் அன்படைந்தாய்.
வேலை சுமக்கத் துணை கேட்டாய்
நேசத்துடன் உன்னுடன் வந்தேன்

காலாபரணத்தின் உறுத்தல் தாளாது
நடக்கத் தயங்குகையில்
தந்தாய் முதல் விளாறல்.
பிரியாதிருப்பதாய்ச் சொல்லிக்
கழுத்திலிட்ட நகையும் நெற்றிக் குங்குமமும்
துயரக் கைரேகை.
நிழலுக்குக் காவல் நின்றாய்
நாற்புறமும் வேலியானாய்
தப்பிக்க வழியற்றுன்
கைத் தடியைப் பார்த்திருப்பேன்.
பொன்னால் அலங்கரித்துப்
புதுப் பட்டுத்தி
திக்குகளதிர இசை முழங்க
என்னை அணைத்து நிற்பாய்.
மெல்லச் சுயம் அழித்து
உன் விரலசைவுக்காடும்
வித்தைப் பொருளாக்கி
ஓங்காரமிட்டாய்.
பின்னிரவில் உடைகிற மரமொன்றின்
சடசடப்பில் ஆரண்யம் நினைவு வர
அத்தனையும் அறுத்தெறிகிற அவசரத்தில்
அறியவேயில்லை
நீயென் வனத்தையும் அழித்திருப்பதை.

இன்று மாலை
சில நிமிடம்
என் முன் அமர்ந்த
அந்தப் பறவை
அதிகபட்சமாக
கீச்சிட்டது
இரண்டே முறை தான்
அதனாலென்ன..
நேற்று..
இதே நேரம்..
இதே இடம்..
என் முன் வெறும் வெற்றுக் கிளையே..!

- சரண்யாசத்தியநாராயணன்

கீழ்க்கே புகைவிட்டு போகும் அத்தொடர்வண்டி
கையசைத்துக் கூவி அழைக்கின்றது மாடுகள்
மேய்க்கும் சிறுவர்களை...
இன்னுமொரு பறைக்கான தோலைத்
தந்துவிடக்கூடாதென....

- சத்யா மருதாணி

- கயல்

- பவித்ரா பாண்டியராஜு
- ஓவியம் - சக்தி அருளானந்தம்

அங்காயி

காலப்பனியில் துயில் கலைந்தபடி சிறு குருவிகள் கூச்சலிட்டு இரைத்தேடி தெற்கிலிருந்து மேற்கில் பறந்துகொண்டிருந்தன. பட்டுப்போன தென்னையில் மரங்கொத்தி டொக்டொக்கெனக் கொத்தியபடியேயும் இவை கொத்தி முடித்தவுடன் பொந்தை ஆக்கிரப்பு செய்யவெனக் காத்திருந்த கிளிகளுடன் சண்டையிட்டபடியும் கிரீச் கிரீச் என்று ஒலியெழுப்பிக் கொண்டிருந்தன. எங்கிருந்தோ ஒரு மைனா நாராசமாய்க் கத்தி இந்தக் காட்சியைக் கலைத்துக்கொண்டு பறந்தது. அதிகாலை விடியலின் ரம்யத்தை மலைமுகட்டின் மேலெழும்பி மேகங்களில் மறைந்திருந்து சோம்பல் முறிக்கும் சூரியனின் கதிர்களை ஒவ்வொன்றாய் எண்ணியபடியே நடக்கலானார் விஜயா.

‘அக்கா இந்தாரு வெயிலு ஏறங்காட்டியும் காடு போயி சேந்தர்னும். இப்பயே மணி ஆறேகாலு. இன்னிக்கு வேலைய முடிச்ச உடறேன்னு தம்புகிட்ட சொல்லிருக்கேன். கால எட்டி வெய்யுங்க..’

‘விஜி.. கூலி இன்னிக்கே கெடைச்சிடுமா?’

‘ம்கூம்.. மத்த காட்டுல கூட சலுவா கெடைச்சிடும். ஊர் பிரசிடன்ட்னுதான் பேரு. விதை ஊன போன கூலியையே பயிறு அறுத்து விலைக்குப் போட்டுதான் குடுப்பாரு மனுசன்.’

‘இன்னிக்கு பொதன் கிலம சந்தை. கூலி கெடைக்கும்னு பாத்தேன்.’

‘நேத்திக்கு ராஜா கடையில் உன் மவன் உருளகெழங்கு வாங்கினு இருந்தானே..’

‘பக்கத்தூட்டு கௌலி மவரும் மருமவனும் வந்துருக்குனு புசு புசுனு பூரி சுட்டுச்சு.. அதுக்கு இந்த கொலவன தாட்டி உட்டு கௌங்கு வாங்கியாற சொன்னுச்சு. புள்ளைக்கு ரெண்டு பூரி குடுக்கக்கூடாது. இனி எதுனா புள்ளைக்கு வேல சொல்லட்டும் கௌலிக்கு இருக்குது.’

‘உடு.. சாந்திரம் போய் உம் மவனுக்கு பூரி சுட்டு குடு. இந்த மாசம் ரேசன்ல எண்ணெ போட்டாங்களாக்கா?’

‘முந்தாநாளு போட்டாங்க விஜி. என் மாமியா அது அட்டைக்கும் என் அட்டைக்கும் வாங்கி என் மவன்ட்ட குடுத்து உட்டுக்கு. நீ வாங்குனியா?’

‘எங்க மாமா வாங்கி வெச்சிட்டாரு.’

‘பாபு ஊடல் இருந்தா இதெல்லாம் பண்ணுமா.. எனக்கும் வாச்சிருக்கே. வண்டிக்கும் போவாது எதுக்கும் போவாது. பாபு எப்போ வண்டிக்கு போவும்.’

‘அடுத்த மாசம்தான் கா. ஆந்திராவோ கர்நாடகாவோ போனா வர்த்துக்கு ரெண்டு மாசம் ஆவும்.’

‘உனக்குத்தான் கஷ்ட்டமா இருக்கும்ல’

‘ம்ம்.. ஆமாக்கா’ என்று சொல்லி முடிப்பதற்குள் போன் ஒலி..

‘மாமனே உன்ன காணாம வட்டியில் சோறும் உண்ணாம பாவி நான் பருத்தி நாரா போனேனே’

‘யாரு பாபுவா’

ஆமென்று தலையை ஆட்டியபடி போனை காதுக்கும் கழுத்துக்கும் இடையில் வைத்து நடக்கலானாள்.

‘இப்பதான் ஊடல் இருந்து கெளம்பி அரை மணி ஆவல, அதுக்குள்ள பொண்டாட்டியை விசாரிக்கிறான்.. நல்ல புருசன்தான்..’ என்று கூறியபடி வத்சலா மற்ற இருவருடனும் நடக்கலானாள்.

‘ஆன்.. மாமா இதோ தம்பு காட்டு பக்கத்துல வந்துட்டோம் மாமா.. சித்ரா அக்கா ஊட்டு தென்னந்தோப்பு கடைசுக்கு வந்தாச்சு. தம்பூட்டம்மா களத்துல நிக்கிறாங்க. எல்லாரும் முன்னாடி போறாங்க மாமா. நீ சாப்டியா. களத்துக்கு வந்துட்டேன் மாமா. தம்பூட்டம்மா என்னையே பாக்குறாங்க. பலய சோத்து வேளைக்கு போன் பண்ணேன் மாமா. வெக்கிறேன்.’

அவரவர் சோத்துக்கூடையைத் திண்டில் வைத்துவிட்டு அவர்களின் களைக்கொத்தைச் சோதித்தபடி நேற்று குறை வைத்த குச்சிக்காட்டில் தலையில் துண்டு கட்டியபடி நால்வரும் இறங்கினார்கள். எப்போதும் போல விஜயாவின் மனை முன்னே சென்றுகொண்டிருந்தது.

‘ட்ட மருமவளே சத்த முன்னாடி வந்து என் மனையில் வெட்டுடீ..’ என்றாள் பாப்பாத்திம்மாள்.

‘நீ வா யத்தே.. என் மனைய உட்டுட்டு உனக்கு வெட்டுறேன்.’

நால்வரில் விஜயா மட்டுமே இளமையானவள். இரண்டு மகன்கள். வயதும் இருபதின் கடைசி. ஆள் சராசரி உயரம். விலுவிலுவென்ற உடல். நீள மஞ்சள் முகம்.

‘அந்தியில யாரு காட்டுக்குடி போற?’

‘வடக்குக்காட்டுக்குப் போறேன் த்தே’

‘பிரியா பஸ் மேற்க திரும்பிட்டான், பலய சோத்துக்குப் போலாம் வாத்தே’

தொட்டி தண்ணீரில் முகம் கை கால் கழுவியபடி..

‘எல்லாம் அப்படி மரத்தடியிலயே குந்தலாம்..’ என்றாள் பாப்பாத்தியம்மாள்.

‘மாமனே உன்ன காணாம வட்டியில் சோறும் உண்ணாம பாவி நான் பருத்தி நாரா போனேனே’

‘கரெக்டா போன் அடிச்சிட்டான் பாரு என்

மவன்.. பேசு பேசு..’ என்று அவள் கூடையையும் எடுத்துக்கொண்டு நகர்ந்தனர்.

‘ரெண்டு புள்ள பெத்தும் ஆச அடங்கல பாரு இந்தப் பயலுக்கு, ஆனா ஊனா போன் போடுறான்.’

‘சாப்டறேன் மாமா.. நீங்க சாப்டிங்களா..’

பலய சோத்து வேளை முடிந்து காடு திரும்பும் வரை உரையாடல் தொடர்ந்தது.

o

காட்டிலிருந்து ஆட்கள் கலையும் வேளை. வெள்ளை அரைக்கை சட்டையும் கட்டம்போட்ட கைலியும் கட்டியபடி ஸ்ப்லெண்டர் பைக்கில் தம்பு காட்டிற்குள் நுழைந்தார். மொதமொதவென்று இருந்த வெள்ளை முகத்தில் லேசான வழிசல்.

‘என்ன விஜி வேலை முடிஞ்சதா.’

‘முடிஞ்சதுங்க தம்பு.. எல்லாம் கூலி கேக்குறாங்க. இன்னிக்கு சந்தை வேற இருக்கு’ என்று நிறுத்தித் தம்புவை நேராகப் பார்த்தான்.

வேட்டியை வலதுபுறம் விலக்கி புடைத்திருந்த டவுசர் பாக்கெட்டில் கையை விட்டுக் கத்தையாக நோட்டுகளை எடுத்து விஜி பார்க்கிறாளா என்று ஓரக்கண்ணால் அவளை அளந்தபடி நோட்டுகளை எண்ணிக்கொண்டே..

‘என்னா விஜி உன் புருசன் வண்டிக்கு போவலயா? சாய்ந்திரம் ஊட்டுக்கு வந்து கூலிய வாங்கிக்கிறது,’ என்றான்.

‘வேணாங்க. இங்கேயே குடுத்துடுங்க.. நேரமாச்சு கெளம்பணும்.’

‘என்னா விஜி நானும் எத்தனை தடவ சொல்றேன், உனக்குப் புரியலியா?’

‘யத்தே.. அங்க குந்திக்கிட்டா கூலி என்னா பறந்தா வரும்.. வாக்கா வந்து வாங்கிக்கோ.’

அனைவரையும் அழைத்தாள். ரகசியமாய்த் தம்புவின் முகத்தைப் பார்த்தாள். அச்சு அசல் கடுவன் பூனையைப்போல் இருந்தது.

மனதிற்குள் சிறிய திருப்தி.

நால்வரும் வந்த திசையிலேயே வீட்டிற்கு நடக்கத் துவங்கினர். ஊர் துவக்கத்திலேயே வச்சலாவும் பாப்பாத்தியம்மாளும் பிரிந்தனர். மீதமிருந்தது மகேஸ் மட்டும்தான். ஊரில் அனைவரும் மகேஸை ஊமச்சி என்றழைக்கும்போது மகேஸூ என்று வாஞ்சையாய் அழைக்கும் விஜியை அவ்வளவு பிடித்தம் மகேஸூக்கு. வீட்டில் முடங்கிக் கிடந்தவளை ‘சோத்துக்கு தண்டமா திட்டு வாங்கிட்டுக் கெடக்காத. மருவாதியா வேலக்கி வந்து நாலுகாசு சேல்து வெச்சிக்க புரியுதா’ என்று

அவளை அதட்டி சக மனுஷியாய் ஆக்கியவள். அதனாலேயே விஜியென்றால் அவ்வளவு பிரியம். விஜியின் அனைத்து ரகசியங்களையும் ரகசியமாய்ப் பூட்டி வைத்திருப்பவளும் அவள்தான்.

‘சனியன் புடிச்சவன் எப்படி வெறிக்க வெறிக்க பாக்குறான் பாரு. அந்தத் தம்பு. இத்தினிக்கும் அவன் பொண்டாட்டி உள்ளதான் இருக்கு.’

‘ஆ..’ என்று அவளைத் தட்டி கவலப்பட்டாத அவன் புத்திக்கு அனுபவிப்பான் என்று சைகையால் சுட்டிக் காட்டினான்.

‘மாமனே உன்ன காணாம வட்டியில் சோறும் உண்ணாம பாவி நான் பருத்தி நாரா போனேனே’

விஜி போனைக் கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

‘ஆ..’ வலக்கையைக் காதில் வைத்துக்காட்டி.. இருகைகளையும் இடம் வலமாக ஆட்டினான்.

‘எடுக்கலனா எவன்கூட படுத்துட்டு இருந்தனு கேப்பாங்க.. என் போனை பேச முடியாத அளவு வாய்ல என்ன இருந்துதுனு கொச்சையா கேப்பாங்க டி.’

‘பக்கத்துல வந்துட்டேன் மாமா.. மகேஸ்தான் கூட இருக்கு’

‘மகேஸூ அந்திக்கு வேலைக்குப் போகும்போது எங்கூட்டுக்கு வந்துடு. சேந்து போவலாம் சரியா?’

சம்மதம் என்றவாறு விஜியைத் தோளில் தட்டிவிட்டு விடைபெற்றான்.

இந்த போன்லதான் அன்னிக்குக் கட்ட பண்ணிட்டதா நினைச்சு கூட்டாளிக்கிட்ட பேசிட்டு இருந்தத காட்டிக் குடுத்துது.

‘ஏன் னே அண்ணி மேல அவ்ளோ லவ்வா னே.. எப்ப பாரு அண்ணிக்கிட்ட போன் போட்டு விசாரிச்சிட்டே இருக்கீங்க.’

‘மயிறு.. இவருங்க எங்க போறாளுங்க எங்க வராளுங்கு கேட்டுக்குட்டே இருக்கணும்டா.. இல்லைனா கேக்க ஆளில்லனு ஆம்பளைய தேடி ஊர் மேய ஆரம்பிச்சிருவாளுங்க.. அவ வேற வெள்ள தோலா இருக்கா கேக்கவா வேணும்.’

வீடு வந்ததும் கனவிலிருந்து மீண்டவளாகக் கைகால்களைக் கழுவிவிட்டு உள்ளே நுழைந்தான்.

‘ஆறுநா என்னை ஏமாத்துனல்ல இப்ப வா..’

‘மாமா ஊட்டுக்குத் தூரம் ஆனதுக்கு

நான் என்ன பண்ணுது. இப்பதான் உள்றையே நொலையுறேன். நைட்டு வெச்சிக்கலாம் மாமா. இன்னும் சாப்டல. பசிக்குது மாமா.’

‘சொல்ல சொல்ல என்னடி எயித்து எயித்துப் பேசுற கண்டாரோளி சிறுக்கி..’ என்று முதுகில் அடி வரிசையாய் இறங்கியது.

கண்களில் காட்சிகள் மங்கலாகத் தெரிய பாபு இயங்கிய அதிர்வுகள் அவளின் அங்கங்களை அசைத்துக்கொண்டிருந்தது.

மகேஸ் வருவதற்குள் குளித்தாயிற்று. சாப்பாடு மட்டும் இறங்கவில்லை.. நேரமும் இல்லை.

‘ஆ..’ என்று அவளைச் சுண்டி நீர் சொட்டும் தலையைக் காட்டி என்னாச்சு என்றான்.. நாக்கை இடப்பக்கமாகத் துருத்தி விழிகளை மல்லாத்தி பிணம் போல் காட்டினான்.

முதுகை வருடியவளின் கரங்களைப் பற்றித் தலையை இடம் வலமாக ஆட்டி ‘வலிக்கிது’ என்றான் விஜி..

பின் மதிய வெயில் முகம் முழுவதும் அப்பிக்கிடக்க இருவரும் வடக்கு காடு நோக்கி நடைபோட்டனர். அங்காயி கோயில் தாண்டி நாலு எட்டு எடுத்து வைத்தபின் விஜி பேசத்துவங்கினான். ஏதோ கனவில் பேசுவளைப்போல மகேஸை திரும்பியும் பார்க்காது கண்ணில் நீரரும்பப் பேசினான்.

‘அன்னிக்கி ஒரு நா இதே அங்காயி கோயிலு திருநா. என் மூத்த மவன் ஆறு மாசம் வவுத்துல. பக்கத்துட்டு சேட்டு பொண்டாட்டி கூட கூத்து பாக்க வந்தேன். ஏலு மணிக்கெல்லாம் வந்துரறேன் மாமானு கெஞ்சி கூத்தாடி வந்தேன். மணி தெரியாத கூத்து பாக்குற ஜோருல அர மணினேரம் கூட செத்த இருந்துட்டேன். அன்னிக்கு ராவுல வலக்கம் போல இந்தாளுக்கூட படுத்துக்கெட்கும்போது காலிடுக்குல கொழுகொழப்பா வெள்ளப்பட்டிருச்சு. பொம்பளைங்களுக்கும் இவனுங்களாட்டம் வரும்னு கூட தெரியாத தக்குறி என் புருசன். எவன் கூட்டி படுத்துக் கெடந்துட்டு இங்க என் கூட திரும்பவும் படுக்க வரன்னு அடிக்க ஆரம்பிச்சான். வவுத்து புள்ள மேல சத்தியம் பண்ணியும் நம்பல. அன்னைக்கு ராவு பூரா நினைச்சு நினைச்சு அடிக்கவும் என்னைய உலுக்கவும்னு என் உடம்பு ரணமாக்கிட்டான். அதுலருந்து பொணமாட்டமா இடுப்பு கீழ சொரணையில்லாத படுத்துக் கெடக்குறேன்.. மகேஸூ.. மகேஸூ..’

ஊமையாகிப்போன அங்காயியின் முகத்தில் வெறிப்பிடித்தவளைப் போல மண்ணை வாரி வாரித் தூற்றிக்கொண்டிருந்தான் மகேஸூ. ■

பேரண்ட பெருவெளியில் மாயநதியின் கால்தடம்

கவிஞர்களுக்குக் கவிதைக் கரு மழலையில், மழையில், இயற்கையில், இறையில், உணர்வில், அழகையில், நினைவுகளில், நிகழ்வில் என எங்கிருந்தாகிலும் கிடைக்கும். சிலர் கருவைப் பொத்திப் பாதுகாத்துத் தக்க தருணத்தில் பிரசவிப்பர், சிலர் திடீர் சமையல் போல திடீர் கவிதையாக்குவர், சிலர் மத்தாப்பாய்ப் பல வண்ணங்களை விரிப்பர், சிலர் எரிமலைத் தீப்பிழம்பாக்குவர். அருமைக் கவிஞர் அன்றிலன் அவர்களோ மென்மையாய், இறகில் எடுத்துத் தீட்டிய ஓவியமாய் மாயநதியின் கால்தடத்தை வரைந்திருக்கிறார்.

இக்கவிதை வரிகளின் வர்ணங்கள் அன்பு, காதல், பசியின் பிணி, இயற்கையின் எழில், சமூக அவலங்கள் எனப் பல பரிமாணங்களைப் பிரதிபலிக்கின்றன.

நவீனக் கவிதைகள் வாசகர்களின் நினைவில் இருக்க படிமங்கள் காரணமாகும். படிமங்கள் வாசகர்களின் வாசிப்பின் நொடிகளை மிகவும் இரசிப்பதற்குரியதாக மாற்றுகின்றன. அவ்வாறான படிமங்கள் கவிஞர் அன்றிலனின் கவிதைகளில் கொட்டிக்கிடக்கின்றன.

காலத்தைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் ஒரு கவிதையில், “நீ விளையாட காலத்திடம் மன்றாடி பாலயத்தை கடன் வாங்கி வைத்திருக்கிறேன்” என்றும் மற்றொன்றில்,

“இரவு ஓர் இறக்கை
பகல் மற்றொரு இறக்கை
அசைத்து அசைத்துப்
பறக்கிறது காலம்”
என்கிறார்.

பிறகு,

“மனித இரத்தம் குடித்துக் கொண்டே
வாழ்கிறது

ஒரு மூடிக்குள் அடைந்து கிடக்கும்

இந்த மது மிருகம்”

என்று அரக்கனாகிய குடிப்போதையைச் சாடுகிறார்.

மனிதனையே முழுங்கி விடும் தன்மையுடையது பசி என்பதை இந்த வரிகளில்,

“ஆயுள் முழுதும்

பசிக்குத் தின்றவனை

தின்று கொண்டே இருக்கிறது பசி”

என்று பசியின் கொடுமையை ஆழமாகப் பதித்திருக்கிறார்.

“சொற்களைத் தாயக்கட்டையைப்போல்

உருட்டிப்

பார்க்கிறேன்”

என்று சொல்லும் கவிஞர், பிறர் மகிழ்வை உயர்வாக கருதியதால் சொற்கள் மௌனமாய் வந்தமர்ந்தது எனும்பொழுது அவை திருவள்ளுவரின் நாவினால் சுட்ட வடுவைத் தவிர்ப்பதை நினைவுகூர்கிறது.

இந்தத் தொகுப்பில் நான் மிகவும் இரசித்துப் படித்த மற்றொரு படிமம்,

“காற்றின் கைகளை வைத்து
உலர்த்திக் கொண்டிருந்தன மரத்தின்
இலைகள்”.

இந்த இயற்கை அழகியல் வரிகள் கவிஞரின்
நுட்பமான இரசனை மனதைச் சுட்டிக்காட்டுகிறது.

இப்படியாக கவிஞரின் அதிஅழகான
லிபிகள் தங்களது கால்தடத்தைப் பல
கவிதைகளில் பதித்துக் கவிஞரின் கவிதையை
மிளரச்செய்கின்றன.

சிலாகித்து வரிகளைப் படிக்கும்பொழுது
அடடே நாம் இதுபோல எழுதவில்லையே.
எப்படிப்பா இவர் மட்டும் இப்படிச் சிந்திக்கிறார்.
செம்மையான வரிகள் என யோசிப்பதைத் தாண்டி
கவிதைகளை வாசிக்கும்பொழுது வாசக மனம்
வெவ்வேறு திசைகளில் பயணிக்க வேண்டும்,
அப்படிப் பயணித்தால் அது கவிதையாகிறது.
மேலும் பயணிக்க வைத்து சிந்தனையைத் தூண்ட
வேண்டும், அப்படிச் சிந்தனையைத் தூண்டினால்
அக்கவிதை வாசகர் மனதில் இடம் பிடித்து
வெற்றியடைகிறது. சிந்தனையைத் தூண்டி ஒரு
சில வரிகளையாவது எழுத வைக்க வேண்டும்,
அப்படி எழுதினால் அக்கவிதையுடன் அக்கவிஞர்
வெற்றி பெற்றுக் கொண்டாடப்படுகிறார்.
அப்படிப்பட்ட கவிஞர்தான் அன்றிலன் அவர்கள்.

அவருடைய கவிதைகளை வாசித்துத்தான்
நான் எனது கவிதை நடையை நவீனத்தின் பக்கம்
திருப்பினேன். அப்படிப்பட்ட கவிதைகள்தான்
“மாயநதியின் கால்தடம்” முழுதும்
நிறைந்திருக்கிறது. அதன் மூலம் கவிதைகளை
மட்டுமன்றி கவிஞர் அன்றிலனையும் கொண்டாடி
மகிழ்ந்து எனது வாசிப்பின் அனுபவத்தை,
வாசிப்பு கொடுத்த பேரானந்தத்தை உங்களுடன்
பகிர்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இத்தொகுப்பிலிருந்து எனக்குப் பிடித்த பல
கவிதைகளில் சில உங்கள் பார்வைக்கு இடேதோ.

உள்பதுங்கலில் இல்லாத வாழ்வு
கோவில் வாசலில்
சிதறிய தேங்காயொன்று
யாசகம் கேட்கும் பித்தனின்
கைகளில் கிடைத்ததும்
பசி மறக்கத் தின்னத் தொடங்கினான்.
சிறுதுண்டை அகமகிழ்வோடு
அருகில் நின்று வாலைஆட்டும்
நாய்க்கும் வீசினான்.
தின்னும் பொழுதில்
நாயிடமிருந்து தவறி விழுந்த
சிறு தேங்காய்த் துணுக்குகளுக்காக
வந்து குவிந்தது எறும்புக் கூட்டம்.
எறும்பொன்று
விட்ட சிறு துகளும்
நானை இன்னும் சிறியதாய் மக்கி
உணவாகக் கூடும் நுண்ணுயிரி சிலவற்றுக்கு

பகிரப்பட்டுக்கொண்டேயிருக்கிறது
ஒரு வாழ்வு.
■ ■

படையல்
அய்யனாருக்குப் படையலிட
வாரச் சந்தையொன்றில்
வாழையிலைகள் வாங்க
அங்கும் இங்கும்
கடையைத் தேடுகிறேன்.
படிக்கும் தன் மகளோடு
வாழையிலை விற்கும்
தாயொருத்தியின்
இலையெய்தும் விற்காத புலம்பல்
காதுகளில் விழ
அவர்களை நோக்கி நகர்கிறேன்.
விறற்தும் பெற்றதும்
பரிமாறப்பட்டது
அன்பின் சிறு புன்னகை
அதே இலைகளில் படையலாய்.
■ ■

எதிர்பாராத ஒருநிகழ்வின் கதவுகள்
திறந்துகொள்ளும் வேளையில்
ஒரு அன்பின் கண்ணீரோ, காயமோ,
கண்முன் கிடக்கலாம்
கண்ணாடிக் கோப்பைகளாய்.
பொறுமையின்றி கை தொடுகையில்
தவறி விழுந்த கண்ணாடிக் துண்டுகளின் கூர்
கையில் எடுக்கும் கணங்களாய்
ரணமாகிறது மனது.
அத்துயரத்தைத் துடைத்தெரியுமெனச்
சிந்தும் கண்ணீர்
இரவை நனைத்துக் கொள்கிறது.
மகிழ்வோ துயரமோ
உள்ளக் குழிகள் நிரம்புகையில்
உனக்கான ஒரு தனிப்பாடல்
உன்னுள் முணுமுணுக்கிறது.
இவையெல்லாம் ஏனென்ற கேள்வி
எழும்முன்னே
காலம் நகர்த்திக்கொண்டே இருக்கிறது
ஒரு புள்ளியிலிருந்து
இன்னொரு புள்ளிக்கு
உன்னையும் என்னையும்.
இது கவிஞர் அன்றிலனின் முதல் தொகுப்பும்
கூட.

“மாயநதியின் கால்தடம்” மூலம் தனது பாதச்
சுவடுகளை வெகு ஆழமாக இலக்கிய உலகத்தில்
பதித்திருக்கிறார் கவிஞர்.

- ரம்யா ரவிக்குமார்
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

பூவாயி

கண்களை விரித்தபடி ஆஸ்பெட்டாஸ் சீட்டாலான மேற்கூரையை வெறித்தபடி கயிற்றுக் கட்டிலில் படுத்திருந்தாள் பூவாயி. மொத்தமாய்ச் சுருட்டினால் கைப்பிடிக்குள் அடங்கிவிடும் ஒற்றைநாடி சரீரம். எலும்புக்கு மேல் விரித்துவிட்ட தோல்தான் தெரிந்ததே தவிர, கிள்ளியெடுக்க துளிச் சதையில்லை. வயதென்னவோ இந்தாப்பிடி என்று எழுபதை நெருங்கிவிட்டது. ஆனால், பாம்பு சாட்டையாய் நீண்டு கிடக்கும் தலைமுடி இன்னும் பஞ்சாய் வெளுக்காமல் மிளகும் உப்புமாய் நிரவிக்கிடக்கிறது. நிறத்தில் அம்மாவைப் போலவே நல்ல சிவப்பு அவள். இப்போது வயோதிகத்தின் சுருக்கங்களால் மங்கிய பழுப்பாய்க் காட்சியளித்தாலும்.. கணுக்காலுக்கு மேலிருக்கும் பிரதேசமெல்லாம் அவளின் பழைய நிறத்தைப் பறைசாற்றிக் கொண்டிருந்தது. பூவாயியின் மகளுக்கும், மகனுக்கும் அந்த நிறம் வாய்க்கவில்லை. தந்தையைப் போலவே மினுமினுப்பான மாநிறம் அவர்கள் இருவரும்.

அணிந்திருந்த தொளதொளப்பான நைட்டி, கால்பகுதியில் சுருள, சிரமமாய் காலைக் கொஞ்சமாய் மடக்கி அதை நீட்டிவிட்டவள்,

அதற்குமேல் படுத்திருக்க முடியாமல் தலைமாட்டிலிருந்த கைத்தடியை ஒரு கையால் அழுத்திப் பிடித்தபடி மெதுவாய் எழுந்து உட்கார்ந்தாள். தலைமுடி அவிழ்ந்து தொங்க, கையைச் சிரமமாய்த் தூக்கி தலைமுடியை நீவி மற்றொரு கையால் கொண்டையிட்டாள்.

சிறு வயதிலிருந்தே பூவாயி செய்யும் எதிலும் ஒரு நேர்த்தி இருக்கும். நாற்பதின் மத்தியில் புருசன் விட்டுப் போனதிலிருந்து, இருபத்தைந்து வருடங்களாக வெள்ளைச்சேலையும், இறுச முடிந்த கொண்டையும் தான். காட்டு வேலை செய்யும்போது கூட புடவையைச் சுத்தமாகத் துவைத்துக் கட்டி, மண் ஓட்டும் இடத்தில் ஒரு பழந்துணியை அதன் மேலாக இருப்பில் கட்டிக்கொள்வாள். தலைமுடியையும் அப்படித்தான், அளவாக எண்ணெய் தேய்த்து படிய வாரி பின்னலிட்டுக் கொண்டையிட்டுக் கொள்வாள். ஒரு முடியென்றால், ஒரு முடிகூட பிரிந்து காற்றிலாடாது.

சமைப்பதிலிருந்து, வீடு வாசலைச் சுத்தமாக வைத்துக்கொள்வது வரை அவளுடைய ஒவ்வொரு வேலையும் அப்படித்தான் அத்தனை நறுவிசாக இருக்கும். இப்போது கூட அந்த சிமெண்ட் வாசலின் மூலையில் கிடக்கும் சிறுகுப்பை அவள் கண்களை உறுத்திக்கொண்டிருந்தது. தடியை ஊன்றி நேராய் உட்கார்ந்தவளின் மனம் பழைய நினைவுகளில் மூழ்கியது.

பெரிய சம்சாரிக் குடும்பத்தில் ஏழெட்டுப் பிள்ளைகளில் நான்காவதாய்ப் பிறந்தவள் பூவாயி. பிள்ளைகளைப் பெற்றுப்போட்டதே பெரிய வேலையாகப் போன அவள் அம்மாவிற்கு, அதற்கு மேல் வேலை செய்ய உடல் வளையவில்லை. எல்லோருக்கும் மூத்த அக்காவிற்கு அவளுக்கு விவரம் தெரியும்போதே கல்யாணமாகிவிட, அம்மாவைப் பிரதியெடுத்து பிறந்திருந்த அவள்தான் வீட்டில் அத்தனை வேலைகளையும் இழுத்துப்போட்டுச் செய்வது.

அண்ணன்கள் இருவரும் அய்யனோடு சேர்ந்து தோட்டத்தில் பாடுபட, கோழி கூவும் முன்பே எழுந்திருக்கும் இவள் சாணிகரைத்து வாசல் தெளித்த கையோடு.. கம்போ, சோளமோ பெரிய மொடாவில் கூழைக் காய்ச்சி வைத்துவிட்டுக் கொத்தெடுத்துக்கொண்டு தோட்டத்துக்குப் போய்விடுவாள். வேலையாட்களோடு சேர்ந்து சரிக்குச்

சமமாய் எல்லாமும் செய்வாள். மற்ற தம்பி, தங்கைகளுக்கு அப்போதுதான் விவரம் தெரிய ஆரம்பிக்கும் பருவம்.

பதினெட்டைத் தாண்டி நெகுநெகுவெனத் கல்யாணத்திற்குத் தயாராய்க் குதிராய் வளர்ந்து நின்றவளுக்கு, உள்ளூரிலேயே ஒரு மாப்பிள்ளையைத் தகப்பன் தேர்ந்தெடுக்க, வெளியூரில் வாக்கப்பட்ட பெரியக்கா, அவள் தலையெழுத்தை மாற்றும் வேண்டுகலை மஞ்சப்பையில் முடிந்து கொண்டுவந்தாள். அக்காவின் ஒன்றுவிட்ட கொழுந்தனாரின் பொண்டாட்டி இரண்டு பெண்களுக்குப் பிறகு, மூன்றாவதாய் ஒரு ஆண் வாரிசைப் பெற்றுப் போட்டுவிட்டு, ஜன்னி கண்டு இறந்துபோயிருந்தாள்.

பூவாயியின் அக்காவும் அப்போதுதான் இரண்டாவது மகளைப் பெற்றிருக்க, கொழுந்தனாரின் கைகுழந்தைக்குத் தன் பாலைத் தயங்காமல் கொடுத்து பிஞ்சின் உயிரைப் பிடித்து வைத்தவள்.. நண்டும், சிண்டுமாய் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளோடு நின்ற கொழுந்தனாருக்கு இரண்டாந்தாரமாய்த் தங்கையைக் கேட்டு வந்தாள்.

அதுவும் இவர்களைப் போலவே தோட்டந் தொறவுள்ள பெரிய சம்சாரக் குடும்பம் என்பதாலும், பெரிய மகளின் பிடிவாதத்தாலும், மறுக்க முடியாமல் சின்ன மகளையும் அதே ஊருக்குக் கட்டிக் கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார் பூவாயியின் தகப்பன். அவள் போன கொஞ்ச நாளிலேயே ஏற்கனவே நோஞ்சனாய் கிடந்த மாமியார்க் கிழவியும், வீட்டைப் பார்க்க ஆள் வந்த நிம்மதியில் மொத்தமாகக் கண்ணை மூடிவிட, ஒரு வயதான மாமனார், ஊர் வேலைக்கு முதல் ஆளாய் நிற்கும் கம்யூனிஸ்ட் கணவர், இன்றோ நாளையோ என நிற்கும் இரண்டு பெண் பிள்ளைகள், ஒரு கைப்பிள்ளை, நான்கு கறவை எருமை, ஐந்தாறு குழி வயக்காடு, தோட்டம் அத்தனையும் பூவாயியின் தலையில். போதாக்குறைக்குக் கொஞ்ச வருடத்திலேயே முதலில் பெண், அடுத்து ஆண் என்று அவளும் இரண்டைப் பெற்றாள்.

பெண்கள் இருவரும் கொஞ்சம் வளர்ந்ததும், சோட்டுப் பிள்ளைகளோடு சேர்ந்து வயக்காட்டு கூலி வேலைகளுக்குப் போக, இன்னும் இரண்டு எருமை வாங்கிக் கட்டியவள்.. பால் ஊற்றுவது, வீட்டு வேலைகள், மாமனாரோடு சேர்ந்து சொந்த வயக்காட்டு வேலைகள் என மேற்பார்வையை

எடுத்துக்கொண்டு, கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் குடும்பத்தைச் சரியாமல் நிலைநிறுத்தினாள். வெளிஉலகில் கம்பீரமாக வளைய வந்த கணவனைப் பார்க்க உள்ளூக்குள் பெருமையாக இருந்தாலும், வீட்டிற்கான அவர் பங்கென்பது குறைவுதான்.

மூத்தார் பிள்ளைகள் படிக்காததால், தன் பிள்ளையை மட்டும் படிக்க வைத்தால் ஊரார் ஏசுவார் என்பதைக் கண்மூடித்தனமாக நம்பிய அவள், ஆரம்பப் பள்ளியை முடித்த மகளை வீட்டோடு நிறுத்தி அக்காக்களோடு சேர்ந்து வேலைக்கு அனுப்பினாள். ஆனால், மகன்கள் இருவரையும் படிக்க வைக்க அவள் செய்த பிரயத்தனங்கள் எல்லாம் பாவம் பலனளிக்கவில்லை. இருவருமே பள்ளிப்படிப்பைக்கூட தாண்ட முயற்சிக்கவில்லை.

இளவயதிலேயே அவள் முதுகில் ஏறிய குடும்ப பாரமும், பெண் பிள்ளைகளுக்கெல்லாம் காலாகாலத்தில் கௌரவமாய்க் கல்யாணம் செய்து வைக்க வேண்டுமென்ற கவலையும், பூவாயியிக்கு வயதுக்கு மீறிய மனமுதிர்ச்சியைக் கொடுத்ததோடு, ஒரு பெரும் இறுக்கத்தைத் தந்து, எந்நேரமும் ஒரு சிடுசிடுப்பை அவள் முகத்தில் நிரந்தரமாகக் கொண்டுவந்தது.

ஒற்றைத் தூணாய் அந்தப் பெருங்குடும்பத்தைத் தாங்கியவள், வெட்டொன்று துண்டு ரெண்டென்று கறாராகப் பேசிப் பழகினாள். மூத்தார் பிள்ளைகள், தன் பிள்ளைகள் என்று பாகுபாடில்லை.. எல்லோரிடமும் ஒரே இறுகிய முகம்தான். தப்பு செய்தால் எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் அதே புளிய விளார்தான். மூத்த மகளுக்கு மூத்தார் சொந்தத்திலேயே ஒரு கவர்மண்ட் மாப்பிள்ளை கூடிவர, கொஞ்ச வருடத்தில், அடுத்த மகளுக்கும் பக்கத்து ஊரிலேயே விவசாய மாப்பிள்ளையோடு ஒரு வாழ்க்கை அமைந்தது. அத்தனை வருடங்கள் அவளோடு கூட்சேர்ந்து பாடுபட்ட மாமனார் கட்டிலோடு கிடக்க, முகம் சுளிக்காமல் சாகும்வரை அவருக்கும் எல்லாம் செய்தாள்.

மீதமிருந்த ஒரு மகளுக்கும் திருமணம் முடித்த கையோடு திடீரென காய்ச்சலில் விழுந்த கணவன், எந்த வைத்தியமும் பலனளிக்காமல் தந்தையின் பிள்ளோடு, கல்யாணத்திற்குத் தயாராக நின்ற மூத்த மகனையும், மீசை அரும்பத் தொடங்கியிருந்த கடைசி மகனையும்

அத்தனை வருடங்கள் அந்தக் குடும்பத்திற்காகத் தேய்ந்த அவளின் பொறுப்பில் மிச்சம் விட்டுவிட்டுக் கைலாச கதி அடைந்தார். ஒரு வழியாக மூத்த மகனுக்கும் திருமணமாகிவிட.. பேரப்பிள்ளைகளுக்கு சபை நிறக்க சீர் செய்யவும், ஊர் முன்னால் கடைசிவரை கௌரவமாக வாழ்ந்தாக வேண்டுமென்ற வைராக்கியத்திலும், முந்தானையை இறுகச் செருகிக்கொண்டு திரும்பவும் அதே உழைப்பு, அதே ஓட்டம்.

ரோட்டில் பஸ் போகும் சத்தம் நினைவுகளைக் கலைத்துவிட, கட்டிலிலில் இருந்தவாறே சாய்ந்து எட்டிப் பார்த்த பூவாயி, அது பஸ்தான் என உறுதிப்படுத்திக் கொண்டவள், மணி மதியம் ஒன்று என கணக்குப் போட்டாள். பக்கத்துக் காட்டில் வேலைக்குப் போயிருக்கும் மகள், மதிய சோற்றிற்கு வீட்டிற்கு வரும்.

விவரம் தெரிந்ததிலிருந்து அறுபது வருடங்களாக உழைத்துக்கொண்டே இருந்தவள் முழுதாக ஓய்ந்து உட்கார்ந்து ஐந்தாறு வருடங்கள் ஆகிவிட்டது. எல்லாப் பிள்ளைகளுக்கும் சேர்த்து இருக்கும் ஒரு டஜன் பேரப்பிள்ளைகளில் முக்கால்வாசிப் பேருக்குத் திருமணமாகிவிட, அவளின் கடைசி மகனுக்குப் பிறந்த ஒற்றை மகன்தான் எல்லோருக்கும் இளைய பேரன்.

புருசன் போனதிற்குப் பிறகு, மிச்சமிருந்த அவள் பெற்ற மகனுக்கு உரிய வயது வந்தவுடன் ஒருத்தியை மணமுடித்து வைக்க, சொத்துக்களைப் பிரிக்க வேண்டி வந்தது. மகள்கள் மூவரும் சொத்தில் பங்கு வேண்டாமென்றுவிட, இருக்கும் சொத்துக்கள் இரண்டாகப் பங்குப்பட, பூவாயி இருக்கும் வரை அந்த வீடு அவளுக்கானது, அவளுக்குப் பிறகு மகன்கள் பிரித்துக்கொள்ளலாம் என்று முடிவானது.

எல்லோரும் அவரவர் வாழ்க்கை ஓட்டத்தோடு கலக்க, ஒரு கூட்டமே இருந்த அந்த வீட்டில் ஒற்றை ஆளாகவே பத்து வருடங்களுக்கு மேலிருந்தாள். ஆனால், அதைப்பற்றியெல்லாம் அவள் கவலைப்படவில்லை. அது அவள் வீடு, அவள் ராஜ்ஜியம்.. உடலில் தெம்பிருக்கும் வரை உழைக்க வேண்டும்.. காசு சேர்க்க வேண்டும். தனியாக இருந்தபோதும் ஓய்வெல்லாம் கிடையாது.. காட்டு வேலை, நூறு நாள் வேலை, பொடக்காலியில் செடி செத்தை

வைத்துப் பராமரிப்பது என்று எதையாவது செய்துகொண்டே இருப்பாள்.

அதென்னமோ தெரியவில்லை.. அவள் கைராசிக்கு ஒரு கத்தரிச் செடி நட்லாலும், காய் செடி தாங்காமல் காய்த்துத் தொங்கும். வாழை குலைகுலையாய்த் தார் தள்ளும். வயதானதால் காட்டு வேலைக்குப் போகமுடியாமல், அரசாங்க சலுகையான நூறு நாள் வேலைக்குப் போனவள் பாதையோரமாக வழக்கி விழுந்து, கிட்டத்தட்ட இரண்டு துண்டாகிப்போன கால் எலும்பு போல்ட் வைத்து இணைக்கப்பட்டிருந்தது.

அந்த நினைவு வந்தவுடன் கை தானாக முழங்காலுக்கு கீழாக, தோலிற்கு மேலாகத் துருத்திக் கொண்டிருந்த போல்ட்டை நெருடியது. இப்போதெல்லாம், ஜாக் கெட் போட்டுக் கொசுவம் வைத்துப் புடவை கட்ட சிரமமாக இருப்பதால் வெறும் நைட்டி மட்டும்தான். மகள்தான் இரண்டு மூன்று நாளைக்கு ஒருமுறை குளிக்கவைத்து நைட்டி மாற்றிவிடுவாள்.

கிராமத்தில் தார் ரோட்டைப் பார்த்தவாறு அமைந்திருக்கும் அந்த ஆஸ்பெட்டாஸ் வீடு அவள் பெற்ற மகளுடையது. ஆஸ்பத்திரியில் கால் ஆபரேஷன் முடிந்தவுடன் மகள் நேராக இங்கே கூட்டி வந்துவிட, அவளுக்குத்தான் மகள் வீட்டில் இருப்பது பெரிய கௌரவக் குறைச்சலாக இருந்தது. ஆனால், அவளுக்கு வேறு வழியுமில்லை.. மூத்தார் பிள்ளைகளோடு இணக்கமான உறவுதான்.. அதற்காக அவர்கள் வீட்டில் போய்த் தங்குமளவுக்கு இல்லை.

சொந்த மருமகளோடு பெரிதாக உறவுமில்லை, பகையுமில்லை. திருமணம் முடிந்த புதிதில் கூட இருந்த மகனும் மருமகளும், எப்போதும் தோட்டத்தைப் பார்க்க வேண்டும், வயலைப் பார்க்க வேண்டும், காசு பணம் சேர்க்க வேண்டும் என்ற இவளின் அறிவுரை நச்சுத் தாங்காமல் அவர்களின் வேலைக்கு ஏற்றவாறு நகரின் மத்தியில் வாடகை வீட்டிற்குக் குடிபோய் வருடங்களாயிற்று.

பேரன் பாசம் தாளாமல், அவ்வப்போது போய்ப் பார்ப்பவளுக்கு ஒருநாள் கூட அந்த வீட்டில் இருப்புத் தங்காது.. மகளுக்கு ஏதாவது உதவியாக வந்தாலும் சரி, பிறந்த ஊருக்கு அண்ணன், தம்பிகளோடு உறவாட போனாலும் சரி ஓரிரண்டு நாட்கள்தான். அவளுக்கான

வீட்டிற்குத் திரும்பியாக வேண்டும். அப்போதுதான் நிம்மதியாக இருக்கும். அந்த வீட்டிற்கும் அவளுக்குமான உறவு அவள் கணவனுக்கும் அவளுக்குமான உறவை விட அதிகம்.. கிட்டத்தட்ட ஐம்பது வருடங்கள்.

வாக்கப்பட்ட வீட்டை நினைத்துப் பெருமூச்சு விட்டவள், மகள் வந்து சேறு கரைத்துத் தருவதற்குள் சிறுநீர் கழித்துவிட்டு வரலாம் என்று எழுந்து நைட்டியைச் சுருட்டியபடி எழுந்தவள், மறக்காமல் அந்த மூலையில் கிடந்த தூசியை எடுத்துக்கொண்டாள். கட்டிலை ஒட்டியிருந்த சிறு தகரக் கதவைத் தள்ளி நகர்த்தியபடி தோட்டத்திற்குள் இறங்கியவளுக்குக் கண் மசமசவென்று வந்தது.

இப்போதெல்லாம் இப்படித்தான் அடிக்கடி உடல் தள்ளுகிறது. நினைவு குழம்புகிறது.. மகள் வீட்டில் இருப்பதே மறந்துபோய் பிறந்த வீட்டுத் தோட்டத்தில் வேலை செய்வது போலவும், சொந்த ஊரில் எருமையைக் கட்டி பால் கறப்பது போலவும் ஏதேதோ காட்சிப்பிழை தோன்றுகிறது.

ஆஸ்பத்திரியிலிருந்து வந்து, ஒருவருடம் மகள் வீட்டில் இருந்து கால் கொஞ்சம் நன்றாகி, தானாக நடக்க ஆரம்பித்தவுடன் பிடிவாதமாக வேலைக்கெல்லாம் போவதில்லை, வீட்டோடு தங்கி சேறு மட்டும் ஆக்கித் தின்றுகொள்வதாக உறுதியளித்துப் போய்த் திரும்பவும் சொந்த வீட்டில் இரண்டு வருடங்களிலிருந்தாள். மகள் அவ்வப்போது வந்து பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

வயோதிக உடல் தளர்ச்சியால் மறுபடியும் ஒருநாள் கீழே விழ, திரும்பவும் இங்கு மகளின் வீட்டிற்கே வரவேண்டிய கட்டாயம். சொந்த வீட்டை விட்டு வந்து முழுதாக நான்கு வருடங்களாகிவிட்டது. “இனி அங்கு போயிருப்பதை நினைக்காதே.. நீ முடியாமல் சாகக்கிடக்கும்போது கொண்டுபோய் அங்கே போடுகிறேன்.. கவலைப்படாதே உனக்கு சுடுகாடு அங்கேதான்” என மகள் வாக்களித்திருக்கிறாள்.

வேளாவேளைக்குச் சாப்பாடு, இடில்லி மாத்திரையென மகளும் நன்றாகத்தான் கவனித்துக்கொள்கிறாள். மகளுக்கு இரண்டு பெண்பிள்ளைகள். இரண்டும் கட்டிக்கொடுத்து ஆளுக்கொரு வெளியூரில் இருக்க.. மகளும், மருமகனும் தான் வீட்டில். இப்போது மூன்றாவது சுமையாய் இவள்.

திண்ணைக்கு வெளியே சிமெண்ட்

வாசலில் போட்ட கட்டிலில்தான் இந்த நான்கு வருடங்களாய்.. கொஞ்சம் நன்றாக நடக்க முடிந்தபோது வீட்டிற்குள் போய்க் கொஞ்ச நேரம் டீவியில் நாடகம், படம் என்று ஏதாவது பார்ப்பாள். வெளியே தோட்டத்திற்குள் போய் கோழிக்குஞ்சுக்குக் காவலாய் உட்கார்ந்துகொண்டே ஊய்ஊய் என்று காக்காய் முடுக்குவாள்.

இப்போது உடல் சுத்தமாக வலுவிழந்துபோக இயற்கை உபாதைகளுக்கு மட்டும்தான் மெதுவாக எழுந்து போவது. அதையும் கதவைப் பிடித்தபடி மண் வாசலிலேயே இருக்கச் சொல்லியிருக்கும் மகள், தினமும் சாணித் தண்ணி தெளித்து வாடை அடிக்காமல் பார்த்துக்கொள்கிறாள்.

ஆடிய கையும், பேசிய வாயும், அதிகாரம் செய்தே பழகிய குணமும் சும்மா இருக்க முடியாமல், கோழியைப் பிடித்து அடை, மாட்டைப் பிடித்துக் கட்டு என்று ஏதாவது தொண்தொணவெனச் சொல்லிக்கொண்டே இருப்பதால், “எங்களுக்குத் தெரியுமில்லம்மா, நீ கம்முன்னு படுத்திரு” என்று மகளும் அவ்வப்போது எரிச்சலடைகிறாள்.

அதுவுமில்லாமல், இப்போதெல்லாம் சொந்த ஊரின் ஏக்கம் அதிகமாக வருகிறது. என்ன இருந்தாலும் அவளது ராஜ்ஜியத்தில் வாழ்ந்த வீடு. எப்போதும், வீட்டின் நினைவாகவே இருக்க, இரவுகளில் கனவு கண்டு, வெளியே யாரோ கதவைத் தட்டிக் கூப்பிடுவதாக இவளுக்குத் துணையாக வாசலிலேயே கட்டில் போட்டுப் படுத்திருக்கும் மகளையும் எழுப்பிவிட்டு விடுகிறாள்.

நான்கைந்து நாட்களுக்கு முன்னால் ஊருக்குப் போவதாக நடந்தே கிளம்பியவளுக்கு, எங்கிருந்துதான் அந்த பலம் வந்ததென்று தெரியவில்லை.. ஒரு கிலோமீட்டருக்கு மேல் நடந்திருந்தாள். பக்கத்து ஊரைச் சேர்ந்த ஒருவர் இவளை இன்னாரென்று அடையாளம் தெரிந்து மருமகனுக்கு போனில் அழைத்துச் சொல்ல, மகள் வந்து “தம்பிட்டச் சொல்லிட்டு, உன்ன கூட்டிட்டுப் போறேன்” என்று சொல்லி வீட்டுக்குக் கூட்டி வந்தாள். மகன் மாசத்திற்கு ஒருமுறை மாத்திரை வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுத்துவிட்டு, பார்த்துவிட்டுப் போவான்.

அவனையும் இதுவரை யாரிடமும் விட்டுக் கொடுத்ததில்லை. என்ன இருந்தாலும் பூவாய்க்கு மகன்தான் உசத்தி.. மாத்திரைச் செலவெல்லாம் மகன்தான்

பார்த்துக்கொள்வதாக வீட்டிற்கு வரும் எல்லோரிடமும் தவறாமல் சொல்லிவிடுவாள்.

இரண்டு நாட்களுக்கு முன்னால் மகள், தம்பியிடம் கூப்பிட்டுச் சொல்லியிருக்கிறாள்.. அம்மாவிற்கு வீட்டு ஏக்கம் அதிகமாக வருவதால் வீட்டிற்குக் கூட்டிப்போய் ஒருவாரமாவது வைத்திருக்கச் சொல்லி. அவனும் வீட்டிற்குப் பக்கத்திலேயே அவளுக்காக “லெட்டின்” கட்டிக் கொண்டிருப்பதாகவும் முடித்துவிட்டு, இரண்டுநாளில் வந்து கூட்டிப் போவதாகவும் சொல்லியிருக்கிறாள்.

மகள் இன்று வீட்டிலிருந்து பூவாயியைப் பார்த்துக்கொள்வதாகச் சொல்ல, இவள்தான் மறுத்து வேலைக்குப் போகச் சொன்னாள். யார் சும்மா இருந்தாலும் பூவாயிக்குப் பிடிக்காது.. வேலைக்குப் போக வேண்டும் காசு சம்பாறிக்க வேண்டும்.. கௌரதியாய் வாழ வேண்டும், அவ்வளவுதான் அவளுக்கு வாழ்க்கை.

ஒருமணி நேரத்திற்கு முன்னால்கூட மகள் வந்து அவளை ஒரு பார்வை பார்த்துவிட்டுப் போனாள்.. இனி, சாப்பாட்டுக்கு வருவாள்.. யோசித்துக் கொண்டிருக்கையிலேயே கொஞ்சம் கொஞ்சமாக நினைவு தப்பியது.

யாரோ தன்னைத் தூக்குவதாக உணர்ந்த பூவாயி.. கஷ்டப்பட்டு கண்ணை லேசாகத் திறந்து பார்க்க, காட்டிலிருந்து ஆடுகளுக்குத் தண்ணிகாட்ட வந்திருந்த மருமகன்தான் அவளைத் தூக்கிக் கட்டிலில் படுக்கவைத்துக் கொண்டிருந்தார்.

அதற்குள் தகரக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்த மகள் பதட்டமாக வந்து அவளைத் தட்டிக் கூப்பிடுவது அரைகுறையாய்க் காதில் விழ, பிறந்தவீடும், வாழ்ந்த வீடும், வாக்கப்பட்ட ஊரும் கலந்து நினைவுகளைக் குழப்பியடிக்க வாய் ஏதேதோ உளறிக்கொண்டிருந்தது.

வாயைத் திறந்து கரைத்த மோரை ஊற்றிய மகள், “வீடு, தம்பின்னுதான் உளறுது.. நாம ஆஸ்பத்திரிக்குக் கூட்டிட்டுப் போலாம்.. தம்பியக் கூப்பிட்டு வரச் சொல்லுங்க, ஆஸ்பத்திரியிலயிருந்து நேரா அந்த வீட்டுக்குக் கூட்டிட்டுப் போயிரலாம்” என்றது அந்த மயக்கத்திலும் தெளிவாய்க் கேட்க, கடைசியாக ஒருமுறை வாழ்ந்த வீட்டைக் கண்ணாரப் பார்த்துவிடலாம் என்ற பேராவல் உடல் முழுவதும் ஆனந்தமாய்ப் பரவ, முழுதாய் நினைவு தப்பியது.

- முனைவர் பொ.தீராவிடமணி
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

கணிகையர் வாழ்வின் நோக்கும் போக்கும்

மதம், இனம், சாதி எனப் பல்வேறு வட்டங்களுக்குள் மனிதர்களை அடக்க நினைத்தாலும் நாம் அனைவரும் மனிதர்கள் எனும் உயிர் வகைமையைச் சார்ந்தவர்கள் என்பதை மறந்துவிடக் கூடாது. மனிதர்களை அவர்களின் உயிர் வகைமைச் சார்ந்து மட்டுமே அவர்களது குணநலன்களை ஆராய்வது பொருத்தமாக இருக்கும். மதம், இனம், சாதி என்ற பாகுபாட்டின் அடிப்படையில் அவர்களை அணுகுவது சரியாக இருக்காது. ஒருவர் வாழும் சூழல் அவர்களது மனநிலையை அரிதாகப் புலப்படுத்தும் என்பதையும் மறுப்பதற்கில்லை. ஒருவர் பிறக்கும் குடி அவர்களது பண்பை

வெளிப்படுத்தும் எனும் கூற்று ஏற்படையது அல்ல. சாதியின் பிரிவு பற்றிக் கூறுகையில் நல்வழியில் ஔவையார்,

“சாதி இரண்டொழிய வேறில்லை

சாற்றுங்கால்

நீதி வழுவா நெறிமுறையின் - மேதினியில்
இட்டார் பெரியோர் இடாதார்

இழிகுலத்தோர்

பட்டாங்கில் உள்ள படி” (பா-2)

என்பார். எனவே ஒருவரது பிறப்பு சார்ந்த மதிப்பீடு தவறானது எனும் புரிதல் மனிதர்களுக்கு முதலில் வேண்டும்.

மனிதர்கள் பல்வேறு சூழல்களில் தம் கருத்துக்களைச் சமூகத்திடம் வெளிப்படுத்துகிறார்கள். அவ்வாறு வெளிப்படும் சொற்களின்வழி அவர்களின் உளநிலையை ஆய்வதும் இன்றைய தேவையாக இருக்கிறது. அவ்வகையில் கணிகையர் வாழ்வியலை ஆராய்வது இக்கட்டுரையின் நோக்கமாக அமைகிறது.

கணிகையரின் வாழ்வியலைச் சங்க காலத்தில் வாழ்ந்த பரத்தையருடன் தொடங்குவது மரபாக உள்ளது. ஒவ்வொரு காலகட்டத்திலும் சிற்சில மாறுபட்ட வாழ்வியலை உடையவர்களாக இவர்கள் இருந்தபோதிலும் மணம் செய்துகொள்ளாமல் இசை நாட்டியம் போன்ற கலைகளில் சிறந்தவர்களாக இருந்து மக்களையும், மன்னனையும் பின்னர் இறைவனையும் மகிழ்வித்து அதன் பயனாகப் பல தகுதிகளைப் பெற்றவர்கள் எனும் நிலையில் ஒரு மரபிற்குள் வைத்துப் பார்க்கப்படுகிறார்கள். சங்க காலத்தில் வேத்தியல், பொதுவியல் என இருவகையாக இருந்த கூத்து பின்னர் இறைவனுக்கு உரியதாக மாறியது.

சங்க இலக்கியங்களின் வழி பரத்தையர்களின் உளவியல் சார்ந்த பண்புகளை அறிந்துகொள்ளமுடிகிறது. வெறுக்கத்தக்க இயல்புகளையுடைய பரத்தைகளை மட்டுமல்லாது விரும்பத்தக்க நற்பண்புகளையுடைய பரத்தைகளையும் அதில் காணமுடிகிறது. தலைவன் பரத்தையுடன் புனல் விளையாட்டில் ஈடுபட அதனால் சினந்த தலைவி பரத்தையை இகழ்ந்துரைத்தாள் என்பதை அறிந்த பரத்தை,

“கிளையொடுங் காக்கதன்கொழுநன் மார்பே” (குறுந்தொகை 80)

என்கிறாள். அஃதாவது நானும் தலைவனும் புதுப்புனலிலாடப் போகின்றோம். தலைவி வலிமையுடையவளாயின் தலைவனை வராமல் காப்பாளாக என்று தன் வன்மை மிகுதித் தோன்றத் தன்னை வியந்து கூறுகிறாள்.

மற்றொரு பரத்தை சொல்கிறாள், “இசைக்கேற்ப நாங்கள் நடனமாடிக்கொண்டிருந்தோம். அதனைக் காணத் தலைவன் வந்தான். அதற்கே அவனுடைய பெண்டிர் எனக்கும் தலைவனுக்கும் உறவு இருப்பதாகச் சினந்து பேசுகிறார்களாம்.” என்று கூறி,

“ஆதி மந்தி பேதுற்று இணையச்

சிறைபறைந்து உரைஇச் செங்குணக்கு ஒழுகும்

அந்தன் காவிரி போலக்

கொண்டுகை வலித்தல் சூழ்ந்திசின் யானே” (அகம் 76)

என்கிறாள். ‘ஆதிமந்தி வருந்தி அழும்படியாக அவள் கணவனைக் காவிரி வவ்விச் சென்றதுபோல நானும் தலைவனைக் கவர்ந்துகொள்ளப் போகிறேன்’ என்கிறாள்.

இன்னொருத்தி தன் தோழியிடம் ‘தலைவனுக்கும் எனக்கும் உறவில்லாதபோதும் பழிதூற்றுகிறாள் தலைவி, வா ஒருமுறை தலைவன் வசிக்கும் வீதி வழியே சென்றுவருவோம். தலைவனைக் காணத்தான் வந்தேன் என நினைத்துத் தலைவி மேலும் வருந்தட்டும்’ என வன்மமாகப் பேசுகிறாள். இதன்மூலம் வன்மம்மிக்க பண்புடைய பரத்தையர்களின் உளநிலையை, பழிவாங்கத் துடிக்கும் பரத்தையர்களின் மனநிலையை அறிந்துகொள்ள முடிகிறது. அதே நேரத்தில் தலைவன் மீது அன்புடைய காதற்பரத்தை அவனைச் சேரிப்பரத்தையர் பற்றிக்கொள்ள

என் நலனையாவது தந்து செல்’ என்கிறாள்.

“தெறலருங் கடவுள் முன்னர்த் தேற்றி மெல்லிறை முன்கை பற்றிய சொல்லிறந்து ஆர்வ நெஞ்சம் தலைத்தலை சிறப்பநின் மார்புதரு கல்லாய் பிறன் ஆயினையே” (அகம் 396)

பரத்தையர் குறித்து வ.சுப.மாணிக்கம் குறிப்பிடுகையில் “தலைவன் பெருங்காம வேட்கையனாய் வண்டுபோல் இடம்மாறிச் செல்லும்போது அப்பிரிவு பொறாது பரத்தையும் தலைவிபோல் பேதுறுவாள், பிணங்குவாள், நுதல் பசப்பாள், ஆற்றியிருப்பது தன் கடன் என உணர்வாள்” என்கிறார்.

மாதவி கணிகையர் குலத்தில் பிறந்திருந்தாலும் கோவலன் ஒருவனுக்கே உரிமையுடையவளாக வாழ்ந்தாள். எனினும் கோவலன் மனதில் அவள் மாயப்பொய்களை உரைக்கும் பொருட்பெண்டிரை ஒத்தவளாகத்தான் இருக்கிறாள். இது சமூகத்தின் பொதுப்புத்தி சார்ந்த மதிப்பீட்டைப் புலப்படுத்துகிறது.

சிலம்பில் கோவலன் காவிரியைப் பெண்ணாக உருவகித்துப் பாடல்களைப் பாட, மாதவியோ வேறு பெண்ணை நினைத்துப் பாடுவதாக நினைத்துக்கொண்டு அவள் பாடும் சூழலில் வேறு ஒரு ஆடவன் மீது காமக் குறிப்பு இருப்பதைப் போலப் பாடுகிறாள். அவ்விடத்தில் கோவலன்,

“கானல்வரி யான்பாடத் தானொன்றின்மேல் மனம்வைத்து

மாயப்பொய் பலகூட்டும் மாயத்தாள் பாடினாள்” (சிலம்பு கா.வரி 53-5) என்கிறாள்.

நிறைய செல்வங்களுடன் வாழலாம் என நினைக்கிறாள் மாதவியின் தாய் சித்ராபதி. மாறாக மாதவி தன் மகளைப் பௌத்த பிக்குணியாக்குகிறாள். ஆயகலைகள் 64 அறிந்தவள் மாதவி. ஆனால் தன் மகள் இந்திரவிழாவில் நடனமாடுவதைத் தவிர்க்கிறாள். ஊராரின் பழிச்சொல்லுக்கு ஆளாவோமெனச் சித்ராபதி வயந்தமாலை மூலம் அறிவுறுத்தியபோதும்

“மா பெரும் பத்தினி மகள் மணிமேகலை அருந்தவப் படுத்தல் அல்லது யாவதும் திருந்தாச் செய்கைத் தீந்தொழில் படாஅல்”

(ஊரலர் உரைத்த காதை 55-57)

என அதற்கு உடன்பட மறுக்கிறாள். மணிமேகலை மாபெரும் பத்தினியாகிய கண்ணகியின் மகள், அவள் தீயதொழிலாகிய பரத்தமைத் தொழிலைச் செய்யமாட்டாள் என்கிறாள்.

பெரியபுராணத்தில் சுந்தரர் கணிகையர் குலத்தைச் சார்ந்த பரவை நாச்சியாரை மணமுடித்தபின் திருவெற்றியூரில் சங்கிலி நாச்சியாரைக் கண்டு காதுலுற்று மணம் செய்துகொண்டார். அதனை அறிந்த பரவை நாச்சியார் அவரை ஏற்க மறுத்தார். சுந்தரருக்காக ஈசனே பலமுறை தூது சென்று பேசிய பின்னர்தான் பரவை நாச்சியார் சுந்தரரை ஏற்றாள். தன் கணவன் தனக்குச் செய்த துரோகத்தையும் அதே நேரத்தில் இன்னொரு பெண்ணுக்கும் தன் கணவன் உரிமையுடையவன் என்பதையும் ஏற்கமுடியாதவளாக பரவை நாச்சியார் இருந்தார் என்பதை உணரமுடிகிறது.

சோழர்களின் காலத்தில் தேவரடியார் என்று உயர்நிலையில் வைத்துப் போற்றப்பட்ட நிலையிலும், மொகலாயப் படையெடுப்புகளால் கோயில்கள் குறிவைத்துத் தாக்கப்பட்ட, அரசியல் குழப்பங்கள் நிறைந்த சூழலிலும், சமூகத்தில் பின்தங்கிய நிலைக்குத் தள்ளப்பட்டு... பிற்பாடு விஜயநகர ஆட்சியில் தேவதாசிகளாக வாழவேண்டிய சூழல் ஏற்பட்ட நிலையிலும் தமக்கு அரணாகவும், ஆதாரமாகவும் விளங்கிய கோயில், கோயில் சார்ந்தவைகளுக்குச் சேவை செய்வதைத் தேவரடியார்கள் விரும்பிச் செய்தனர்.

“ஒரு தேவதாசி ஆலயமொன்றில் சன்னதி ஒன்றைக் கட்டியபோது, மற்றொரு கோயிலில் ஓர் அரங்கை நிர்மாணித்துத் தந்திருக்கிறாள். எண்ணற்ற ஆலயங்களில் கடவுளர், இறைவியர் மற்றும் புனித அருட் செல்வர்களின் படிமங்களையும் நிறுவியுள்ளனர்” (கே. சதாசிவன், தமிழகத்தில் தேவதாசிகள் ப.184). இவை தேவரடியார்களின் சேவை மனப்பான்மையையும் கடமை உணர்வையும் காட்டுகின்றன.

மக்களின் வாழ்வாதாரமாக விளங்கும் நீர்த்தேக்கங்களைப் பராமரித்ததுடன் புதிய நீர்த்தேக்கங்களையும் உருவாக்கியுள்ளனர் என்பதையும் அறியமுடிகிறது. “கிருஷ்ணதேவராயர் தமது பரிவாரங்களுடன்

பாண்டிச்சேரி சென்று திரும்பும்போது கோயில் போலக் காட்சி தந்த ஆயி எனும் தேவதாசியின் மாளிகையை வணங்கி நிற்க, வழிப்போக்கன் ‘இது கோயில் இல்லை, தாசியின் வீடு’ என்றதும்.. அதனை அறிந்த மன்னன் கடுஞ்சினம் கொண்டு அம்மாளிகையைத் தரைமட்டம் ஆக்கி அங்கு ஒரு ஏரியை உருவாக்கவேண்டும் என ஆணையிட்டான். விவரம் அறிந்த ஆயி மன்னனிடம் மன்றாடி ஒப்புதல் பெற்று, தான் வாழ்ந்த மாளிகையைத் தானே இடித்து அங்கு அவளே ஒரு குளத்தை வெட்டி மக்களுக்கு அர்ப்பணித்தாள்” (சி.முருகேசன், வரலாற்றில் தேவதாசிகள்) என்பதை அறியும்போது அவளது அறப்பண்பு வெளிப்பட்டாலும்.. தான் வாழ்ந்த மாளிகையை இடித்த நேரத்தில் அவளது மனநிலை என்னவாக இருந்திருக்கும் என்பதையும் உணரமுடிகிறது.

தேவரடியார்கள் என்போர் விரும்பியும், வறுமையின் காரணமாகவும், நேர்த்திக்கடனாகவும், வம்சாவளியின் தொடர்ச்சியாகவும், சிலர் நிர்ப்பந்தத்தாலும் இறைப்பணி செய்ய வந்திருக்கின்றனர் எனில் அவர்கள் பின்னாளில் நிர்ப்பந்திக்கப்பெற்ற தாசித் தொழிலையும் விரும்பிச் செய்தனர் என்பதற்கில்லை.

மூவலூர் ராமாமிர்தம் வாழ்வே அதற்குச் சாட்சி எனலாம். அவர் தனது புதினத்தில் தேவதாசிகளின் வாழ்வைப் படம் பிடித்துக் காட்டியுள்ளார். தேவதாசிகளின் பொருளாசை பற்றிக் குறிப்பிடும் அதே நேரத்தில் இத்தகைய வாழ்க்கையை வெறுக்கும் தேவதாசியின் மனநிலையை “இது என்ன பிழைப்பு? இது என்ன வாழ்க்கை? தாசிகள் வீட்டில் பெண்ணாய்ப் பிறப்பதைவிடப் பரம ஏழை வீட்டில் பிறந்தாலும் செளகரியமுண்டு.” (ஆ.ராமாமிர்தம்மாள், தாசிகளின் மோசவலை அல்லது மதிபெற்ற மைனர், ப.25) என வெளிப்படுத்தியுள்ளார்.

இவ்வாறு காலந்தோறும் வெவ்வேறு பெயர்களில் வெவ்வேறு வாழ்வியல் சூழலில் வாழ்ந்த கணிகையர்களை ஒருமித்த கருத்தோடு பொருட்பெண்டிர், பேராசைக்காரர்கள், தீய ஒழுக்கத்தை உடையவர்கள் என்று உரைப்பது சரியாக இராது. அவர்களுக்குள்ளும் சராசரி அல்லது அதற்கு மேலான பெண்மையின் உளநிலையைக் காணமுடிகிறது.

- மழயிசை
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

பெண் என்னும் உலகம்

இறைவன் உலகத்தைப் படைத்தான். உலகைப் பெண்கள் படைக்கின்றனர். படைக்கும் தொழிலைக் காலம்காலமாகச் செய்துகொண்டிருக்கும் இயற்கையின் மறுவடிவமே பெண்தான்.

பெண்ணைத் தெய்வமாகவும் வழித்தோன்றலாகவும் வழிபட்டுத் தாய்வழிச் சமூகமாகப் போற்றிய காலம் சங்க காலம். பின் அது தந்தைவழிச் சமூகமாக உருமாறியது. இன்று அமெரிக்கத் துணை அதிபர் கமலா ஹாரிஸ் மூலமாக அது மீண்டும் அடியெடுத்து வைத்துள்ளது என்பது பெண்கள் மேம்பாட்டின் மைல் கல் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கொற்றவைதான் வறண்ட நிலத்தைக்கூட வளமான குறிஞ்சியாகவும் முல்லையாகவும் மாற்றும் வல்லமை படைத்தவள். அதைப்போல வறுமையிலுள்ள குடும்பத்தை வானளவு உயரச்செய்யும் வரம் பெற்றவளும் பெண் மட்டுமே.

பெண்கள் மகளாக, மனைவியாக, தாயாக எனப் பல்வேறு பருவங்களில் பல்வேறு பொறுப்புகளில் தங்கள் வாழ்க்கையைக் குடும்பத்திற்காக அர்ப்பணிக்கும் மணி மகுடங்கள். அப்படிப்பட்ட முடிசூடா மணிமகுடங்களை அழகு பார்ப்பது ஒவ்வொருவரின் கடமை.

சிறு வயதுப் பிள்ளையாகத் துளிர்க்கும்போது சிறுபிள்ளைதானே என்றில்லாமல் தற்போது இசை, நாட்டியம், கராத்தே, சிலம்பம் எனப் பல்வேறு கலைகளைக் கற்றுப் பரிச்சயம் பெற வேண்டும் என்று மழலை ததும்பப் பேசும் பெண் பிஞ்சுகளின் உலகம் வானளவு வரை விரிந்து கிடக்கிறது.

தங்கள் தனித்திறன்களை வளர்த்துக்கொண்டு உலகில் வீரமங்கையராகத் திகழவேண்டும் என்ற தன்னம்பிக்கைக் கரங்களை நீட்டுகின்றனர். கரம் கொடுத்து வரமளிப்பதுதானே சமூகத்தின் கடமை.

இளம் வயது பெண்கள் பாரதி கண்ட புதுமைப் பெண்ணாய் வலம் வர வேண்டும் என்பதையே விரும்புகின்றனர். “முந்நீர் வழக்கம் மகடூஉவோடு இல்லை” என்பார் தொல்காப்பியர். கடல் கடந்து செல்லாத மரபுடைத்துக் கடல் கடந்து சென்று தங்கள்

அறிவால் சாதனை படைக்க வேண்டும் என்றும் வையகத்தின்தலைமைப் பொறுப்பை ஏற்க வேண்டும் என்ற குறிக்கோளுடனும் சமுல்கிறது வளரிளம் பெண்களின் உலகம்.

இந்தியாவின் இரண்டு பெரும் இதிகாசங்களில் ஒன்று மகாபாரதம், மற்றொன்று ராமாயணம். இவ்விரண்டு காவியங்களில் அடிப்படை பெண். இக்காவியங்களின் கதைத் தலைவிகளான திரௌபதை மற்றும் சீதை இருவரும் தங்களின் வாழ்க்கைத் துணையைத் தாமே தேர்ந்தெடுத்துத் திருமணம் செய்து கொள்கிறபோது இன்று அவ்வரிமையை வழங்க மறுப்பது ஏன்? என்ற இளம்பெண்களின் வினாவும் சிந்திப்பதற்கு உரியது.

சுதந்திரமாக இருக்க வேண்டும். ஆணைப் போலக் கட்டுப்பாடற்று மகிழ்ச்சியாய் உலகைச் சுற்ற வேண்டும். சுயமாக முடிவெடுக்கும் உரிமையைக் கொடுக்க வேண்டும். அதிலும் பெண்கள் எடுக்கிற முடிவு சரியாகத்தான் இருக்கும் என்ற மனநிலையும் மனித மனங்களுக்குள் வரவேண்டும் என்பதுதான் இளம்பெண்களுடைய மனக்குமுறலாக ஒலிக்கிறது.

“இல்லங்களில் தரும் முப்பத்து மூன்று சதவீத இட ஒதுக்கீட்டை உங்கள் உள்ளங்களில் தாருங்கள்.. இந்த உலகை வென்று காட்டுவோம்” என்று அகம் மகிழ்கின்றனர்.

ஒரு பறவையைப் போல சிறகு விரித்து தன் எண்ணம் போல வாழ்க்கையை வாழ ஆசைதான். மலைமகள், நிலமகள், அலைமகள், அணங்கு, குத்துவிளக்கு என்றெல்லாம் மரபைப் பேசாமல் நவீனத்திற்கு வழிவிடுங்கள் சுதந்திரமாய் வாழ்கிறோம் என்ற நவீனப் பெண்களின் உலகிற்கு ஒரு ராயல் சல்யூட்.

சமைத்தல் பெண்களின் ஆதித்தொழில். உலக உயிர்களைப் படைத்தல், உணவு படைத்தல் என்ற இரு தொழில்களைத் தம்மிரு கண்களாகப் பாவிக்கும் பெண்களுக்கு, ஞாயிற்றுக்கிழமையும் விடுமுறை இல்லை. இந்த உலகில் பிறக்கின்ற ஒவ்வொரு உயிரும் அன்னையைச் சார்ந்தே வாழ்கின்றனர்.

எனவேதான் அன்னை அகிலத்தின் முக்கிய அங்கமாகக் கருதப்படுகின்றாள்.

பாட்டியின் பாளை
அம்மாவிற்குக் குண்டாவானது
பிள்ளைக்குக் குக்கரானது
கொள்ளு பேத்திக்கு
மைக்ரோ அவனானது
எள்ளு பேத்திக்கோ
ஏதோ ஒன்றாக உருப்பெறும்
காலம் காலமாக
சமைத்தாள்
சமைக்கின்றாள்
சமைப்பாள்

இவ்வறை
விற்பனைக்கு உள்ளது
இலவசமாக (மழயிசை கவிதை)

என்ற வரிகள் வாயிலாகப் பெண்களின் சமையலறைதான் காலம் காலமாக அவர்களின் உலகமாக இருந்திருக்கின்றது என்பதை அறியமுடிகிறது.

அழகியல் உணர்வு, தாய்மை உணர்வு, நட்புணர்வு என்று பேரன்பின் பெரு வடிவமாய் எல்லா உணர்வுகளையும் பொக்கிஷமாக இவ்வுலகிற்கு வாரி வாரி அன்பைப் பொழியும் பெண்களின் தேசத்தின் கருவறைகள் இருள் சூழ்ந்தது. அவ்வறைதான் இருள் சூழ்ந்த இவ்வுலகத்தின் இருளைப் போக்கக்கூடிய ஏழு பரிகள் பூட்டப்பட்ட சூரியன்.

பெண்களின் தேசத்திற்கு மகிழ்ச்சியைத் தாருங்கள். அவர்களின் உணர்வுகளுக்கு மதிப்பளியுங்கள் என்பதுதான் அவர்களின் புதுப்பிக்கப்படாத உலகமாக இருக்கிறது. அவர்களின் உலகத்தைப் புதுப்பிக்க,

“நீங்கள் தினங்களைக் கொண்டாடுவதை விட்டுவிட்டு

பெண்களின் மனங்களைக் கொண்டாடுங்கள்”

பெண்மை வாழ்க என்று கூத்திடுவோமடா !!!

- செ.விஜயராணி மீனாட்சி
- ஓவியம் : சக்தி அருளானந்தம்

கருப்பசாமி

ஆமாம் மிகப் பெரிய்ய பையனாய் இருப்பான் கருப்பசாமி.

வள்ளிக்கு அவனை நேரா பார்க்கவே பயம். உருவம் அப்படி. பேருக்கேத்தாப்ல அப்படி ஒரு கருப்பு வேற. வள்ளி அதுக்கு நேர்மாறாசிவப்பு. அழகு.

அவளோடு எப்போதும் உமா மற்றும் சுஜாதா கூடவே இருப்பாங்க முப்பெரும் தேவியர் மாதிரி. கற்பகம் டீச்சர் கூட ஒருமுறை இப்படிக் கூப்பிட்டதில் மூணுபேருக்குமே அப்படி ஒரு மகிழ்ச்சி. மூணுபேருமே படிப்புல படுசுட்டி.

அப்போ வேணும்னே கணபதி வாத்தியார் மகன் சேகர் முப்பெரும் தேவியரை மூதேவின்னு கிண்டல் பண்ணீட்டான். அப்போ பார்க்கணுமே கருப்பசாமிக்கு வந்த கோவத்த... சேகர அடி பின்னியெடுத்திட்டான்.

ஒருமுறை வள்ளியோட சிலேட்டை (தெரியாமத்தான்) சேகர் ஓடைச்சிட்டான். அதுக்கும் அவனுக்கு செம அடி.. கணபதி வாத்தியார் 'ஏண்டா எம்புள்ளைய அடிச்ச?' எனக் கேட்கவும், சார், "வாத்தியார் மகன் தப்பு பண்ணா விட்டுவாங்களா?" என எதிர்த்தே கேட்டவன். அன்றைய நாட்களில் ஆசிரியரை எதிர்த்துப் பேசுவதென்பதே கிடையாது. அவர் அப்படியே வாயடைத்துப் போனார்.

ஆனால் கருப்பசாமிக்கு படிப்பு அது மட்டும் வரவே வராது. வாத்தியார் கேட்டால், "சார் எங்க பரம்பரைல பள்ளிக்கொடத்துக்கு வந்ததே நாந்தான் சார்," எனப் பெருமை பொங்கச் சொல்வான். (இன்றைய

கருப்பசாமி.. அதுதான் அவன் பெயர். ரெண்டாம் வகுப்பில் கற்பகம் டீச்சர் க்ளாஸில்தான் அவன் அறிமுகம்.

'பார்த்தா ரெண்டாங்கிளாஸ் மாதிரி தெரியலயேடா. பத்து படிக்கிறமாதிரி இருக்கே' என்பார் கணபதி வாத்தியார்.

கல்விக்கொள்கை இப்படியான நிலை அதிகம் வர வாய்ப்பிருக்கும்போல. அதாவது கல்வி எட்டாக்கனியாவது.)

அப்படிப்பட்ட முரட்டுக் கருப்பசாமிக் கு வள்ளியைப் பார்த்தா மட்டும் ஒரு பாசம். பாசமா? அது அப்படியில்லை.. வெயில் மேல உரத்துவிழாம இருக்க குடை பாதுகாக்குமே அதுமாதிரி.. சுடுசட்டி கைசுடாம கைப்பிடித்துணி பாதுகாக்குமே அதுமாதிரி... இப்படி சொல்லிட்டே போலாம்.. அப்படி ஒரு அரண் மாதிரி...

பரீட்சை என்று வந்துவிட்டால் பொண்ணுங்க பசங்க மாறி மாறி உட்கார்ந்துதான் பரீட்சை எழுதணும். அப்போதான் பார்த்து எழுத மாட்டாங்களாம்! ஆனா இதெல்லாம் கருப்பசாமிகிட்ட செல்லுபடியாகாது. பெரும்பாலும் ஒருபுறம் வள்ளிதான் மாட்டுவாள். அவள் என்னவோ பயந்து பயந்து பரீட்சை எழுத. இவனோ வள்ளிக்குத் துளிகூட தொந்தரவு தராமல் அடுத்தபுறம் உள்ள யாரையேனும் பார்த்து எழுதுவான். ஏன்னா வள்ளிக்கு வாத்தியார்ட்ட வசவு விழுந்திருமாம்..

பரீட்சையெல்லாம் முடியும் தருவாயில் கரும்பலகைக்கு மெருகேற்ற ஊமத்தை, கரி எனச் சிலபல பொருட்களைக் கருங்கல்லில் அரைத்துப் பூசும் வழக்கம் அன்றைய நாட்களில் உண்டு. இன்றைக்கெங்கே நம் பிள்ளைகள் Smart class என்று தொடுதிரையில் பாடம் படிக்கிறார்கள்..

அப்போது முறைவைத்து அரைக்க ஒரு குழு, கரும்பலகையில் பூச ஒரு குழுவென்று ஆசிரியர் பிரித்து விடுவார். வள்ளி எந்தக் குழுவில் இருந்தாலும் சரி அதைக் கையாலும் தொடவிடுவதில்லை கருப்பசாமி. கரியெல்லாம் பட்டு கை பாழாகிவிடுமாம். பத்தாக்குறைக்கு அவளது சிலேட்டுக்கும் பூசிவிட்டு சுத்தம் செய்து தருவான்.

இப்படியான நிகழ்வு ரெண்டாம் வகுப்பு மட்டுமல்ல. அந்தப் பள்ளியில் படித்த ஐந்தாம் வகுப்பு வரையிலும் மாறாது நிகழ்ந்த செயல் இது. இத்தனைக்கும் பள்ளியை விட்டு

வெளியேறும்வரையிலும் கருப்பசாமியிடம் ஒரு வார்த்தைகூடப் பேசியதில்லை வள்ளி. பள்ளியிலும் யாரும் இவர்களைப் பற்றித் தவறாகப் பேசியதில்லை. ஏன் அவளுக்கு மட்டும் சலுகை எனக் கேட்டதுமில்லை.

வள்ளி தன் இரண்டரை வயது பேத்திக்குச் சுருட்டி விரித்துப் பயன்படுத்தும் கரும்பலகையைச் சுவற்றில் மாட்டிவிட்டு அ, ஆ.. கற்றுத்தர தொடங்கியபோது, “ஆச்சி, ப்ளாக் போர்டு நல்லாவே எழுதமாட்டிக்கு” எனச் சொல்லவும் ஏதோ பழைய யோசனையில் ஆழ்ந்த வள்ளியை “அம்மா, என்னாச்சு என்ன யோசனை?” எனக் கேட்கவும், வள்ளி தன் மகளிடம் கருப்பசாமி பற்றிச் சொன்னபோது அவள், “ஏன்மா, அதுக்கப்புறம் நீ கருப்பசாமியைப் பார்த்தியா?” எனக் கேட்டாள்.

“இல்லையே...” என்றாள் வள்ளி.

“சரி சரி அந்தக் கருப்பசாமிய இணையத்துலகூடத் தேடலாம்” என்றவளிடம்,

“அவன் எங்கிருக்கிறானோ.. தெரியாது. அதுக்கப்புறம் படிச்சானா தெரியாது.. பத்துவயசுல பார்த்தப்புறம் இவ்ளோ வருஷத்துல எப்படி இருப்பானோ தெரியாது” என்றாள் வள்ளி.

“அப்பின்னா... இதையே கதையா எழுது. யாராவது உன்னோட ப்ரண்ட்ஸ் படிச்சிட்டுத் தெரிஞ்சாகண்டுபுடிச்சி சொன்னா பார்ப்போம். இல்லைன்னா கருப்பசாமியைக் குலசாமியாவே நெனச்சுக்கோ” என்றாளே பார்க்கணும். ஆமாம். திருமணமாகிப் புகுந்த வீட்டில் அவளது குலசாமி கூட கருப்பசாமிதான்.

“ஆனாலும் அம்மா, இன்னிக்கு இருக்கற கல்வி நிலவரத்தப் பார்த்தா ஏகப்பட்ட பேர் கருப்பசாமிகளாகவும் கருப்பசாமிக் கு முந்தைய தலைமுறைகளாகவும் மாற்றப்பட்டுவாங்களோன்னு பயமா இருக்கேம்மா” என்றாள் மகள். நிதர்சனம் நெஞ்சைத் தைக்க வள்ளியிடமிருந்து ஒரு பெருமூச்சே பதிலாய்....

- கவி : தேன்மொழி தாஸ்
- சித்திரம் - சக்தி அருளானந்தம்

தீழ்க்கு

• • •

தவித்த பறவை அழுகிறது
அதன் எழுத்திலாவோசை
அலகால் காட்டைத் தலைகீழாகத் திருப்புவது எப்படி என்று கேவி
நிலத்தை மார்பாக எண்ணி அடித்துப் புரள்கிறது
அவ்விடத்தில் இருந்த நீர்மருது மரங்கள் எங்கே
அதன் கூவும் ஒலியை மாற்றியது யார்
நிலம் பிளந்த இடுக்குகளில் வெப்பம் உயருகிறது
வெப்பத்திற்குக் கைகள் பதித்தவர்கள் யார்
நிலத்தின் உள்ளே நீரைக் களவாடியது யார்
நிலத்தைச் சூறையிட்டது யார்
ஒரு நாட்டின் இருண்ட காலம்
ஒரே ஒரு மந்தபுத்தி கொண்ட அரசியல்வாதியின் அச்சடிக்கப்பட்ட ரூபாய்
தாளில் துவங்கும் எனில்
நாட்டைத் தலைகீழாக அலகால் திருத்துவது எப்படி
தவித்த பறவை அழுகிறது
பவழமல்லி காம்புகளை ஒத்த அதன் அலகு
இப்போது தீழ்க்கு

•

- முனைவர் நளினிதேவி
- ஓவியம் - சக்தி அருளானந்தம்

தீர்ப்புகள் தீர்வுகளாகுமா?

ஆண் மைய வல்லாண்மைச் சமுதாயத்தில் பெண் ஆணிடமிருந்து ஆணாலேயே பாதுகாக்கப்பட வேண்டிய முரணே இன்றும் தொடர்கின்றது. மனைவியைப் பிரிவது கணவனின் குற்றம் ஆகாது என்ற அன்றைய நிலையில், தன்னைப் பிரிந்த கோவலனுக்காக அன்று கண்ணகி அரசவையில் வாதாடினாள். இன்று தமக்கு நீதி கேட்டுப் பெண்கள் போராடுகின்றனர். சட்டப்படி ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் சம உரிமை இருந்தபோதும், பெண் நடுவர்களும் கூட ஆணியச் சிந்தனையும் பார்வையும் கொண்டவராகவே இருப்பதால் அவர்களுக்கு உரிய நீதி கிடைப்பதில்லை என்பது கசப்பான உண்மை.

இன்றளவும் நம் திருமணங்களில் முன்பின் அறிமுகமற்ற நிலையிலும், அறிமுகமான பின்னரும் ஒருவருக்கொருவர் இயைபற்ற நிலையிலும் தொடரும் இல்லற உறவு வன்புணர்வே என்பதை எவ்வகையிலும் மறுப்பதற்கில்லை. பெண் ஆணுக்குக் கட்டுப்பட்டவள் என்ற ஆணியச் சிந்தனையால்தான் காதல் கவிதைகள் கூட மலர்கின்றன. பிற ஆண், பெண் ஒருவருக்கொருவர் இசைவுடன் கொள்ளும் உறவு, கணவன் மனைவியே ஆனாலும் தவறில்லை என உச்சநீதிமன்றம் அண்மையில் தீர்ப்பளித்தமை இங்குக் குறிப்பிடத்தக்கது. இதனை ஆண்களும் பெண்கள் சிலரும் எதிர்த்தனர். அதற்கான காரணம் வேறு.

இத்தீர்ப்புக்கு நேர் மாறாக, மேலும் சில தீர்ப்புகள் கூறப்பட்டுள்ளன. வன்புணர்வு செய்த கயவர்களே அந்தப் பெண்களைத் திருமணம் செய்துகொள்ள வேண்டும் எனவும் உடன்பிறப்புக்கு அடையாளமான

கயிற்றைக் (ரக்ஷா பந்தன்) கட்டி உடன்பிறந்த தங்கையராக்கிக் கொள்ளவேண்டும் எனவும் கூறப்பட்டன. இவை வன்புணர்வைப் பரவலாக்கவே செய்யும். வன்புணர்வுக்குத் தண்டனையாகப் பணம் பெற்றுக்கொள்ளச் சொல்லும் கட்டைப் பஞ்சாயத்தும் பெண்ணுக்குச் சரியான தீர்வுகள் ஆகுமா? பெண்களின் ஆடைகள் மேல் வரம்பு மீறிக் கை வைத்தாலும் அது பாலியல் குற்றமாகாது என மற்றொரு தீர்ப்பு. பெண் நடுவரின் இந்தத் தீர்ப்பு பெண் இனத்துக்கே இழிவானது.

இவை இருக்கட்டும். வன்புணர்வு செய்த ஆண்களுக்குக் கடுமையான தண்டனை, மீ எல்லையாகத் தூக்கு தண்டனை தர வேண்டும் என்ற கருத்தும் உள்ளது. ஏற்கெனவே பல சட்டங்கள் இருந்தும் அவற்றுக்கு எல்லாம் ஆண்கள் அஞ்சாத நிலையையே காண்கிறோம். வன்புணர்வு செய்யும் ஆண்களைத் தூக்கில் போடத் தொடங்கினால், உலகில் பாதி ஆண்கள் இல்லாமல் போவர் என்பதே நடைமுறை உண்மை.

வன்புணர்வுக்கு என்னதான் தீர்வு? இவற்றை விபத்துகள் எனக் கருதிச் சமுதாயம் அவர்களை அரவணைத்துக் கொள்ள வேண்டும். இழிவாகப் பேசுவதும் விலக்கி வைப்பதும் கூடாது. பாலியல் கல்வியை வீடுகளிலும் பள்ளி கல்லூரிகளிலும் கலந்தாய்வு மன்றங்களிலும் பொதுக்கூட்டப் பரப்புகளிலும் கற்றுத்தர வேண்டும். இதனால் பாலியல், கற்பு, ஒழுக்கம் போன்றவற்றின் இன்றைய விளக்கங்கள் மறையும். தவறான மதிப்பீடுகள் மாறும். பெண் சிற்றின்பப் பொருள், பெண் என்பவள் உடல் மட்டுமே என்ற தவறான எண்ணங்கள் நீங்கும். பாலியல் புரிதல் இன்றிப் பெண் விடுதலை என்பது முயற்கொம்பே! இன்றைய கல்வி, சட்டங்கள், பழமொழிகள், பொன்மொழிகள், சடங்குகள் அனைத்திலும் ஒட்டுமொத்த மாற்றம் வேண்டும்.

*

படைப்பு பெருமையுடன் வழங்கும்

என்னுடிக என்னுயரே

வெளியீடு விரைவில்